

ДАРЪН ШАН РЕКИ ОТ КРЪВ

Част 3 от „Историята на Дарън Шан“

Превод от английски: Владимир Молев, 2009

chitanka.info

На:
Деклан — истинския господин Щастливец
ОКВ (Орден на кървавите вътрешности) получават
„Ягуара“ Дъжо Уилямсън,
„Зомбито“ Зоуи Кларк
И обичайните заподозрени:
Лиам „Франкенщайн“ и Биди „Булката“
„Изкормвана“ Дъжли Ръсел, кръвожадните канибали
от „ХарпърКолинс“
и
Ема и Крис — „Сега на кого ще се обадиш за помощ?“

Мадам Окта е в мрежата... както и Дарън
Шан! За всякакви страховити неща посети
официалния уебсайт на Дарън Шан:
www.darrenshan.com

ВЪВЕДЕНИЕ

Мирисът на кръв е главозамайващ. На сребристите куки висят стотици трупове, покрити с искряща замръзнала кръв. Знам, че са на животни — телета, прасета, овце, — но все си мисля за тях като за човешки тела.

Внимателно пристъпвам напред. Заради ярките лампи на тавана вътре е светло като ден. Трябва да бъда предпазлив. Да се крия зад труповете на животни. Да вървя бавно. Подът е хлъзгав от кръвта и водата.

Пред мен е... вампирът... господин Крепли. Пристъпва тихо също като мен, дебне дебелия мъж.

Дебелият мъж. Заради него съм в хладилното помещение на кланицата. Господин Крепли възнамерява да го убие. А аз съм там, за да го спася.

Дебелият спира да огледа месото. Лицето му е тлъсто и червено. Носи гумени ръкавици. Потупва трупа — мъртвото животно се разлюлява и от скърцането на куката косата ми настръхва — и започва да си подсвирква. Продължава напред. Господин Крепли след него. Накрая аз.

Евра ме чака отвън. Няма смисъл да рискувам и неговия живот.

Забързвам, приближавам се още. Не знаят, че съм тук. Ако всичко мине по план, няма и да разберат, докато господин Крепли не нападне. Тогава ще дойде моят миг.

Дебелият отново спира. Оглежда нещо. Отстъпвам бързо, за да не ме забележи, но в същия момент господин Крепли прави крачка напред. По дяволите! Няма време да се крия. Ако възнамерява да му се нахвърли точно сега, трябва да съм по-наблизо.

Рискувам да ме чуят и притичвам няколко метра. За щастие господин Крепли изцяло се е съсредоточил върху дебелия.

Вече съм само на три-четири метра от вампира. Вдигам големия касапски нож в ръката си. Очите ми са приковани в господин Крепли. Няма да помръдна, докато той не го нападне — давам му възможност

да опровергае ужасните ми подозрения, — но вампирът се приготвя за скок...

Стискам още по-здраво ножа. Упражнявал съм се цял ден. Знам точно къде да ударя. Един светкавичен прорез в гърлото и край с господин Крепли. Още един труп към стотиците в кланицата.

Секундите се точат бавно. Не смея да погледна защо толкова се бави дебелият. Няма ли най-сетне да се надигне?

Ето, изправя се. Господин Крепли си поема дъх със свистене. Готов е да действа. Накланям ножа и си налагам да се успокоя. Дебелият вече е прав. Чува нещо и поглежда към тавана — не там, глупако! — и вампирът се хвърля към него. В същия миг скачам и аз с пронизителен писък, замахвам с ножа, за да нанеса един-единствен смъртоносен удар...

ГЛАВА ПЪРВА

Един месец по-рано...

Казвам се Дарън Шан. И съм наполовина вампир.

Преди бях човек, но откраднах паяка на един вампир. Това промени живота ми завинаги. Господин Крепсли — вампирът — ме принуди да му стана чирак и така се присъединих към необичайната пътуваща трупа на „Циркът на кошмарите“.

Не ми беше лесно да свикна с новия си начин на живот. Най-трудно ми беше да се науча да пия човешка кръв и дълго време отказвах да го правя. Накрая отстъпих, за да запазя частица от духа на един умиращ приятел (вампирите притежават способността да съхраняват спомените на даден човек, ако изпият всичката му кръв). Не ми беше приятно — в продължение на седмици сънувах кошмари, — но след първото вкусване на яркочервена кръв нямаше връщане назад. Приех ролята си на вампирски чирак и се мъчех да виждам хубавото в нея.

През следващата година господин Крепсли ме научи да си намирам жертви, без да ме заловят, да не отпивам повече кръв, отколкото е необходимо, за да оцелея, да прикривам вампирските си способности, когато съм с други. Постепенно се освободих от човешките си страхове и се превърнах в истинско кръвожадно създание на мрака...

* * *

Две момичета със затаен дъх наблюдаваха как Кормак Гуцера извива крайниците си като змиорка и усуква врата си така, че главата се извърта на сто и осемдесет градуса. В един момент той намигна на девойчетата, пъкна три пръста на дясната си ръка в устата и ги отхапа.

Децата се разпищяха ужасено и побягнаха. Кормак се усмихна и весело им помаха — на мястото на отхапаните пръсти веднага бяха

изникнали нови.

Разсмях се. Човек бързо свикваше с подобни гледки в „Циркът на кошмарите“. Пътуващата трупа беше събрала странни създания с невероятни и понякога плашещи способности.

Освен Кормак Гуцера, в нея бяха Рамъс Търбуха, който можеше да погълне цял слон или пък танк, Зъбатата Герта, която сдъвкваше стоманените пръти все едно бяха захарни пръчки, човекът вълк, който уби приятеля ми Сам Грест, Труска — загадъчна красавица, която можеше да направи така, че за миг да й порасне брада, и господин Длъгнест, който се движеше с бързината на светкавица и четеше мислите на другите хора. Господин Длъгнест беше директор и собственик на „Циркът на кошмарите“.

Бяхме спрели в малко градче, лагерът ни беше зад една стара мелница, в която вечер изнасяхме представленията си. Районът беше доста затънтен, но вече бях свикнал с подобни условия. Можехме да играем в най-известните зали в света и да спим в луксозни хотели, тъй като циркът печелеше добре, но беше по-безопасно да се придържаме към места, където рядко се появяваха полицаи и други служители на реда.

През изминалата година и половина, откакто бях напуснал дома си с господин Крепли, не се бях променил много. Тъй като бях наполовина вампир, растях с една пета от нормалната скорост, което означаваше, че за тези осемнайсет месеца тялото ми беше остаряло с не повече от три-четири.

Макар че на външен вид не бях кой знае колко по-различен, всъщност бях нов човек. Бях по-силен от връстниците си, тичах по-бързо, скачах по-надалеч, можех да се катеря по стени, като забивам здравите си нокти в мазилката. Слухът, зрението и обонянието ми също бяха много по-добре развити.

Тъй като не бях истински вампир, много неща все още не ми бяха по силите. Господин Крепли например тичаше с невероятна скорост — това се наричаше хвърчене — и издишаше газ, с който упояваше жертвите си. Освен това можеше да общува телепатично с вампири и други хора като господин Длъгнест.

Тези способности щях да усвоя едва когато станех истински вампир. Това обаче не ме притесняваше, тъй като да си наполовина

вамфир си имаше своите предимства: не се нуждаех от много човешка кръв и — най-хубавото — можех да обикалям навън по светло.

Затова през деня излизах с Евра, момчето змия, да търсим храна за Малките хора — странни дребосъци със сини роби, които никога не говореха. Никой — освен може би господин Длъгнест — не знаеше кои са, откъде идват и защо пътуват с цирка. Командваше ги страшният господин Абдъс (който ядеше *деца*!), но за щастие той се появяваше рядко.

— Намерих умряло куче! — извика Евра и го вдигна над главата си. — Само че вече се е вмирисало. Дали ще имат нещо против?

Подуших въздуха. Евра беше доста далеч, но и оттук усещах мириса от трупа. Поклатих глава.

— Става — отвърнах. Малките хора ядяха всичко, което им занесяхме.

В моя чувал имаше няколко плъха и една лисица. Не обичах да убивам плъхове — те харесваха вампирите и когато ги повикахме, идваха при нас като домашни любимци, — но нямаше как. Понякога на всеки се налага да прави неща, които не харесва.

В този момент в цирка се беше събрала необичайно голяма група от Малките хора — общо двайсетима — и един от тях беше дошъл на лов с мен и Евра. Той се беше появил малко след пристигането ни с господин Крепли. Различаваше се от останалите, тъй като накуцваше с левия крак. Затова с Евра го наричахме Левачко.

— Хей, Левачко, как върви? — извиках.

Дребосъкът в синята роба не отговори. Малките хора бяха неми като риби. Той се потупа по корема, за да покаже, че ни трябва още храна.

— Левачко иска да продължаваме — казах на Евра.

— Така си и мислех — въздъхна той.

Докато дебнех един плъх, зърнах в прахоляка сребърно кръстче. Вдигнах го и го избърсах. Разгледах го внимателно и се усмигнах. До неотдавна бях вярвал, че вампирите се страхуват от кръстове! Оказа се обаче, че повечето неща от старите филми и книги бяха измислица. Кръстовете, светената вода и чесънът нямаха никакво значение за нас. Съвсем спокойно минавахме през течаща вода. Не ни трябваше покана, за да влезем в нечий дом. Хвърляхме сянка и имахме отражение в огледалото (макар че истинският вамфир не излизаше на снимки —

заради по-различния строеж на атомите). Не можехме да се превръщаме в животни, нито пък да летим.

Ако прободат вампир с кол в сърцето, той, естествено, ще умре. Същият ще е резултатът и ако бъде прострелян, изгорен или затиснат от скала. По-трудно загивахме от хората, но не бяхме безсмъртни. В никакъв случай.

Оставих кръстчето на земята и се изправих. Съсредоточих се, исках със силата на волята си да го преместя в лявата си длан. Взирах се в него цяла минута, след това щракнах с пръстите на дясната ръка.

Нищо не стана.

Опитах отново и резултатът бе същият. От месеци се мъчех, но все без успех. Господин Крепли го правеше с лекота — щракваше с пръсти и предметът се озоваваше в дланта му, дори и да се намираще на няколко метра разстояние. Но на мен така и не ми се удаваше.

С господин Крепли се погаждахме добре. Той не беше досаден мърморко. Не бяхме приятели, но го приех за свой учител и вече не го мразех както в началото.

Прибрах кръстчето в джоба си и продължих с лова. След малко в една изхвърлена стара микровълнова фурна намерих полумъртва от глад котка. Тя също дебнеше плъхове.

Котката изсъска и вдигна лапа. Престорих се, че ѝ обръщам гръб, след това рязко се завъртях, сграбчих я за врата и го извих. Тя измяука сподавено и мършавото ѝ телце се отпусна в ръката ми. Пъхнах я в чувала и отидох да видя докъде е стигнал Евра.

Убиването на животни не ми допадаше, но ловуването беше в природата ми. Така или иначе, котките не ми бяха симпатични. Котешката кръв беше отровна за вампирите. Ако отпиех от нея, щях да се разболея. Освен това котките също бяха ловци — колкото по-малко бяха те, толкова повече щяха да са плъховете.

Вечерта в лагера отново се опитах да преместя кръстчето със силата на волята си. Бях приключил със задачите си за деня, до началото на представлението оставаха още няколко часа, така че разполагах с достатъчно свободно време.

Беше студена нощ в края на ноември. Все още нямаше сняг, но очаквах да завали всеки момент. Бях облечен в пъстрия си пиратски костюм: светлозелена риза, тъмнолилави панталони, яке в златно и

синьо, червен копринен пояс, кафява шапка с перо и меки обувки с извити носове.

Минах покрай караваните и палатките и си намерих уединено кътче встрани от старата мелница. Сложих кръстчето на един дънер, поех си дълбоко дъх, съсредоточих се и му заповядах да се озове в протегнатата ми длан.

Не се получи.

Пристъпих напред, ръката ми беше само на сантиметри от кръстчето.

— Заповядвам ти да се преместиш! — прошепнах и щракнах с пръсти. — Заповядвам ти да се преместиш! — Щрак. — Хайде! — Щрак. — *Премести се!*

Последните думи ги извиках силно и гневно тропнах с крак.

— Какво правиш? — обади се познат глас.

Вдигнах глава, от сенките излезе господин Крепли.

— Нищо — отвърнах и се опитах да скрия кръстчето.

— Какво е това? — попита той. Не бях успял да го заблудя.

— Кръстче. Намерих го, като бяхме на лов. — Подадох му го.

— И какво правиш с него? — продължи подозрително вампирът.

— Опитвам се да го преместя — признах, време беше да го притисна да разкрие тайната си. — Как става?

Лицето му грейна в усмивка, дългият белег от лявата страна се набръчка.

— Ето какво те човъркало, значи. — Той протегна ръка, щракна с пръсти и в следващия миг кръстчето беше в дланта му.

— Как става? — повторих. — Само истинските вампири ли го могат?

— Ще ти покажа отново. Този път наблюдавай внимателно.

Той сложи кръстчето на дънера, отстъпи и щракна с пръсти. То отново се озова в ръката му.

— Видя ли?

— Какво? — премигнах объркано.

— Показвам ти за последен път — каза той. — Опитай се да не мигаш.

Впих поглед в сребърното кръстче. Чух щракането и за миг като че ли зърнах неясна сянка да прелита към дънера. Обърнах се към

господин Крепсли, той премятеше кръстчето от ръка в ръка и се усмихваше.

— Схвана ли? — попита господин Крепсли.

Намръщих се.

— Стори ми се... Май видях... — Изведнъж ми просветна и развълнувано извиках: — Кръстчето не се движи! *Вие* се движите!

Той се усмихна широко.

— Не си толкова тъп, колкото изглеждаш — поздрави ме с обичайния си подигравателен тон.

— Направете го пак! — Този път не гледах кръстчето, а вампира. Не успях да доловя ясно движенията му — беше изумително бърз, за частица от секундата скочи към дънера, сграбчи кръстчето и се върна на мястото си. — Значи не можете да местите предмети със силата на волята си?

— Разбира се че не! — разсмя се той.

— Тогава какъв е смисълът от щракането с пръсти?

— Отвлича вниманието — обясни господин Крепсли.

— Значи е обикновен трик! — рекох разочаровано. — Няма нищо общо с вампирските способности.

Той сви рамене.

— Ако бях човек, нямаше да се движа толкова бързо, но да, наистина е трик. Преди да стана вампир, се занимавах с фокуси и сега се опитвам да поддържам старите си умения.

— А аз мога ли да се науча да го правя? — попитах.

— Сигурно — кимна господин Крепсли. — По-бавен си от мен, но вероятно ще се справиш, ако предметът не е далеч. Ще трябва доста да се упражняваш, но ако искаш, може да те науча.

— Винаги съм си мечтал да бъда фокусник — признах. — Само че... Почакайте! — Сетих се как в някои случаи вампирът отваряше врати с щракване на пръсти. — Ами ключалките?

— То е друго. Знаеш ли какво е статично електричество? — Поклатих глава. — Случвало ли ти се е да се срещнеш и след това да доближиш гребена до парченце хартия?

— Да! — извиках. — Хартията залепва за гребена.

— Ето това е статично електричество — обясни той. — Когато вампирите хвърчат, в тях се натрупва голям електрически заряд. Аз

намерих начин да го управлявам и благодарение на него мога да отворя всяка ключалка, която ми се изпречи на пътя.

Замислих се.

— А щракването с пръсти? — попитах.

— Старите навици умират трудно — усмихна се той.

— За разлика от старите вампири! — изръмжа глас от сенките и преди да успея да реагирам, в гърлата ни бяха опрени два остри като бръснач ножа...

ГЛАВА ВТОРА

При допира на студената стомана и заплашителния глас застинах, но господин Крепсли дори не трепна. Внимателно отклони острието и ми подхвърли сребърното кръстче.

— Гавнър, Гавнър — въздъхна той. — Чуваш се от половин километър.

— Не е вярно! — сърдито избоботи гласът и острието се отдръпна от гърлото ми. — Не може да си ме чул.

— Глупости — отвърна вампирът. — Никой друг на този свят не диша така тежко като теб. И със завързани очи пак ще те позная, дори и сред хиляди други.

— Някоя нощ, Лартън — измърмори непознатият, — ще те издебна и тогава ще те видим какъв умник си.

Господин Крепсли ми намигна, забавляваше се да ме гледа как стоя настръхнал и не смея да помръдна, макар вече да се бях досетил, че животът ни не е в опасност.

— Засрами се, Гавнър Пърл! — каза той. — Изплаши момчето.

— Явно вече за нищо друго не ме бива — изсумтя другият мъж, — освен да плаша деца и баби.

Обърнах се бавно към него. Гавнър Пърл не беше много висок, но беше широкоплещест и набит като борец. Лицето му беше покрито с белези, около очите тъмнееха сини кръгове. Беше облечен в джинси и торбесто бяло яке, кестенявата му коса беше късо подстригана. Усмиваше се широко и в мрака проблясваха жълтите му зъби.

Едва когато стигнах до пръстите му и забелязах десетте белега по тях, си дадох сметка, че и той беше вампир. Това беше най-често използваният начин за превръщането на хора във вампири — с вливане на вампирска кръв през възглавничките на пръстите.

— Дарън, това е Гавнър Пърл — представи ни господин Крепсли. — Стар, верен и доста несръчен приятел. Гавнър, това е Дарън Шан.

— Радвам се да се запознаем — протегна ръка вампирът. — *Ти* поне не ме чу да се приближавам, нали?

— Не съм — признах.

— Ето! — грейна гордо той. — Видя ли?

— Поздравления — подметна сухо господин Крепсли. — Ако някой ден ти се наложи да се промъкнеш скришом в детска градина, няма да имаш никакви проблеми.

Гавнър се намръщи.

— Виждам, че езикът ти не е изгубил остротата си — отбеляза той. — Реже като бръснач. Колко време *мина*? Четиринайсет години? Петнайсет?

— През февруари ще станат седемнайсет — отвърна господин Крепсли.

— Седемнайсет! — Гавнър подсвирна. — Не мога да повярвам. Минали са седемнайсет години, а ти си все така кисел. — Той ме сръга в ребрата. — Още ли мърмори като баба, когато се събуди?

— Да — разсмях се.

— Не съм го чувал да каже нещо хубаво, докато не мине полунощ. Веднъж се наложи да делим един ковчег четири месеца. — Той потрепери. — Най-дългите четири месеца в живота ми.

— Спали сте в *един* ковчег? — възкликнах смаяно.

— Налагаше се — кимна вампирът. — Криехме се. Трябваше да си пазим гърба. Но не бих го направил отново. По-добре да остана навън и да изгоря на слънцето.

— Не само ти имаш от какво да се оплакваш — изсумтя господин Крепсли. — Така хъркаше, че на моменти ми идваше да изскоча навън посред бял ден.

Устните му потрепнаха, личеше си, че едва сдържа усмивката си.

— А от какво сте се крили? — попитах любопитно.

— Няма значение! — сряза ме той и изгледа кръвнишки Гавнър, да не би да си отвори устата.

Приятелят му се намръщи.

— Това беше преди шейсет години, Лартън — измърмори той. — Не знаех, че още е строго секретно.

— Момчето не се интересува от минали истории — отсеке категорично господин Крепсли, макар че в интерес на истината аз

направо изгарях от любопитство. — На моя територия си, Гавнър. Редно е да зачиташ желанията ми.

— Ама и ти си един кисел стар прилеп — измърмори приятелят му, но отстъпи с въздишка и се обърна към мен: — Е, Дарън, какво правиш в „Циркът на кошмарите“?

— Това-онова — отвърнах, — събирам храна за Малките хора, помагам на артистите да...

— Дребосъците още ли пътуват с цирка? — прекъсна ме той.

— И сега са повече от всякога — обади се господин Крепсли. — Цели двайсет.

Вампирите се спогледаха многозначително, но си замълчаха. Досещах се, че новината обезпокои Гавнър, белезите по лицето му се сбръчкаха.

— А как вървят делата на предводителите? — попита господин Крепсли.

— Горедолу — отговори уклончиво Гавнър.

— Гавнър е вампирски генерал — обясни ми господин Крепсли и това веднага разпали любопитството ми. И преди бях чувал за предводителите на вампирите, но не знаех кои са и с какво се занимават.

— Извинявайте — осмелих се, — но какво точно означава да си вампирски генерал? Какво *правите*?

— Държим под око негодници като него — разсмя се Гавнър и потупа господин Крепсли. — Следим да не се забъркват в неприятности.

— Генералите надзирават поведението на останалите вампири — добави господин Крепсли. — Следят да не убиваме без причина и да не използваме способностите си да вършим зло.

— И как по-точно? — попитах.

— Ако разберат, че някой вампир е поел по лош път — отвърна господин Крепсли, — го убиват.

— О! — възкликнах и се взрях смаяно в Гавнър Пърл. Не ми приличаше на убиец, но с всичките тези белези...

— По принцип работата ни е доста скучна — каза Гавнър. — Приличаме по-скоро на селски полицаи, отколкото на истински войници. А и аз никога не съм харесвал званието генерал. Звучи прекалено надуто.

— В задълженията на генералите влиза не само да избиват лошите вампири, но и да издирват и осъждат тези, които са нарушили законите ни. — Господин Крепсли въздъхна. — Отдавна очаквах да се появи някой от вас. Да се оттеглим в караваната ми да поговорим на спокойствие, Гавнър.

— Очаквал си? — сепна се Гавнър.

— Рано или късно мълвата щеше да стигне до ушите ви. Не съм се и опитвал да скрия момчето и да потуля истината. Обърни вниманието на това, моля те: ще го използвам в защитата си по време на процеса.

— Процеса? Истината? Момчето? — повтори объркано Гавнър. Сведе поглед към ръцете ми, забеляза белезите по върховете на пръстите ми и буквално зяпна от изненада. — Момчето е вампир?

— Разбира се. — Господин Крепсли се намръщи. — Не може да не си знаел.

— Откъде да го знам? — извика Гавнър. Взря се напрегнато в очите ми и измърмори замислено: — Кръвта му е слаба. Той е само наполовина вампир.

— Естествено — отвърна господин Крепсли. — Обичаите ни не позволяват да правим чираците си истински вампири.

— Нито пък да взимаме деца за чираци! — срязва го Гавнър Пърл, изведнъж прозвуча много по-авторитетно. — Къде ти е бил умът? Не видя ли, че още е *малък*? Кога е станало? Защо не си ни предупредил?

— Взех Дарън преди около година и половина — обясни господин Крепсли. — Защо го направих е дълга история. По-лесно ми е да отговоря на въпроса защо не съм предупредил никого: ти си първият, когото срещаме. Възнамерявах да го доведа на следващия Съвет и да го представя, но сега това вече няма да е необходимо.

— Напротив! — изсумтя Гавнър.

— Защо? Можеш сам да вземеш решение и да постановиш присъда.

— Аз? Да съдя *теб*? — Генералът се изсмя. — Не, благодаря. Оставям те на Съвета. За нищо на света не бих искал да се намесвам в тази история.

— Извинявайте — обадох се, — за какво става дума? Защо говорите за съд и присъда? И какъв е този Съвет?

— После ще ти обясня — отклони въпросите ми господин Крепли и любопитно огледа приятеля си. — Ако не си дошъл заради момчето, какво правиш тук? Мисля, че последния път дадох ясно да се разбере, че не искам да имам нищо общо с генералите.

— Достатъчно ясно — кимна Гавнър. — Да речем, че дойдох да си поговорим за доброто старо време.

Господин Крепли се усмихна цинично.

— След като седемнайсет години ме оставихте да се оправям сам? Едва ли...

Генералът се прокашля многозначително.

— Задават се неприятности. Не съм тук по работа — побърза да добави той. — Въпросът е личен. Дойдох, защото реших, че трябва да узнаеш нещо...

— Е, слушам те — подкани го господин Крепли.

Гавнър ме погледна и отново се прокашля.

— Нямам нищо против да говоря пред Дарън — започна той, — но преди малко ми се стори, че предпочиташ да не го замесваш в миналите истории. Това, което ще ти кажа, може би не е за неговите уши.

— Дарън — рече незабавно господин Крепли, — с Гавнър ще продължим разговора си в караваната. Моля те, намери господин Длъгнест и му предай, че тази вечер няма да участвам в представлението.

Стана ми криво — исках да чуя какво щеше да каже Гавнър, той беше първият друг вампир, когото срещях. Строгото изражение на господин Крепли обаче подсказваше, че решението му е категорично. Обърнах се с въздишка.

— Дарън — повика ме той, — знам, че си любопитен по природа, но те предупреждавам: не се опитвай да подслушваш.

— За какъв ме вземате? — обидих се аз. — Все едно съм...

— Дарън! — прекъсна ме. — Никакво подслушване!

— Добре — кимнах унило.

— Не увесвай нос — обади се Гавнър Пърл. — После ще ти разкажа всичко.

Господин Крепли рязко се обърна към него и генералът вдигна ръце със смях:

— Шегувам се!

ГЛАВА ТРЕТА

Реших сам да изпълня номера с Мадам Окта — паяка на господин Крепли. Спокойно можех да се оправям с нея. Освен това ми беше интересно да се пробвам в ролята на вампира. Много пъти се бях качвал на сцената, но винаги само като негов помощник.

Редът ми беше след Ръкокракия Ханс, който можеше да изтича сто метра на ръце за осем секунди, и страшно се забавлявах. Публиката ми ръкопляска силно и след това продадох много паяжини от захарен памук.

След представлението останах при Евра. Разказах му за появата на Гавнър Пърл и го попитах какво знае за вампирските генерали.

— Почти нищо — призна той. — Чувал съм за тях, но никога не съм ги виждал.

— Ами Съветът?

— Май е някаква среща, която се организира на всеки десет или петнайсет години — отвърна Евра. — Голямо събрание, на което обсъждат всичко, което се е случило през изминалия период.

Той не можа да ми каже нищо повече.

Няколко часа преди зазоряване, когато Евра отиде да се погрижи за змията си, Гавнър Пърл излезе от караваната на господин Крепли — вампирът предпочиташе да спи в мазета, но в старата мелница нямаше подходящо помещение — и ми предложи да го изпратя до края на лагера.

Генералът вървеше бавно и потриваше белезите по лицето си — същото правеше и господин Крепли, когато размишляваше.

— Харесва ли ти да си наполовина вампир, Дарън? — попита той.

— Не особено — отговорих искрено. — Вече свикнах, но като човек бях по-щастлив.

Гавнър кимна.

— Нали знаеш, че ще пораснеш по-бавно и че ти предстои дълго детство? Това не те ли притеснява?

— Притеснява ме — кимнах. — Очаквах с нетърпение да стана голям. И сега ми е малко кофти, че ще отнеме толкова време. Но нищо не мога да направя, нали?

— Да — въздъхна той. — Това е проблемът с превръщането във вампир: няма връщане назад. Затова и не се занимаваме с деца, а търсим хора, които съзнават какво вършат и са готови да загърбят човешката си същност завинаги. Лартън не е трябвало да те взема със себе си. Сгрешил е.

— Затова ли казахте, че ще го съдят? — попитах.

Генералът кимна.

— Да, сега ще трябва да понесе отговорността за постъпката си. И ако не успее да убеди генералите и принцовете, че извършеното от него не представлява заплаха за нас... — поклати мрачно глава.

— Ще го убият ли? — попитах тихо.

Той се усмихна.

— Съмнявам се. Лартън се радва на голяма почит и уважение. Сигурно ще го пернат през пръстите, но едва ли някой ще посмее да поиска главата му.

— А вие защо не взехте сам решение?

— Всеки генерал има право да съди обикновените вампири — обясни Гавнър. — Но Лартън ми е стар приятел. По-добре е съдията да е безпристрастен. Дори и да беше извършил истинско престъпление, щеше да ми е трудно да го накажа. Освен това, Лартън не е обикновен вампир. На времето той също беше генерал.

— Наистина ли? — гледах го смаяно, не вярвах на ушите си.

— И то доста високопоставен — кимна той. — Беше на косъм да го изберат за принц, но той се отказа и замина.

— *Принц* ли? — повторих невярващо. Трудно ми беше да си представя господин Крепли с корона и кралска мантия.

— Така наричаме нашите предводители — обясни Гавнър. — Те се избират сред най-благородните и уважавани вампири.

— И господин Крепли за малко не е станал един от тях? — попитах. Генералът кимна. — Какво се е случило? Как така накрая се е озовал в пътуващ цирк?

— Отказа се — обясни той. — Оставаха му само две години до официалното встъпване в длъжност, когато една нощ обяви, че му е писнало и повече не иска да има нищо общо с генералите.

— Защо?

Гавнър сви рамене.

— Никой не знае. Лартън не даде повече обяснения. Може би просто битките са му дошли в повече.

Канех се да попитам срещу кого водят битки генералите, но в този момент подминахме и последните къщи, Гавнър Пърл се усмихна и протегна ръка.

— Малко тичане ще ми дойде добре — измърмори доволно.

— Тръгвате ли си? — попитах.

— Налага се — кимна той. — Чака ме доста работа, отбих се тук само защото ми беше по път. Ще ми се да можех да остана и да си побъбрим с Лартън за доброто старо време, но няма как. Е, предполагам, че скоро и Лартън ще замине.

Наострих уши.

— Къде ще ходи?

Гавнър поклати глава и се ухили.

— Съжалявам. Жив ще ме одере, ако ти кажа. И без това наговорих повече, отколкото трябваше. Нали ще си мълчиш, че съм го издал за миналото му на генерал?

— Щом искате — отвърнах.

— Благодаря. — Той се приведе и ме погледна в очите. — Понякога Лартън е голям чешит. Не споделя с никого и трябва да му вадиш думите с ченгел от устата. Но е добър вампир, един от най-добрите. Не би могъл и да се надяваш на по-опитен учител. Вярвай му, Дарън, и няма да сгрешеш.

— Ще се опитам — усмихнах се аз.

— Този свят крие доста опасности за нас, вампирите — продължи тихо генералът. — Много повече, отколкото предполагаш. Ако останеш с Лартън, ще имаш много по-добри шансове да оцелееш. Живял е толкова дълго, че няма как да не е научил един-два полезни номера.

— На колко години е?

— Не знам точно — отвърна Гавнър. — Сто и осемдесет или двеста.

— А *вие*?

— Аз съм хлапе — отвърна той. — Едва съм минал стоте.

— Сто години! — подсвирих аз.

— За вампир това е нищо — обясни генералът. — Станах чирак на деветнайсет, а истински вампир на двайсет и две. Ако дадат боговете, спокойно може да доживея и петстотин години.

— Петстотин години..! — Умът ми не го побираше.

— Представи си само какво ще е да духнеш *толкова* свещи на тортата — усмихна се Гавнър и се изправи. — Трябва да тръгвам. Искam да мина поне петдесетина километра, преди да изгрее слънцето. Ще трябва да бързам. — Намръщи се. — Но мразя да хвърча. След това винаги се чувствам зле.

— Ще се видим ли отново? — попитах.

— Вероятно — отговори той. — Светът е малък. Сигурен съм, че някоя нощ пътищата ни отново ще се пресекат. — Той протегна ръка. — До скоро, Дарън Шан.

— До следващата ни среща, Гавнър Пърл — казах аз.

— Да, до следващата ни среща — кимна той. Пое си няколко пъти дъх и бавно затича. Постепенно ускори ход. Стоях и го гледах как бяга, след минута-две стигна скоростта за хвърчене и изчезна. Обърнах се и поех обратно към лагера.

Открих господин Крепли в караваната. Стоеше до прозореца (стъклото беше плътно облепено с черно тиксо, за да спира светлината през деня) и се взираше в мрака.

— Гавнър си тръгна — рекох.

— Да — въздъхна той.

— Не се задържа дълго — отбелязах.

— Той е генерал — отвърна господин Крепли. — Има задължения.

— Стори ми се симпатичен.

— Той е добър вампир и приятел — съгласи се той.

Прокашлях се.

— Спомена, че и *вие* може да заминете скоро.

— Какво друго ти каза? — Господин Крепли ме огледа подозрително.

— Нищо — излъгах. — Попитах го защо не остане повече и той отвърна, че нямало смисъл, тъй като и *вие* сте щели да заминавате.

Вампирът кимна.

— Гавнър донесе лоши новини — промълви той. — Ще трябва да напусна цирка за малко.

— Къде отивате?

— В града — отвърна уклончиво.

— А аз? — попитах.

Господин Крепсли замислено се почеса по белега.

— Точно над това размишлявах. Предпочитам да не те вземам със себе си, но сигурно ще го направя. Може да ми потрябваш.

— Но на мен ми харесва тук — възразих. — Не искам да си тръгвам.

— Нито пък аз — процеди той. — Но се налага. И ти ще дойдеш с мен. Не забравяй, че ние сме вампири, а не обикновени циркови артисти. „Циркът на кошмарите“ е само прикритие, не е наш дом.

— И колко време няма да ни има? — попитах тъжно.

— Няколко дена. Седмици. Месеци. Не знам.

— А ако откажа да тръгна с вас?

Вампирът ме изгледа заплашително.

— Не ми трябва чирак, който не изпълнява заповеди — каза той тихо. — Ако не мога да разчитам на помощта ти, ще намеря начин да се освободя от теб.

— Ще ме уволните? — усмихнах се горчиво.

— Има само един начин да се освободиш от непокорния чирак — отвърна господин Крепсли и аз много добре знаех какъв беше той: кол в сърцето.

— Не е честно — измърморих. — Какво ще правя по цял ден в града, докато вие спите?

— А какво правеше, когато беше човек? — попита той.

— Сега е друго — рекох. — Тогава имах приятели и семейство. Ако заминем, отново ще бъда сам, също както в началото.

— Няма да ти е лесно — кимна състрадателно господин Крепсли, — но нямаме избор. Привечер заминавам — бих тръгнал още сега, ако изгревът не беше толкова близо, — и ти трябва да дойдеш с мен. Няма друг...

Изведнъж замълча, беше му хрумнало нещо.

— Разбира се! — измърмори той. — Не е задължително да сме само двамата...

— Какво имате предвид?

— Можем да вземем и Евра.

Намръщих се.

— Дватамата с него сте приятели, нали? — попита вампирът.

— Да — кимнах, — но не знам дали ще иска да дойде с нас. А и какво ще правим със змията му?

— Сигурен съм, че все ще се намери кой да се грижи за нея — отвърна господин Крепли, на когото идеята като че ли все повече му допаднаше. — Евра ще ти прави компания. Освен това е по-голям и няма да ти позволява да правиш бели, когато ме няма.

— Не ми трябва бавачка! — изсумтях обидено.

— Но един по-опитен придружител няма да ти се отрази зле — отбеляза той. — Останеш ли сам, имаш склонност да се забъркваш в неприятности. Нали не си забравил как открадна Мадам Окта? И историята с онова момче, Сам, как му беше фамилията?

— Тогава не бях виновен аз! — извиках.

— Да — кимна господин Крепли. — Но се случи, когато беше сам.

Намръщих се, но си замълчах.

— Да го попитам ли или не? — притисна ме той.

— Аз ще го питам — отвърнах. — Вие сигурно ще го изнудите да се съгласи.

— Както искаш. — Господин Крепли стана. — Ще отида да говоря с Хайбърниъс. — Това беше името на господин Длъгнест. — Върни се преди зазоряване, за да ти кажа какво да свършиш през деня — искам да заминем веднага след залез-слънце.

Евра дълго се колеба. Не му се искаше да се раздели с приятелите си от цирка и да остави змията си.

— Не е завинаги — мъчех се да го убедя.

— Знаем — кимна нерешително той.

— Приеми го като ваканция — предложих.

— Идеята за ваканция ми харесва — призна момчето змия. — Но щеше да е хубаво да знаех къде отиваме.

— Понякога изненадите са по-забавни — отвърнах.

— А понякога не са — промърмори Евра.

— Господин Крепли ще спи по цял ден — напомних му. — Ще сме свободни да правим каквото си поискаме. Ще обикаляме навън, ще ходим на кино, на басейн...

— Никога не съм ходил на басейн — отвърна той и усмивката му подсказа, че е на път да се съгласи.

— Да кажа ли на господин Длъгнест, че идваш с нас? — попитах.
— И да го помоля да намери кой да се грижи за змията ти?

Евра кимна.

— Така или иначе, тя не обича студа — каза той. — Ще спи до пролетта.

— Страхотно! — ухилих се. — Ще си прекараме чудесно.

— Дано — отвърна той, — защото иначе ще е първата и последната ми ваканция с теб.

През целия ден си приготвих багажа. Трябваше да приготвя само две малки чанти — една за мен и една за господин Крепли, — но освен дневника, с който никога не се разделях, все не можех да реша какво да взема.

След това си спомних за Мадам Окта — нея щяхме да я оставим тук — и отидох да потърся някой да се грижи за нея. Ръкокракия Ханс се съгласи да ѝ дава храна, но заяви, че няма да я пуска от клетката.

Накрая, след като цял ден бях тичал насам-натам — на господин Крепли му беше лесно! — се стъмни и дойде време да тръгваме.

Вампирът прегледа багажа и кимна безмълвно. Казах му, че съм оставил Мадам Окта на Ръкокракия Ханс и той отново кимна. Повикахме Евра, сбогувахме се с господин Длъгнест и неколцина от другите артисти и потеглихме.

— Ще можете ли да носите и двама ни? — попитах развълнувано.

— Нямам никакво намерение да хвърча — отвърна господин Крепли.

— А как ще пътуваме тогава?

— С влакове и автобуси — отвърна той и се разсмя на изненаданата ми физиономия. — И вампирите могат да използват обществения транспорт, нали?

— Нищо не го забранява — усмихнах се, чудех се какво ли щяха да кажат другите пътници, ако знаеха, че пътуват с вампир, неговия чирак и момче змия. — Да тръгваме ли тогава?

— Да — отвърна кратко господин Крепли и тримата поехме към гарата, за да хванем първия влак, който заминаваше от града.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Беше ми странно отново да живея в град. Първите няколко дена шумът и миризмите едва не ме подлудиха: заради изострените сетива се чувствах така, все едно ме бяха хвърлили във въртяща се мелачка за храна. Лежах под завивките и затисках главата си с най-дебелата възглавница, която успях да намеря. Към края на седмицата обаче свикнах със силните звуци и ухания и се научих да не им обръщам внимание.

Хотелът ни се намираше на тих градски площад. Вечер, когато потокът от коли отслабваше, хлапетата от квартала се събираха да ритат топка. Искаше ми се да се включа, но не смеех — бях невероятно силен и можеше да счупя крака на някого, без да искам.

В началото на втората седмица от престоя ни се установи приятен режим. С Евра ставахме сутрин — нощем господин Крепсли обикаляше навън, но не ни казваше къде ходи и какво прави — и си поръчвахме богата закуска. След това излизахме из града, който беше голям, стар и пълен с интересни места. Връщяхме се на свечеряване, за да видим дали господин Крепсли има някакви задачи за нас, след това гледахме телевизия и играехме компютърни игри. Обикновено си лягахме между единайсет и дванайсет.

След прекараната в цирка година се радвах на възможността отново да бъда обикновено хлапе. Харесваше ми да се излеждавам до късно сутрин, да не се тревожа дали Малките хора имат достатъчно храна, да не тичам насам-натам да изпълнявам поръчките на другите артисти, а когато вечер сядах пред телевизора с кутия шоколадови бонбони и буркан мариновани лукчета, все едно бях на седмото небе.

Евра също беше доволен. Той *никога* не беше живял по този начин. От малък обикаляше с пътуващи циркове — първо при един ужасен гадняр, който го държал затворен в аквариум, а след това с господин Длъгнест. Момчето змия обичаше „Циркът на кошмарите“ не по-малко от мен и с радост щеше да се върне там, но нямаше как да не признае, че ваканцията е хубаво нещо.

— Не съм предполагал, че може така да се пристрастиш по телевизията — каза той една вечер, след като бяхме изгледали пет филма един след друг.

— Мама и татко не ми позволяваха да гледам много — отвърнах аз, — но имах съученици, които прекарваха по пет-шест часа пред телевизора всеки ден!

— Не бих стигнал чак дотам — рече замислено Евра, — но по малко е приятно. Като се върнем в цирка, може да си купя портативно телевизорче.

— Откакто дойдох в цирка, дори не съм се сещал за телевизия — признах аз. — Толкова много нови неща се случиха, че не ми оставаше време да помисля за това. Но си прав — ще е хубаво да си имаме телевизор, да гледаме новите серии на „Семейство Симпсън“ — Това беше любимото ни предаване.

Понякога се чудех какво ли прави господин Крепли — поначало той не беше особено разговорлив, но сега и дума не обелваше за заниманията си. Честно казано, не се тревожих особено, а и предпочитам да не мисля за него.

При всяко излизане Евра трябваше да се навлича като ескимос. Не толкова заради студа — макар да си беше студено, няколко дни след пристигането ни заваля сняг, — а заради външния си вид. Той беше свикнал хората да го зяпат, но ни беше много по-лесно, ако минаваше за обикновено момче — така не се налагаше да спира и да обяснява на всеки срещнат кой е и какъв е.

Покриването на тялото, ръцете и краката не беше проблем — достатъчни бяха панталони, яке и ръкавици. По-трудно беше с лицето, макар по него да нямаше чак толкова много люспици. Дългата зелена коса прибрахме под дебела плетена шапка, а горната част на лицето скрихме с големи слънчеви очила. Но надолу...

Пробвахме какви ли не маски и гримове, докато не попаднахме точно на това, което ни трябваше: фалшива брада! Купихме я от едно магазинче за парти стоки и макар да изглеждаше глупаво, тъй като изобщо не приличаше на истинска, вършеше работа.

— Кой знае какъв вид имаме отстриани — разсмя се един ден Евра, докато обикаляхме из зоологическата градина. — Ти с пиратския си костюм, а аз с тази брада. Хората сигурно ни вземат за избягали от лудница.

— Тези в хотела със сигурност — засмях се и аз. — Чух пиколото и две камериерки да говорят за нас и според едната господин Крепсли е луд лекар, а ние сме му пациенти.

— Наистина ли? — Евра се заливаше от смях. — Представи си само, ако научат истината — че вие сте вампири, а аз съм змия!

— За тях едва ли има значение — отбелязах. — Господин Крепсли им дава щедри бакшиши. „Парите купуват спокойствие“ — така каза управителят на една камериерка, която се оплака, че някакъв гост се разхождал гол в коридора.

— И аз го видях! — възкликна Евра. — Помислих си, че се е заключил отвън.

— Нищо подобно — усмихнах се. — Разхождал се гол вече четвърти-пети ден. Управителят обясни, че идвал всяка година за няколко седмици и през цялото време обикалял гол като пушка.

— И те нямат нищо против? — изненада се Евра.

— „Парите купуват спокойствие“ — повторих.

— А аз си мислех, че „Циркът на кошмарите“ е странно място — промърмори момчето змия. — Хората в града са по-шантави и от нас!

С всеки изминал ден градът се преобразяваше заради подготовката за приближаващата Коледа. Появиха се елхи, по улиците и витрините наслагаха украса и нощем грееха лампички. Дядо Коледа обикаляше да събира писма от децата, рафтовете в магазините бяха пълни с играчки от пода до тавана.

Очаквах Коледа с нетърпение, предишната беше минала незабелязано, тъй като в „Циркът на кошмарите“ никой не си беше направил труда да отбележи празника.

На Евра му беше трудно да разбере за какво е суматохата.

— Какъв е *смисълът*? — все питаше той. — Хората харчат купища пари, за да си купуват подаръци, от които нямат нужда, мъчат се да си приготвят богата вечеря, отглеждат и избиват пуйки и елхи в ужасяващи количества... Истинско безумие!

Опитвах се да му обясня, че това е ден на доброжелателство, в който се събира цялото семейство, но на него това нищо не му говореше. За Евра Коледа си оставаше една налудничава машина за пари.

Естествено, господин Крепли изсумтя, когато му споменах за Бъдни вечер. Нямаше намерение да отбелязва празника.

— Глупав човешки обичай! — само отсече той.

Щях да се чувствам самотен без близките си — по това време на годината усещах липсата им най-силно, особено на Ани. Въпреки това очаквах празника с нетърпение. В хотела се организираше голямо празненство с традиционните пуйка, коледен пудинг и сладки. Мислех да заведе Евра, за да усети коледния дух — бях убеден, че ще промени мнението си, щом изживее една истинска Коледа.

— Искаш ли да дойдеш с мен по магазините? — попита един студен следобед, омотавайки дългия шал около врата си. Не че имах кой знае каква нужда от него — заради вампирската кръв не усещах студа и можех да мина без дебелия яке и вълнения пуловер, но пък тогава щях да привлека внимание.

Евра погледна навън. Допреди малко беше валяло и сега всичко беше покрито със сняг.

— За нищо на света! — отвърна той. — Не ми се навлича отново.

Сутринта бяхме излизали да се замерваме със снежни топки.

— Добре — рекох. Радвах се, че отказа. Целта на обикалянето по магазините беше да му купя коледен подарък. — Няма да се бавя много.

— Нали ще се върнеш, преди да се стъмни? — попита момчето змия.

— Сигурно.

— Постарай се. — Кимна към стаята, в която спеше господин Крепли. — Ще се сети за теб точно, когато те няма.

Разсмях се.

— Ще рискувам. Някакви поръчки? — Евра поклати глава. — Добре, до после!

Вървах по снега и си подсвирквах. Обичах снега, тъй като заглушаваше миризмите и шума. Няколко деца от квартала правеха снежен човек на площада. Поспрых да ги погледам, но отминах, преди да са ме поканили да се включа. Не исках да рискувам да се забъркам в неприятности.

Стоях пред витрината на един магазин и се чудех какво да взема на Евра, когато се приближи едно момиче — горе-долу на моята възраст, малко по-ниско, мургаво и с дълга черна коса.

— Привет, капитане! — извика то.

— Моля? — сепнах се аз.

— Страхотен костюм — усмихна се момичето и разкопча якето ми, за да се видят дрехите отдолу. — Приличаш на истински пират. Ще влизаш ли или само гледаш?

— Чудя се — отвърнах. — Търся подарък за брат си, но не знам какво да му взема.

Това беше историята, която бяхме измислили — че с Евра сме братя, а господин Крепсли ни е баща.

— Аха — кимна момичето. — На колко е?

— Една година по-голям от мен.

— Афършейв!

Поклатих глава.

— Още не се бръсне.

И никога нямаше да започне — по люспите му не растяха косъмчета.

— Ясно... Някакъв диск?

— Ами... Той не слуша много музика — казах. — Но ако му взема плейър, може и да започне.

— Те са скъпи — отбеляза момичето.

— Все пак, имам един брат — отвърнах. — Заслужава го.

— Значи няма какво повече да се колебаеш. — Протегна ръка. Въпреки студа беше без ръкавици. — Аз съм Деби.

Поех дланта ѝ — в сравнение с нейната тъмна кожа, моята изглеждаше много бяла — и се представих.

— Дарън и Деби — усмихна се тя. — Добре звучи. Почти като Бони и Клайд.

— Винаги ли заговаряш така непознати? — попитах.

— Не — поклати глава Деби. — Но ти не си непознат.

— Как така? — вдигнах вежди объркано.

— Виждала съм те наоколо — обясни тя. — Живея на площада близо до хотела. Затова знам и за пиратския костюм. Движиш се с едно странно момче с очила и фалшива брада.

— Евра. За него търся подарък. — Опитах се да си спомня дали съм я мяркал сред другите деца по улицата, но не успях. — Не съм те забелязал.

— Не съм излизала много — отвърна тя. — Бях болна. Стоях си в стаята и по цял ден гледах през прозореца какво става на площада. Ужасно скучно е да си болен.

Деби духна в шепите си и потри ръце, за да се стопли.

— А защо си без ръкавици? — попитах укорително.

— Я кой го казва! — изсумтя тя. Бях забравил да си взема моите от хотела. — Но всъщност точно затова съм тук. Изгубих ги и сега обикалям по магазините, за да си намеря същите. Не искам родителите ми да разберат, че са изчезнали на втория ден, в който съм станала от леглото.

— Какви бяха?

— Червени, с изкуствена кожа около китките — обясни Деби. — Чичо ми ги подари преди няколко месеца, но не каза откъде ги е купил.

— Тук провери ли?

— Не — поклати глава тя. — Тъкмо мислех да вляза, като те видях.

— Искаш ли да ти правя компания?

— Разбира се — кимна Деби. — Мразя да пазарувам сама. Ако искаш, ще ти помогна да избереш плейър, аз разбирам от техника.

— Чудесно — отворих широко вратата и я задържах пред нея.

— Хей, Дарън — подсмихна се тя, — хората ще си помислят, че ме сваляш!

Изчервих се и се опитах да измисля подходящ отговор, но нищо не ми хрумна. Деби се разсмя и аз сконфузено побързах да я догоня.

ГЛАВА ПЕТА

Фамилията на Деби беше Хемлок, което означаваше бучиниш — някакво силно отровно растение — и тя я мразеше.

— Отвратително е! — жалваше се тя.

— Не е толкова зле — успокоих я. — На мен ми харесва.

— Което показва *твоята* липса на вкус — изсумтя Деби.

Тя нямаше братя и сестри, живееше в града отскоро. Баща ѝ беше компютърен специалист и обикаляше целия свят със семейството си. От раждането ѝ досега се бяха местили пет пъти.

Споменах, че и аз съм пътувал доста. Не ѝ казах за „Циркът на кошмарите“, а обясних, че съм постоянно в движение, тъй като баща ми е търговски пътник.

Деби се зачуди защо никога не го е виждала на площада.

— Теб и брат ти съм ви засичала, но него — никога.

— Той става рано — излъгах. — Излиза преди зазоряване и се връща по тъмно.

— И ви оставя сами в хотела? — Тя сви устни замислено. — А не ходите ли на училище?

Побързах да сменя темата и свалих едни червени ръкавици от рафта.

— Такива ли търсиш?

— Почти — отвърна Деби, след като ги огледа внимателно. — Моите бяха малко по-тъмни.

Отидохме в друг магазин да огледаме плейърите. Не носех достатъчно пари у себе си, така че не купих нищо.

— На разпродажбата след Коледа ще ги пуснат на половин цена — въздъхна Деби. — Но какво да се прави? Ако изчакаш, ще излезеш скръндза.

— Парите не са проблем — отговорих. Винаги можех да поискам от господин Крепсли.

И в следващите два магазина не намерихме същите ръкавици и решихме да се поразходим, вече се стъмваше и по витрините грееха

разноцветни лампички.

— Обичам тази част от деня — каза Деби. — Все едно единият град си ляга и се събужда друг.

— В който обикалят свирепите създания на мрака — подхвърлих аз, мислейки си за господин Крепли.

— Хммм... — Тя ме изгледа странно. — Откъде си? Не мога да позная по говора ти.

— Отдалеч — отвърнах уклончиво. — Не съм оттук.

— Не искаш да ми кажеш, така ли? — попита Деби направо.

— Татко не ни разрешава — излъгах.

— Защо? — попита тя предизвикателно.

— Не мога да ти кажа — усмихнах се вяло.

— Хммм... — изсумтя отново Деби, но повече не настоя. — Как е хотелът? Изглежда доста мрачен. Така ли е?

— Не — отговорих. — По-добър е от повечето, в които съм бил. Персоналът не те гони, ако си играеш в коридора. А някои от гостите... — Разказах ѝ за онзи, който обикаляше чисто гол.

— Не може да бъде! — изпищя тя. — Шегуваш се!

— Честна дума — заклех се.

— И не го изхвърлят?

— Той си плаща. Има правото да се разхожда, както си иска.

— Трябва да намина някой път — усмихна се тя.

— Заповядай — ухилих се и аз. — Но да не е през деня — добавих, като си спомних за господин Крепли. Не ми се мислеше какво щеше да стане, ако попаднеш на спящия в съседната стая вампир.

Поехме обратно към площада. Харесваше ми да съм с Деби. Знаех, че не бива да се сприятелявам с хора, беше опасно, но ми беше трудно да устоя. Откакто бях станал наполовина вампир, не бях общувал с много свои връстници, освен с Евра.

— Какво ще кажеш на родителите си за ръкавиците? — попитах я, когато стигнахме до вратата на дома ѝ.

Тя сви рамене.

— Истината. След това ще се разкашлям и ако имам късмет, те ще се смилят над мен и няма да ми се карат.

— Дяволски план! — засмях се.

— Какво друго да очакваш от човек с фамилия Хемлок? — усмихна се Деби и после ми предложи: — Не искаш ли да влезеш?

Погледнах си часовника. Господин Крепсли вече трябваше да е станал и сигурно беше излязъл. Не исках да оставям Евра сам за дълго, ако решише, че не му обръщам внимание, можеше да се разсърди и да се върне в цирка.

— Друг път — отклоних поканата. — Късно е. Трябва да се прибирам.

— Както искаш — кимна тя. — Може да дойдеш утре, ако желаеш. По всяко време. Аз ще съм вкъщи.

— Не ходиш ли на училище? — учудих се аз.

Деби поклати глава.

— Тъй като от другата седмица и без това ще сме във ваканция, мама реши да ме пусне на училище направо след Нова година.

— Но ти е позволила да обикаляш да си търсиш ръкавици?

Тя смутено прехапа устни.

— Мама не знае, че се разхождам навън — призна тя. — Тръгнах с такси, казах ѝ, че отивам на гости у една приятелка. Предполага се, че ще се върна също с такси.

— Аха! — усмихнах се. — Чудесен шанс за изнудване.

— Само посмей! — заплаши ме Деби. — Ще ти забъркам някоя магическа отвара и ще те превърна в жаба. — Измъкна от чантичката си ключ, но преди да го пъхне в ключалката, се спря и се обърна към мен. — Утре нали ще дойдеш? Ужасно скучно е да стоиш сам. Тук все още нямам кой знае колко приятели.

— А как ще обясниш на майка си? Не можеш да ѝ кажеш, че си се запознала с мен в таксито, нали?

— Прав си. — Тя присви очи замислено. — Не се бях сетила за това.

— Не върви да кажеш, че сме се срещнали на улицата и си ме поканила заради сините ми очи — отбелязах.

— *Дори* не си със сини очи! — разсмя се тя. — В такъв случай, може аз да дойда в хотела? После ще отидем на кино и ще обясня на мама, че сме се запознали там.

— Добре — кимнах и ѝ казах номера на стаята. — Но да не е много рано — предупредих я. — Почакай да се стъмни.

— Добре — кимна тя и потропа нетърпеливо на стъпалото. — *Е?*

— Какво?

— Няма ли да ме попиташ?

— Какво да те попитам?

— Дали искам да дойда с теб на кино.

— Но нали току-що...

— Дарън — въздъхна тя. — Момичетата *не* канят момчета да излязат заедно.

— Така ли? — премигах объркано.

— Май ти е за пръв път, а? — Тя се усмихна. — Хайде, попитай ме дали ще дойда с теб на кино.

— Добре — въздъгнах. — Деби, искаш ли да отидем утре на кино?

— Ще си помисля — отвърна тя, отключи и се скри вътре.

Момичета!

ГЛАВА ШЕСТА

Когато се прибрах, Евра гледаше телевизия.

— Нещо ново? — извиках от вратата.

— Не — отвърна той.

— Господин Крепсли пита ли за мен?

— Дори не обърна внимание, че те няма. Напоследък се държи доста странно.

— Забелязах — кимнах. — Време ми е да пия човешка кръв, а той и дума не е обелил. Обикновено много внимава да се храня навреме.

— И сега сам ли ще го направиш? — попита момчето змия.

— Сигурно. Довечера ще се промъкна в нечия стая и ще си напълня една спринцовка с кръв. — Използвах спринцовка, тъй като не можех да затварям рани със слюнка като истински вампир.

Доста се бях променил за изминалата година. Преди щях да се хвана за тази възможност да пропусна пиенето на кръв като удавник за сламка, а сега бях готов и сам да си намеря жертва.

— Внимавай — предупреди ме Евра. — Ако те хванат, господин Крепсли ще побеснее.

— Да ме хванат? Мен? Никога! Ще бъда незабележим като призрак.

Направих го към два през нощта. За човек с моите способности беше като детска игра: долепах ухо до вратата и се вслушвах, лесно можех да разбера колко души има вътре и дали спят леко или дълбоко. Намерих една отключена стая, в която мъж хъркаше като слон, влязох и изтеглих със спринцовката нужното ми количество кръв. Върнах се в стаята си, изцедих кръвта в чаша и я изпих.

— Това ще ми стигне засега — казах. — Поне утре всичко ще е наред, а това е най-важното.

— Че какво толкова има утре? — учуди се Евра.

Разказах му за Деби и за уговорката ни да отидем на кино.

— Имаш среща! — засмя се доволно той.

— Не е среща — изсумтях. — Само ще ходим на кино.

— *Само?* — Евра се усмихна. — С момичетата няма такова нещо като „само“. Това си е среща.

— И какво, ако е среща? Не съм глупав. Знам кога да сложа край.

— Защо ще слагаш край? — премига объркано той.

— Защото тя е обикновено момиче, а аз съм наполовина вампир.

— Това не бива да те спира да излизаш с нея. Тя няма как да разбере, че си вампир, освен ако не я захапеш за шията.

— Ха-ха! — изсмях се сухо. — Не е това причината. След пет години тя ще е голяма жена, а аз ще съм си същият.

Евра поклати глава.

— По-добре мисли за следващите пет дена, а не за следващите пет години — посъветва ме той. — Станал си черноглед като господин Крепли. Няма никаква причина да не излизаш с момичета.

— Сигурно си прав — въздъгнах.

— Разбира се че съм.

Прехапах притеснено устни.

— Ако приемем, че е среща — подех нерешително, — какво да *правя*? Досега не съм излизал на среща с момиче.

Евра сви рамене.

— Аз също. Но едва ли има нещо по-особено. Говорете си. Разкажи й вицове. Дръж се с нея, все едно сте обикновени приятели. А после...

— *После?* — подканих го нетърпеливо.

Той се ухили.

— Млесни я по устните!

Замерих го с възглавница.

— Не биваше да ти казвам — изръмжах.

— Шегувам се, глупчо! — Изведнъж стана сериозен. — Но в никакъв случай *не* казвай на господин Крепли. Ако разбере, веднага ще си заминем или ще ни премести в друг хотел.

— Прав си — кимнах, — пред него ще си мълча за Деби. Няма да е трудно, като се има предвид, че през последните няколко дена почти не съм го виждал. А и той почти не говори. Все едно живее в собствен свят.

И съвсем скоро в неговия кошмарен свят щяхме да се озовем и аз, и Евра... и Деби.

Следващият ден се влачеше едва-едва. Не можех да си намеря място. Дори си поръчах топло мляко, за да се поуспокоя. Евра само наливаше масло в огъня. Следеше часовника и съобщаваше: „Остават още пет часа! Остават четири часа! Три часа и половина...“

За щастие поне ми бяха спестени тревогите за външния вид: разполагах единствено с пиратския костюм, така че не се налагаше да мисля какво да облека. Въпреки това прекарах няколко часа в банята и изтърках с гъбата всеки милиметър от тялото си.

— Успокой се — каза накрая Евра. — Изглеждаш страхотно. Даже и аз се изкушавам да изляза с теб довечера.

— Млъкни, глупчо — изсумтах, но не сдържах усмивката си.

— Да изчезна ли, преди да се появи Деби? — попита той.

— Защо?

— Може и да не ме искаш наоколо — смотолеви той.

— Искам да ви запозная. Тя ни смята за братя. Ще е странно, ако те няма.

— Да де, но... Как ще ѝ обясниш? — измърмори Евра неловко.

— Какво да ѝ обясня?

— Това — той потърка люспиците на ръката си.

— О! — Едва сега схванах какво го тревожеше. Деби не знаеше, че не е обикновено момче!

— Може и да я изплаша — продължи Евра. — Много хора се стряскат, когато ме видят. Може би е най-добре да...

— Слушай — прекъснах го твърдо, — ти си най-добрият ми приятел, нали така?

— Да — усмихна се плахо той, — но...

— Няма „но“! — срязах го. — Харесвам Деби, но ако тя не може да те приеме такъв, какъвто си, толкова по-зле за нея.

— Благодаря — прошепна Евра.

Малко след като се стъмни, господин Крепли се събуди. Изглеждаше изтощен. Бях му приготвил вечеря — бекон, наденички и свински пържоли, — така че да хапне и да замине, преди да дойде Деби.

— Добре ли сте? — попитах, докато той опразваше чиниите.

— Да — измърмори вампирът.

— Изглеждате ужасно — казах му направо. — Пили ли сте кръв наскоро?

Господин Крепсли поклати глава.

— Нямам време. Може би тази вечер.

— Снощи изтеглих със спринцовка малко кръв от един гост на хотела — съобщих. — Ще ми стигне за около седмица.

— Хубаво — измърмори той разсеяно. За пръв път го правех сам и очаквах похвала, но господин Крепсли не ми обърна никакво внимание. Все едно напълно беше забравил, че съществувам.

След като излезе, аз разчистих и седнах до Евра пред телевизора в очакване на Деби.

— Няма да дойде — казах след малко, струваше ми се, че са минали часове. — Върза ми тенекия!

— Успокой се — засмя се Евра. — Рано е. Има още десет минути.

Погледнах часовника — беше прав.

— Нищо няма да излезе — измърморих нещастно. — Не съм ходил на среща с момиче. Ще объркам всичко и тя ще реши, че съм пълен идиот.

— Стига си се навивал — сряза ме той. — Нали *искаше* да излезеш с нея? И тя се *съгласи*, нали? Какво толкова се притесняваш?

Понечих да отговоря, но в този миг Деби потропа на вратата. Веднага забравих опасенията си и скочих да отворя.

ГЛАВА СЕДМА

Очаквах Деби да се е облякла по-специално, но тя беше в джинси, развлечен пуловер и дълго дебело палто.

Забелязах, че е с червени ръкавици.

— Намерила си ги? — попитах.

Тя се намръщи.

— Били са в стаята ми — измърмори тя. — Паднали зад радиатора. И естествено, намерих ги, *след* като казах на мама, че съм излизала навън без ръкавици. Баща ти и брат ти тук ли са?

— Гос... искам да кажа *татко*, го няма, но Евра е тук. — Замълчах. — Трябва да те предупредя нещо за него.

— Какво?

— Той не е съвсем обикновен.

— Че кой е? — засмя се тя.

— Ще видиш, — понечих да обясня. — Евра е...

— Виж — прекъсна ме Деби, — не ме интересува какъв чудак е. Пусни ме да вляза и ни запознай.

— Добре — усмихнах се неуверено и й направих път да мине. Тя пое уверено напред. След няколко крачки забеляза Евра.

— Еха! — възкликна Деби. — Как се маскира така?

Евра се усмихна смутено. Стоеше пред телевизора със скръстени на гърдите ръце.

— Деби — обадох се, — това е брат ми Евра. Той...

— Това *люспи* ли са? — пристъпи към него тя.

— Аха — кимна момчето змия.

— Може ли да ги пипна? — попита Деби.

— Разбира се — отвърна Евра.

Тя прокара пръсти по лявата му ръка — той беше по фланелка, — а после и по дясната.

— Леле! — възкликна Деби. — Така ли си се родил?

— Да — кимна Евра.

— Той е змия — обясних.

Деби ядосано се извърна към мен и извика:

— Не се говори така! Не бива да го обиждаш само защото изглежда различно.

— Не го обиждам... — започнах аз, но тя ме прекъсна.

— Хубаво ли ще *ти* е, ако някой ти се присмее заради глупавия пиратски костюм? — Сведох поглед към дрехите си. — Много неща можех да кажа за шантавите ти дрехи — продължи Деби, — но си замълчах. Реших, че след като искаш да изглеждаш като пират, то си е твоя работа.

— Спокойно — обади се Евра. — *Аз наистина* съм змия.

Тя го зяпна неуверено.

— Честна дума — закле се той. — Имам много черти на влечуго: сменям си кожата, студенокръвен съм, очите ми са като на змия.

— И въпреки това — не се предаваше Деби, — на никого не му е приятно да го наричат змия.

— Напротив, стига обаче да си *падаш* по змиите — засмя се Евра.

— О! — Тя се извърна към мен смутено. — Извинявай.

— Няма нищо — отвърнах. Всъщност реакцията ѝ ме зарадва — показваше липсата на предразсъдъци.

Деби направо не можеше да откъсне очи от Евра и не спираше да го разпитва. С какво се храни? Колко често? Може ли да говори със змии? Помолих го да ѝ покаже дългия си език и той веднага се изплези и докосна с него върха на носа си.

— Пфу, това е най-великата гадост, която съм виждала! — извика възторжено тя. — Де да можех и *аз* да го правя! Щях да шашна всички в училище!

Стана време да тръгваме към киното.

— Няма да се бавя — казах на Евра.

— Няма нужда да бързаш заради мен — намигна ми той.

Киното беше наблизко и имахме достатъчно време до началото на филма. Купихме си пуканки и влязохме в салона. По време на рекламите си говорехме.

— Брат ти ми харесва — обяви Деби. — Макар че е малко свит. Сигурно е заради външния му вид.

— Да — кимнах. — Животът му не е бил лесен.

— Майка ти и баща ти също ли приличат на змии? — попита тя.

— Не — поклатих глава, — Евра е единствен по рода си.

— Майка ти обикновена ли е? — Бях й казал, че родителите ми са разведени и с Евра прекарваме по половин година при единия и половин при другия. — А баща ти?

Усмигнах се.

— И татко е странен, но не е като Евра.

— Кога ще се запозная с него?

— Скоро — излъгах. Деби веднага беше харесала момчето змия, но как ли щеше да възприеме вампира? Подозирах, че нямаше да е толкова мила с господин Крепли, ако разбереше истината.

Филмът беше глупава романтична комедия. Деби се смя повече от мен. На връщане към площада разговаряхме за филма. Престорих се, че и на мен ми е харесал. Докато вървахме по една тъмна уличка, Деби ме хвана за ръката — усещането беше страхотно.

— Не те ли е страх от тъмното? — попита тя.

— Не — поклатих глава. Заради вампирското зрение виждах чудесно в мрака. — От какво да ме е страх?

Деби потрепери.

— Знам, че е глупаво, но все се притеснявам да не изскочи някой вампир или върколак. — Разсмя се. — Глупаво е, нали?

Само ако знаеше...

— Ноктите ти са дълги — отбеляза тя.

— Извинявай — пророних. Ноктите ми бяха изключително здрави. Не се режеха с ножица и единственият начин да ги подкъсявам беше със зъби.

— Няма за какво да се извиняваш — отвърна Деби.

Когато излязохме на площада, усетих как ме оглежда на светлината на уличната лампа.

— Какво гледаш? — попитах.

— В теб има нещо различно, Дарън — измърмори замислено тя. — Не мога да кажа какво точно е, но го усещам.

Свих рамене и се опитах да го обърна на шега:

— Сигурно е заради сините ми очи.

— Не — поклати глава тя сериозно. — Нещо вътре в теб е.

Извърнах поглед настрани.

— Смущаваш ме — казах.

Деби стисна нежно ръката ми.

— Татко често ми се кара за това. Твърди, че съм много любопитна и винаги казвам каквото мисля. Трябва да се науча да си мълча.

Стигнахме до дома ѝ и аз се спрях нерешително пред вратата, не знаех какво да правя. Деби ми помогна.

— Искаш ли да влезеш? — покани ме тя.

— Родителите ти не са ли у дома?

— Те няма да имат нищо против. Ще им кажа, че си приятел на някой приятел.

— Ами... добре — измърморих. — Щом си сигурна, че всичко ще е наред.

— Сигурна съм — усмихна се Деби, хвана ме за ръката и отвори вратата.

Бях толкова притеснен, колкото когато се промъквах в стария киносалон да открадна Мадам Окта от спящия господин Крепли.

ГЛАВА ОСМА

Оказа се, че не е имало от какво да се притеснявам. Родителите на Деби бяха мили като нея. Казвах се Джеси и Дона — не ми позволиха да ги наричам господин и госпожа Хемлок — и веднага се почувствах добре дошъл.

— Привет! — извика Джеси, който пръв ме видя. — Кого ни водиш?

— Мамо, татко, това е Дарън — рече Деби. — Той е приятел на Ани. Срегнах го в киното и го поканих на гости. Нали нямате нищо против?

— Разбира се — отвърна Джеси.

— Естествено — обади се Дона. — Тъкмо приготвям вечерята. Ще останеш ли да хапнеш с нас, Дарън?

— Стига да не е проблем — отвърнах.

— В никакъв случай — грейна тя. — Обичаш ли бъркани яйца?

— Любимото ми ястие — отвърнах. Не беше вярно, но реших, че не е зле да бъда любезен.

На масата разказах малко за себе си на Джеси и Дона.

— А не ходиш ли на училище? — попита Джеси, също както Деби.

— Баща ми е бил учител — излъгах, вече си бях измислил правдоподобна история. — Той преподава на мен и на Евра.

— Още яйца, Дарън? — предложи Дона.

— Да, моля — отвърнах, — страхотни са. — Наистина беше така. Никога не бях ял толкова вкусни бъркани яйца. — Какво има в тях?

— Тайната е в подправките — усмихна се гордо тя. — Работила съм като готвач.

След вечеря предложих да измия чиниите, но Джеси не ми позволи.

— Това е най-добрият начин за почивка в края на деня — обясни той. — Няма нищо по-хубаво от миенето на чинии, бърсането на прах

и минаването с прахосмукачка.

— Шегува ли се? — попитах аз Деби.

— Не — поклати глава тя и след това се обърна към родителите си: — Може ли да се качим в стаята ми?

— Разбира се — отговори Дона. — Но не се бавете много, нали не си забравила, че ни останаха още няколко глави от „Тримата мускетари“?

Деби се намръщи.

— „Един за всички и всички за един“ — измърмори тя. — Много е досадно!

— „Тримата мускетари“ не ти ли е интересна? — възкликнах изненадано.

— На *теб* да не би да ти харесва?

— Разбира се! Гледал съм филма най-малко осем пъти.

— А чел ли си книгата?

— Не, но имам комикс.

Деби и майка ѝ се спогледаха и избухнаха в смях.

— Всяка вечер трябва да чета по нещо от детската класика — замърмори Деби. — Дано никога не разбереш колко скучни са тези книги.

Тя се обърна към майка си и каза:

— Няма да се бавим.

Поехме нагоре по стълбите. Стаята ѝ беше на третия етаж — просторна, с големи вградени гардероби и само с един-два плаката по стените.

— Не обичам да е претрупано — обясни Деби, като ме видя да се оглеждам.

В единия ъгъл беше поставена изкуствена елха. Няколко други бях мярнал във всекидневната и докато се качвахме по стълбите.

— Защо имате толкова много елхи? — полюбопитствах.

— По идея на татко — отвърна Деби. — Той обича елхите и затова купи по една за всяка стая в къщата. Приготвили сме и играчки — посочи кутията под елхата — с тях украсяваме на Бъдни вечер. Страшно забавно е и толкова уморително, че накрая заспиваш още с докосването на възглавницата.

— Звучи страхотно — кимнах замечтано, спомних си колко обичах да украсяваме елхата вкъщи.

Деби ме погледна замислено.

— Може да дойдеш у дома на Бъдни вечер — предложи тя. — Заедно с Евра. И баща ти. Ще ни помогнете с украсяването.

— Сериозно ли говориш? — зяпнах я смаяно.

— Разбира се. Първо трябва да питам мама и татко, но едва ли ще имат нещо против. И друг път сме канили приятели да ни помагат. Колкото повече хора, толкова по-весело.

Поканата много ми допадна, но не бях сигурен дали мога да я приема.

— Да питам ли мама и татко? — притисна ме Деби.

— Не знам дали ще сме тук на Коледа. Госпо... *Татко* е непредсказуем. Може да се наложи да заминем преди това.

— Е, предложението остава. Ако сте тук, чудесно, а ако не — тя сви рамене — все ще се справим и сами.

Заговорихме за коледните подаръци.

— Ще купиш ли плейър на Евра? — попита Деби.

— Да, заедно с няколко диска.

— Значи остава да измислиш нещо за баща ти — рече тя. — Какво ще му вземеш?

Замислих се. Не бях предвидил никакъв подарък за господин Крепли — той само щеше да сбърчи нос презрително, — но ми беше интересно какво ли *можеше* да зарадва един вампир...

Усмихнах се.

— Сетих се! Ще му взема кварцова лампа!

— Кварцова лампа ли? — вдигна вежди Деби.

— Да, така че да почернее малко. — Не се сдържах и се разсмях на глас. — Той е доста блед, тъй като почти не вижда слънце.

Деби не можеше да разбере на какво се смея. Искаше ми се да мога да ѝ обясня как си струва да купя кварцова лампа само за да видя презрителното изражение на господин Крепли, но не смеех.

— Имаш странно чувство за хумор — каза объркано тя.

— Повярвай ми — отвърнах, — ако познаваше баща ми, щеше да знаеш защо се смея.

Щях да споделя с Евра идеята си веднага щом се прибера и той щеше да я оцени по достойнство.

Побъбрихме около час. Дойде време да си тръгвам.

— Е — попита Деби, когато се изправих. — Няма ли да получа целувка за лека нощ?

Едва не припаднах.

— Ааа... Тъъ... Ами... — запелтечих безпомощно.

— Не искаш ли да ме целунеш?

— Искам! — Поех си дъх. — Просто... Тъъ...

— Няма значение — сви рамене тя и стана. — Забрави. Ще те изпратя.

Слязохме по стълбите. Искаше ми се да пожелаая лека нощ на Джеси и Дона, но Деби не ми даде възможност. Изтича до входната врата и я отвори широко още преди да съм си облякъл палтото.

— Може ли да дойда утре? — попитах, докато се мъчех да си пъхна ръката в левия ръкав.

— Ако искаш.

— Виж, Деби — започнах, — извинявай, че не те целунах. Просто...

— Те е страх? — усмихна се тя.

— Да — признах си.

Деби се разсмя.

— Добре, може да дойдеш утре. *Искам* да дойдеш. Но бъди малко по-смел, става ли?

И тя затвори вратата след мен.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Помогах се пред вратата няколко минути. После поех към хотела, но не ми се прибираще — не исках да призная на Евра колко глупаво съм се държал. Обиколих площада няколко пъти, надявах се хладният нощен въздух да прочисти главата ми.

С Деби се бяхме разбрали да се видим на следващия ден, но изведнъж почувствах, че не мога да чакам толкова дълго. Изтичах обратно до дома ѝ и спрях отпред, за да се огледам. Не видях никого и тъй като зрението ми беше невероятно силно, бях сигурен, че никой не ме е забелязал.

Събух си обувките и се закатерих по водосточната тръба на фасадата. Прозорецът на Деби беше на три-четири метра от тръбата, така че когато се изкачих достатъчно високо, се пуснах от нея и пропълзах до перваза, като забивах здравите си нокти в мазилката.

Свих се под перваза и зачаках Деби да се появи.

Двайсетина минути по-късно лампата в стаята светна. Почуках леко на прозореца, след това малко по-силно. Чуха се стъпки.

Деби разтвори завесите и надникна навън. След няколко секунди се сети да погледне надолу и когато ме видя, едва не припадна от изненада.

— Отвори прозореца — прошепнах, като изговарях ясно думите, така че да ги разчете по устните ми. Тя кимна, коленичи и вдигна долната част на прозореца.

— Какво правиш? — прошепна Деби. — На какво си стъпил?

— Вися във въздуха — пошегувах се.

— Ти си луд! — изсъска тя. — Ще се подхлъзнеш и ще паднеш!

— Спокойно, не е опасно — уверих я. — Аз съм добър катерач.

— Сигурно умираш от студ — добави тя, като забеляза босите ми крака. — Къде са ти обувките? Хайде, влез, преди да...

— Няма да влизам — прекъснах я. — Изкатерих се само... — Поех си дълбоко дъх. — Предложението още ли е в сила?

— Кое предложение? — премига Деби.

— За целувка — отвърнах.

Тя се усмихна и се засмя:

— Ти си луд!

— Сто процента — съгласих се.

— Само заради това ли го направи?

Кимнах.

— Можеше да позвъниш долу на вратата — каза Деби.

— Не се сетих — усмихнах се. — Е, какво ще кажеш?

— Май заслужаваш една — кимна тя. — Но след това веднага слизаш, става ли?

— Добре — съгласих се.

Деби подаде глава навън. Приведох се напред с туптящо сърце и устните ни се докоснаха.

Тя се усмихна и попита:

— Струваше ли си катеренето?

— Да — отвърнах. Целият треперех, но не заради студа.

— Добре, тогава ще получиш още една.

Деби ме целуна нежно — едва не паднах от стената. Отдръпна се и видях, че се усмихва загадъчно. Усещах, че и аз съм се ухилил като идиот.

— До утре, Ромео — пожела ми тя.

— До утре — въздъхнах щастливо.

Деби затвори прозореца и дръпна завесата, а аз доволно се отпуснах на земята. На връщане към хотела си подскачах щастливо и едва пред вратата се сетих за обувките си. Изтичах обратно, изгърсих снега и ги нахлузих на краката си.

Когато се върнах в хотела, вече се бях поуспокоил. Отворих вратата на стаята и влязох. Евра стоеше пред телевизора, взираше се напрегнато в екрана и не ми обърна никакво внимание.

— Прибрах се! — извиках и свалих палтото си. Никакъв отговор. Повторих по-силно: — Прибрах се!

— Аха — измърмори той и разсеяно ми махна.

— Чудесно посрещане — изсумтях недоволено. — Мислех, че ще ти е интересно да разбереш какво стана. Следващия път вече ще знам какво да правя. Просто ще...

— Гледа ли новините? — попита тихо Евра.

— За твоє сведение, младежо Евра Фон — подех аз подигравателно, — в кината отдавна вече не излъчват новинарски кинопрегледи. Искаш ли да ти разкажа за срещата или не?

— Ела да видиш — подкани ме приятелят ми.

— *Какво?* — измърморих раздражено. Приблжих се, телевизорът беше включен на някаква новинарска програма. — *Новините?* — Изсмях се. — Изключи го, Евра, за да ти разкажа...

— Дарън! — извика рязко той и вдигна глава. Изглеждаше разтревожен. — Трябва да го видиш — настоя приятелят ми и аз си дадох сметка, че говори сериозно.

Седнах и се обърнах към екрана. Показваха някаква сграда, после камерата се насочи навътре и обходи стените. Долу на екрана вървеше надпис, че снимките са от архива, което означаваше, че са правени отдавна. Появи се една репортерка и заобяснява нещо.

— И какво толкова е станало? — попитах.

— Там са намерили телата — отвърна тихо Евра.

— Какви тела?

— Гледай — заповяда той.

Камерата навлезе в тъмно помещение, което с нищо не се различаваше от предишните, след това отново показва сградата отвън. Надписът поясни, че кадрите са заснети следобеда. Излязоха няколко полицаи и лекари, бутаха носилки, натоварени с нещо покрито.

— Да позная ли какво има вътре?

— Трупове — потвърди догадката ми момчето змия. — До този момент са открили шест. Полицаяте продължават претърсването.

— И какво общо има с нас? — попитах смутено.

— Чуй. — Той увеличи звука.

Сега репортерката се включи на живо и обясни как полицията е открила телата — няколко момчета се натъкнали на тях, докато си играели из изоставената сграда — и че претърсването продължава. Жената изглеждаше доста развълнувана.

Водещият в студиото попита дали са известни подробности за жертвите, но тя поклати глава:

— От полицията обещаха да съобщят имената, след като известят близките.

— Знае ли се вече каква е причината за смъртта? — попита водещият.

— Не — отвърна репортерката. — От полицията отказват информация. Според първоначалните сведения загиналите са шестима. Работи се по версия за сериен убиец или за човешко жертвоприношение. Първоначално откритите четири тела са с едни и същи наранявания, за другите две все още не разполагаме с информация.

— И какви по-точно са раните?

— Жертвите — поне първите четири — са с прерязани гърла, което вероятно е и причината за смъртта им. По информация на наш източник в телата им не е останала нито капка кръв.

— Следователно кръвта е била източена или изсмукана по някакъв начин? — предположи водещият.

Репортерката сви рамене.

— За момента никой не може да отговори на този въпрос, освен полицията. — Тя замълча. — И убиецът, естествено.

Евра отново намали звука.

— Чу ли? — попита той тихо.

— О, не! — Мислех си за вампира, който всяка нощ излизаше и обикаляше из града, за шестте тела и думите на репортерката: „в телата им не е останала нито капка кръв“ и предположението на водещия: „Следователно кръвта е била източена или изсмукана по някакъв начин“. — Господин Крепсли... — прошепнах и дълго след това стоях като вкаменен и безмълвно се взирах в екрана.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Крачех ядосано из хотелската стая със стиснати юмруци, а Евра ме гледаше мълчаливо.

— Ще го убия! — заявих накрая. — Ще изчакам да изгрее слънцето, ще дръпна пердетата, ще забия кол в сърцето му, ще му отсека главата и ще подпаля трупа.

— Ще вземеш всички мерки, а? — подхвърли сухо Евра. — Няма ли да извадиш мозъка и да напълниш черепа с чесън?

— Как можеш да се шегуваш в такъв момент? — изръмжах аз.

— А ако не е той? — попита колебливо приятелят ми.

— Я стига! — срязях го. — Кой друг би могъл да е?

— Не знам.

— Всичката им кръв е била изсмукана! — извиках.

— Това е само *предположение* на водещия — отвърна Евра. — Той не беше сигурен.

— В такъв случай да почакаме да се увери — изсумтях. — И междувременно вампирът да убие още петима-шестима.

Момчето змия въздъхна.

— Не знам какво да правим. Но преди да предприемем каквото и да било, първо трябва да разполагаме с доказателства. Не може ей така направо да му отсечеш главата. Ако след това се окаже, че сме сгрешили, няма как да поправим нещата. Няма как да му я залепиш обратно на раменете: „Извинявай, сгреших, не се сърди“.

Евра беше прав. Не беше редно да убием господин Крепли без доказателства. Но нямаше кой друг да е! Губеше се по цели ноци, държеше се странно, не ни казваше нищо — всички улики сочеха него.

— Има и още нещо — обади се приятелят ми. Обърнах се към него. — Ако приемем, че господин Крепли е убиецът.

— Което е напълно вероятно — изсумтях.

— Защо го е направил? — попита Евра. — Не е в характера му. Познавам го по-дълго от теб и никога не е проявявал подобни признаци. Той не е убиец.

— Сигурно е убивал, когато е бил генерал — предположих. Бях му разказал за разговора си с Гавнър Пърл.

— Така е — съгласи се той. — Убивал е лошите вампири, които са заслужавали смъртта си. Мисълта ми е, че ако е убил тези шестима души, може би е *трябвало* да го направи. Може да са били вампири.

Поклатих глава.

— Той се е отказал да бъде генерал.

— Може Гавнър Пърл да го е убедил да се върне — предположи момчето змия. — Не знаем нищо за генералите и техните методи. Може би господин Крепли е дошъл тук именно заради това.

В думите му имаше някаква логика, но не ми звучаха убедително.

— Шестима лоши вампири, които спокойно обикалят из града? — измърморих. — Каква е вероятността за подобно нещо?

— Кой знае? — отвърна Евра. — *Ти* знаеш ли какви са вампирските правила и обичаи? Аз — не. Може да се събират на групи.

— И господин Крепли ги е избил сам-самичък? — свъсих вежди. — Вампирите не се дават толкова лесно. Господин Крепли не би имал проблеми да се справи с шестима души, но с шестима вампири едновременно... Няма начин!

— А кой казва, че е бил сам? — възрази той. — Може да е бил с Гавнър Пърл. Може да има и други вампирски генерали в града.

— Всичките ти аргументи са изсмукани от пръстите — отбелязах.

— Дори и да е така, това не означава, че не съм прав — отвърна Евра. — *Не знаем истината*, Дарън. Не може да убиеш господин Крепли само защото го подозираш. Трябва да почакаме. Помисли малко и ще видиш, че съм прав.

Наложих си да се поуспокоя и седнах да помисля.

— Добре — въздъхнах накрая, — невинен е до доказване на противното. Но какво да правим сега? Да се преструваме, че не се е случило нищо? Да го издадем в полицията? Да го изчакаме да се прибере и да му зададем въпроса направо?

— Ако бяхме в цирка — измърмори Евра, — можеше да се обърнем за помощ към господин Длъгнест.

— Но не сме — напомних му.

— Да — въздъхна той. Издължените му очи се присвиха още повече. — Добре, какво ще кажеш да го следим всяка нощ, да видим къде ходи и какво прави. Ако се окаже, че той е убиецът, а жертвите са обикновени хора, ще го ликвидираме.

— Готов ли си да го направим?

Евра кимна.

— Досега никога не съм убивал — промълви той — и дори не ми се иска да си го представя. Но ако господин Крепли отнема живота на други без причина, ще ти помогна да го спрем. Бих предпочел някой друг да свърши тази работа, но щом сме сами...

Лицето му излъчваше решителност, знаех, че мога да разчитам на него.

— Но трябва да сме абсолютно сигурни — предупреди ме той. — Ако има и зрънце съмнение, не бива да го правим.

— Съгласен съм — кимнах.

— Решението ще го вземем заедно — добави Евра. — Обещай ми, че няма да предприемеш нищо без мое съгласие.

— Добре.

— Говоря сериозно — продължи той. — Ако сметна, че господин Крепли е невинен, а ти се опиташ да го убиеш, ще направя всичко по силите си, за да те спра. Дори и това да означава...

Той не довърши заплахата си.

— Не се тревожи — отвърнах. — Не горя от желание да се стигне дотам. Вече свикнах с господин Крепли и не желая смъртта му.

Това беше самата истина. Щях да се радвам, ако подозренията ми се окажеха безпочвени, но ме мъчеше ужасното предчувствие, че нямаше да е така.

— Надявам се да грешим — рече Евра. — Лесно е да се каже, че ще го ликвидираме, но ще ни е доста трудно да го направим. Господин Крепли не е от хората, които стоят със скръстени ръце, когато го нападат.

— Ще му мислим, когато дойде моментът — отговорих. — Сега усили звука на телевизора. Ако имаме късмет, полицията ще разреши случая и бързо ще залови маниака, който е решил да се прави на Дракула.

Двамата седяхме пред телевизора до сутринта и чакахме вампира — убиеца? — да се върне.

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА

Следенето на господин Крепли се оказа трудна задача. Първата нощ го изпуснахме само след броени минути: той се стрелна по един авариен изход и докато се изкачим до покрива, беше изчезнал. Обикаляхме из града няколко часа с надеждата случайно да попаднем на него, но напразно.

Извлякохме си поука. На следващия ден, докато вампирът спеше, аз излязох и купих два мобилни телефона. Следобедът ги изпробвахме и установихме, че ще ни свършат работа.

Вечерта, когато господин Крепли отново се отправи към покривите, Евра остана долу на улицата. Той беше по-бавен от мен и без него можех спокойно да следвам вампира и после по телефона да указвам посоката.

Дори и когато бях сам, не ми беше лесно. Господин Крепли беше много по-ловък. За щастие, той изобщо не подозираше за мен и не се движеше прекалено бързо, тъй като не смяташе, че трябва да се измъква от преследвачи.

Следвах го в продължение на три-четири часа, но пак го изгубих. Той се спусна на улицата и се шумгуна в някаква пресечка. Следващата нощ го държах под око чак до изгрева. Общо взето продължи така: понякога ми се изплъзваше след няколко часа, друг път успях да го проследя до сутринта.

Доколкото виждах, не правеше нищо особено. Понякога спираше на едно място и с часове наблюдаваше хората отвисоко. Може би избираше следващата си жертва. Друг път обикаляше неуморно. Маршрутът му беше непредсказуем: ту минаваше по едни и същи улици по няколко пъти, ту се впускаше към съвсем нови места. Действията му бяха напълно непредвидими.

Евра винаги беше изтощен в края на следенето. Все забравях, че не е толкова издръжлив, но той не се оплакваше. На няколко пъти му предлагих да си остане в хотелската стая, но той винаги поклащаше глава и настояваше да ме придружи.

Вероятно се боеше, че ако ме остави сам, може да убия господин Крепли.

Вероятно беше *прав*.

Не бяха открити други жертви, освен първоначално намерените шест трупа. Полицията потвърди, че и в шестте тела не е останало нито капка кръв и че са обикновени хора: двама мъже и четири жени. Бяха млади, най-възрастният беше на двайсет и седем, бяха от различни райони в града.

Когато научи, че жертвите са напълно обикновени хора, Евра беше разочарован — щеше да е много по-лесно, ако бяха вампири.

— Лекарите могат ли да различат човек от вампир? — попита той.

— Разбира се — отвърнах.

— Как?

— Кръвта е различна.

— Но в тях не е имало кръв — изтъкна той.

— Клетките са различни. Атомите са по-други — по тази причина вампирите не излизат на снимки. Освен това ноктите и зъбите им са изключително здрави. За лекарите не е проблем да установят истината, Евра.

Опитвах се да остана непредубеден. Откакто го следяхме, господин Крепли не беше убил никого, което беше добър знак. От друга страна, може би просто изчакваше да утихне шумотевецата, преди да нанесе следващия си удар — сега ако някой закъснееше да се прибере от работа или от училище, цялата полиция се вдигаше на крак.

А може би все пак *беше* убил някого. Може би знаеше, че го следим и убиваше едва когато ни се изплъзнеше. Това беше малко вероятно, но не го изключвах. Господин Крепли беше доста хитър. Всичко беше по силите му.

Спах по цял ден, за да бъда бодър през нощта, но ставах няколко часа преди залез, за да прекарам време и с Деби. Повечето пъти отивах у тях и се качвахме в стаята ѝ, слушахме музика и си говорехме. Стремях се да пазя силите си за нощните преследвания, но понякога излизахме на разходка или обикаляхме по магазините. Бях твърдо решен да не позволя господин Крепли да погуби приятелството ми с

Деби. Харесваше ми да съм с нея. Тя беше първото ми гадже. Знаех, че скоро ще се разделим, не бях забравил кой съм и какъв съм, но не исках да се лишавам и от секунда от времето, което ни беше отредено да сме заедно. Бях посветил нощите си на преследването на вампира, но за нищо на света нямаше да се откажа от дните си.

— Защо вече не идваш вечер? — попита ме тя една събота, когато излизахме от сутрешна прожекция в киното. Бях станал по-рано от обичайното, за да прекараме деня заедно.

— Страх ме е от тъмното — отвърнах.

— Сериозно те питам! — удари ме тя по рамото.

— Татко не ме пуска — излъгах. — Чувства се виновен, че го няма по цял ден и затова настоява аз и Евра да прекарваме вечерите с него.

— Едва ли би имал нещо против да излизаш от време на време и вечер — възрази Деби. — Нали първия път ходихме на кино вечерта?

Поклатих глава.

— Тогава се измъкнах без разрешение. Той много се ядоса, когато разбра. Не ми говори цяла седмица. Затова и не съм ви запознал — още е бесен.

— Май ще се окаже ужасен досадник — отбеляза Деби.

— Такъв е — въздъхнах. — Но какво да се прави? Баща ми е. Няма измъкване.

Беше ми кофти, че я лъжа, но не можех да ѝ кажа истината. Представих си как ѝ обяснявам: „Всъщност той не ми е баща. Вампир е. И освен това, според мен е убиецът на онези шестима души.“ Неволно се усмихнах.

— Защо се усмихваш? — попита Деби.

— А, просто така — отвърнах и усмивката ми изчезна.

Водех странен двойствен живот — бях обикновено момче през деня и ловец на вампири през нощта. Но му се наслаждавах. Преди година нямаше да знам какво да правя, нямаше да мога да спя, щях да се тревожа какво ще ми поднесе идващата нощ, да увеса нос, вероятно щях да предпочета да се съсредоточа над единия проблем и да спра да се виждам с Деби.

Сега обаче бях друг човек. Преживяванията ми с господин Крепли и престоят в „Циркът на кошмарите“ ме бяха променили. Можех с лекота да се справям с различните си роли. Всъщност

промяната ми харесваше: заради нощното преследване на вампира се чувствах пораснал и важен — Дарън Шан, защитник на спящия град. А на следобедните срещи с Деби си бях обикновено момче. Вземах най-доброто и от двата свята.

Но всичко свърши, когато господин Крепсли набеляза следващата си жертва — дебелия.

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА

В началото дори не разбрах, че господин Крепсли е хвърлил око на някого. Повече от час се мотаеше над една оживена търговска улица и оглеждаше магазините. След това изведнъж се изкачи на покрива и пое нанякъде.

Звъннах на Евра. Той никога не ми се обаждаше, за да не чуе вампирът моя телефон.

— Раздвижи се — уведомих го тихо.

— Време беше — промърмори Евра. — Отвратително е като спре. Нямах си и представа колко е студено, когато стоиш на едно място.

— Вземи си нещо за хапване — предложих. — Той върви доста бавно. Може да се забавиш пет-десет минути.

— Сигурен ли си? — попита момчето змия.

— Да. Ако стане нещо, ще ти се обадя.

— Добре — отвърна Евра. — Един хотдог и чаша кафе ще ми се отразят добре. Искаш ли и за теб?

— Не, благодаря — отказах. — Ще те държа в течение. До после.

Прекъснах разговора и тръгнах след вампира.

Избягвах да ям хотдог, сандвичи и пържени картофки, докато преследвах господин Крепсли: той лесно можеше да долови силната им миризма. За да залъгвам глада си, си носех сухари, понеже нямаха почти никакъв аромат, и бутилка с обикновена чешмяна вода.

След няколко минути любопитството ми се изостри. До този момент господин Крепсли или седеше на едно място по цяла нощ, или обикаляше без посока, а сега вървеше целенасочено.

Реших да се приближа. Беше опасно, тъй като той не се движеше бързо и можеше да ме забележи, но исках да разбера какво е замислил.

Скъсих разстоянието с една трета — не смеех да се приближа повече — и видях, че е подал главата си над покрива и гледа към улицата.

И аз надникнах надолу, но макар че булевардът беше добре осветен, в първия момент не успях да разбера какво е привлякло вниманието му. После видях спрелия под една лампа дебел мъж, който пристягаше връзките на обувките си.

Ето това беше! Господин Крепли преследваше дебелия! Личеше си по начина, по който се взираше в него и го чакаше да си върже връзките. И когато накрая мъжът се изправи и продължи по тротоара, вампирът веднага го последва.

Отстъпих няколко крачки встрани и се обадох на Евра.

— Какво става? — попита той, дъвчейки. Около него беше доста шумно.

— Появи се обект — отвърнах.

— По дяволите! — възкликна Евра. Чух как хвърли хотдога и се отдалечи от глъчката. — Сигурен ли си?

— Абсолютно — отвърнах. — Набелязал е плячка.

— Добре — въздъхна приятелят ми. Звучеше притеснен. Чудесно го разбирах — и аз се чувствах по същия начин. — Къде точно се намираш.

Казах му името на улицата.

— Няма смисъл да бързаш — казах му. — Движат се бавно. Следвай ги от няколко преки разстояние, иначе господин Крепли може да те види.

— Естествено — изсумтя Евра. — Дръж ме в течение.

— Непременно — обещах. Прекъснах разговора и поех след дебнещия вампир.

След малко дебелият се скри в една голяма сграда. Господин Крепли почака половин час, след това бавно я обиколи, оглеждайки прозорците и вратите. Аз го следвах от разстояние, но бях готов и аз да вляза, ако той влезеше вътре.

Но той не го направи. Като приключи с огледа, той се качи на покрива на постройката от другата страна на улицата, откъдето можеше да държи под око входа, и седна да чака.

Обадох се на Евра и го осведомих за случващото се.

— И просто си стои там? — попита той.

— Стои и наблюдава — потвърдих.

— А каква е тази сграда?

Отпред над входа висеше табелка, но още преди да я прочета, се бях досетил какво представлява заради силната миризма на кръв, която се носеше наоколо.

— Кланица — прошепнах.

Последва дълго мълчание.

— Може да е дошъл за животинска кръв — предположи накрая Евра.

— Не вярвам. Ако беше дошъл заради това, вече щеше да е влязъл. Не е тук заради животните, а заради човека.

— Няма как да сме сигурни — възрази той. — Може да чака кланицата да затвори.

— Доста ще почака — засмях се. — Кланицата работи непрекъснато.

— Идвам при теб — рече Евра. — Не мърдай оттам.

— Ако господин Крепли влезе, ще го последвам — отговорих, но той вече беше затворил и не ме чу.

Появи се след няколко минути, дъхът му лъхаше на горчица и лук.

— От сега нататък минаваш само на сухари — прошепнах.

— Мислиш ли, че господин Крепли ще ме надуши? — сепна се той. — Може да сляза и да...

Поклатих глава.

— Близо е до кланицата. Миризмата на кръв ще заличи всичко друго.

— Къде е? — попита Евра. Посочих му. Той присви очи и се взря в мрака.

— Трябва да сме изключително тихи — предупредих го. — Дори и при най-слабия шум може да ни усети...

Не знам дали от студа или от мисълта, че вампирът може да ни разкрие, но приятелят ми потрепери и се настани до мен. Почти не си проговорихме. Издишахме в шепи, за да скрием белите облачета на дъха си. Щеше да е по-лесно, ако валеше, снегът щеше да ги прикрие, но нощта беше ясна и студена.

Стояхме там до три сутринта. Зъбите на Евра тракаха от студ и аз се канех да го изпратя да се прибира, преди да е премръзнал, когато се появи дебелият. Господин Крепли веднага пое след него.

Изведнъж си дадох сметка, че вампирът щеше да мине покрай нас. Нямахме къде да се скрием. Щеше да ни види!

— Не мърдай! — изсъсках на Евра. — Дори не дишай!

Господин Крепли се приближи, вървеше бос по заледения покрив. Бях сигурен, че ще ни забележи, но погледът му беше впит в човека долу. Мина на по-малко от пет метра от нас. Сянката му падна върху мен като кошмарен призрак и изчезна.

— Едва не ми се пръсна сърцето — промърмори разтреперано момчето змия.

Чух познатото туптене на сърцето му (биеше малко по-бавно от човешко) и се усмигнах.

— Нищо ти няма.

— Мислех, че с нас е свършено — въздъхна Евра.

— И аз. — Изправих се да погледна накъде се е насочил вампирът. — Най-добре слез на улицата.

— Движи се бавно — отвърна той. — Ще се справя.

Поклатих глава.

— Няма как да знаем кога ще ускори ход. Дебелият може да хване такси или да се качи в кола. А и освен това сега ни се размина, но ще е по-добре да се разделим: ако хване единия, другият може да се върне в хотела и да се престори, че не знае нищо.

Евра се съгласи с мен и се спусна по близкото аварийно стълбище. Аз поех по следите на вампира и дебелия.

Дебелият се връщаше по улиците, по които беше дошъл, и не след дълго стигна до един жилищен блок.

Той живееше в средния апартамент на шестия етаж. Господин Крепли изчака светлините вътре да угаснат и се качи с асансьора. Аз изтичах по стълбите и наблюдавах от другия край на площадката.

Очаквах да отвори вратата и да влезе — ключалките не бяха никакъв проблем за него. Той обаче само огледа вратата и прозорците. После се върна в асансьора.

Спуснах се обратно по стълбите и поех след него. Обадох се на Евра и му докладвах накъде се е насочил вампирът. Няколко минути по-късно приятелят ми ме настигна и заедно поехме след господин Крепли по улиците.

— Защо не е влязъл? — попита Евра.

— Не знам — отвърнах. — Може вътре да е имало и други хора. Или пък възнамерява да се върне по-късно. Едно е сигурно: не се качи горе, за да му остави писмо.

Като завихме зад един ъгъл, забелязахме господин Крепли надвесен над просната на земята жена. Евра ахна и понечи да хукне към него. Сграбчих го за ръката и го дръпнах назад.

— *Какво ти става?* — изсъска той. — Не виждаш ли, че я е нападнал? Трябва да го спрем, преди...

— Спокойно — отвърнах. — Нищо й няма, той просто си взема дозата кръв.

Приятелят ми се успокои.

— Сигурен ли си? — попита той подозрително.

Кимнах.

— Виж, смуче от ръката й. На трупове в онази сграда им бяха прерязани гърлата, помниш ли?

Евра кимна нерешително.

— Ако грешиш...

— Не греша.

След няколко минути вампирът продължи. Ние изтичахме до жената да погледнем. Тя беше жива, но в безсъзнание, единствено малкият пресен белег на лявата й ръка показваше, че вампирът е пил кръв от нея.

— Да вървим — изправих се. — Всеки момент ще се свести.

— А господин Крепли? — попита Евра.

Вдигнах глава към небето, опитвах се да преценя колко остава до изгрева.

— Няма да убие никого тази нощ — казах. — Късно е. Вероятно се връща в хотела. Хайде, ако ни изпревари, ще трябва да обясняваме къде сме били цяла нощ.

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА

Вечерта на следващия ден Евра отиде до блока, за да държи под око дебелия. Аз останах в хотела, за да следя господин Крепсли. Ако вампирът тръгнеше към блока, щях да се присъединя към приятеля си, в противен случай щяхме да обсъдим ситуацията по телефона и да решим дали момчето змия да напусне поста си или да остане.

Господин Крепсли стана точно след залез. Изглеждаше в добро настроение, макар че, както обикновено, заради мрачния си вид приличаше на погребален агент.

— Къде е Евра? — попита той, докато унищожаваше вечерята, която му бях приготвил.

— Обикаля по магазините — отвърнах.

— Сам? — Господин Крепсли вдигна глава. За момент се изплаших, че е заподозрял нещо, но той просто търсеше слънцата.

— Предполагам, че иска да купи подаръци за Коледа — казах.

— Мислех, че е израснал тези глупости. Всъщност коя дата сме днес?

— Двайсети декември — отговорих.

— А Коледа е на дваисет и пети?

— Да.

Господин Крепсли замислено потърка белега си.

— Дотогава може и да съм си свършил работата тук — рече той.

— Така ли? — опитах се да прикрия любопитството си.

— Смятах веднага да се върнем в цирка, но ако искате да сте тук за Коледа, може и да останем. Доколкото разбрах, в хотела ще има някакво празненство?

— Да.

— Искаш ли да отидеш?

— Да. — Насилих се да се усмихна. — С Евра планираме да си разменим подаръци. Да вечеряме с другите гости, да се натъпчем с пуйка и да хвърляме конфети. И вие може да се присъедините, ако желаете. — Опитах се да прозвучи така, сякаш исках и той да дойде.

Господин Крепли се усмихна и поклати глава.

— Тези глупости не са ми по вкуса.

— Както решите — отвърнах.

Той излезе, а аз поех след него. За моя изненада той се насочи право към кланицата. Може би не се интересуваше от дебелия, а нещо друго, или някой друг, го привличаше тук.

Обадих се на Евра по телефона.

— Странно е — съгласи се той. — Може би иска да го хване на влизане или на излизане от кланицата.

— Може — отвърнах неуверено. Нещо не се връзваше. Вампирът не се държеше така, както очаквах.

Евра остана пред блока, за да последва дебелия. Аз се сгуших до един комин, който излъчваше топлина. Не виждах толкова добре кланицата както предишната нощ, но господин Крепли ми беше пред очите, а точно това беше важното.

След малко се появи и дебелият, следван от Евра. Прокрадних се до ръба на покрива, за да мога да скоча и да се намеся, ако господин Крепли реши да нападне точно в този момент. Вампирът обаче не помръдна от мястото си.

И това беше всичко за тази нощ. Господин Крепли стоеше на поста си, ние с Евра се криехме до комина, работниците в кланицата се трудеха. В три сутринта дебелият излезе и пое към дома си. Вампирът отново го последва, ние също. Единственото по-различно беше, че този път той не се качи на шестия етаж.

На следващата вечер се повтори абсолютно същото.

— Какво ли е замислил? — попита за стотен път Евра. Беше му студено, оплакваше се, че краката му са измръзнали. Казах му, че може да се прибере, но той беше решен да остане.

— Не знам — отвърнах. — Сигурно дебне подходящия момент. Или пък чака пълнолунието, или нещо подобно.

— Мислех, че луната влияе единствено на върколаците — измърмори момчето змия.

— И аз така мислех — кимнах, — но вече не съм сигурен. Има много неща, които господин Крепли не ми е казвал за вампирите.

— А какво ще правим, ако реши да го нападне? — попита Евра. — Според теб имаме ли някакви шансове срещу него?

— В честен двубой — едва ли — отговорих. — Но ако сме добре въоръжени...

Извадих изпод якето си голям ръждясал месарски нож, показах му го и го прибрах обратно.

— Откъде го взе? — учуди се той.

— Следобеда минах през кланицата, за да огледам обстановката, и го намерих в една кофа в задния двор. Сигурно са го изхвърлили заради ръждата.

— И възнамеряваш да го използваш? — попита тихо Евра.

Кимнах.

— Ще му прережа гърлото — прошепнах. — Ще изчакам да атакува и тогава...

Стиснах здраво зъби.

— Ще успееш ли? Господин Крепсли е адски бърз. Ако пропуснеш първия път, едва ли ще имаш втора възможност.

— Ще го изненадам. — Погледнах го в очите. — Знам, че се споразумяхме да го направим заедно, но когато дойде моментът, искам да се изправя сам срещу него.

— За нищо на света! — изсъска Евра.

— Трябва — настоях. — Ти си по-бавен и вдигаш шум. Само ще ми се пречкаш. Освен това, ако нещата тръгнат зле и се проваля, ще можеш да се опиташ отново. Изчакай да изгрее слънцето и го убий, докато спи.

— Може би това е най-добрият вариант — предложи той. — Да *изчакаме* да дойде денят. Тук сме главно, за да се уверим, че господин Крепсли е убиецът. Ако наистина е така и намерим доказателства, защо не *изчакаме* до сутринта и тогава...

— Не — поклатих глава, — няма да позволя да убие и дебелия.

— Не знаеш нищо за него — възрази Евра. — Забравили какво си говорехме: онези шестимата може да са били убити, защото са били лоши. Може и този да е от тях.

— Не ме интересува — отсякох непреклонно. — Съгласих се да тръгна с господин Крепсли, защото той ме убеди, че не е лош и не убива хора. Ако е убиец, аз също имам вина, затова че му повярвах и му помагах. Първите шест убийства са вече факт, но ако мога да предотвратя седмото, ще го направя.

— Добре — въздъхна приятелят ми, — нека бъде твоето.

— И няма да се месиш?
— Няма — обеща той.
— Дори и ако загазя и имам нужда от помощ?
Момчето змия се поколеба, но накрая кимна.
— Добре. Дори и тогава ще стоя настрана.
— Ти си истински приятел, Евра — стиснах му ръката.
— Така ли мислиш? — усмихна се той горчиво. — Почакай само господин Крепсли да те приклещи някъде. Ще видим дали ще си на същото мнение, когато не обърна никакво внимание на виковете ти за помощ!

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА

Господин Крепсли реши да атакува в нощта на двайтсет и втори декември.

Първи го видя Евра. Аз бях притворил очи, за да си починат — очите и на вампира се уморяват, ако се взира напрегнато в продължение на часове, — когато приятелят ми изведнъж скочи и ме бутна за глезена.

— Погледни!

Изправих се и видях как вампирът скочи на покрива на кланицата. Отвори един прозорец и се скри вътре.

— Това е! — възкликнах, изправих се и хукнах след него.

— Почакай! — извика Евра. — Идвам с теб.

— В никакъв случай! — изкрещях през рамо. — Нали се разбрахме? Обеща ми.

— Ако остана тук, ще се побъркам от притеснение — възрази той. — Ще вляза с теб в кланицата и ще те чакам там.

Нямаше време да спорим. Кимнах отсечено и затичах. Момчето змия тръгна след мен.

Спрях пред отворения прозорец и се послушах за вампира. Нищо. Евра се появи до мен, едва си поемаше дъх. Шмугнах се вътре и той ме последва.

Озовахме се в дълго помещение, пълно с тръби. Подът беше покрит с прах, в който ясно личаха стъпките на вампира. Поехме по тях и излязохме в коридор с плочки. Прахолякът, който беше полепнал по обувките на господин Крепсли, сега беше оставил следи по плочките.

Стигнахме до стълбище. Бяхме в задния край на кланицата, където нямаше работници, но въпреки това внимавахме: щеше да е жалко да ни хванат в този решителен миг.

С всяка крачка прашните следи ставаха все по-бледи и аз се изплаших, че ще изтървем вампира. Не исках да се лутам из кланицата, за да го търся, и затова ускорих ход. Евра вървеше зад мен.

Когато изскочих иззад един ъгъл, пред себе си мярнах познатия червен плащ. Спрях, отстъпих назад и дръпнах Евра.

Дадох му знак да пази тишина и внимателно надникнах зад ъгъла, за да видя какво прави господин Крепли.

Вампирът се беше спотаил зад купчина кашони, подредени край стената. Наоколо не се виждаше никой друг, но чух приближаващи се стъпки.

След миг се показва дебелият. Подсвиркваше си и гледаше някакви листове в клипборд. Спря пред една голяма врата и натисна копчето на стената. Вратата се отвори със съскане.

Дебелият окачи клипборда на една стърчаща кука и влезе. Чух как натиска копчето от другата страна. Вратата започна да се затваря бавно.

Господин Крепли изскочи и се шмугна след него.

— Върни се в помещението с тръбите и ме чакай там — заповядах на Евра. Той понечи да възрази, но аз не му позволих: — Заминавай! Ако останеш тук, на връщане той ще те забележи. Иди и се скрий там. Ако се справя, после ще те намеря. А ако се проваля... — намерих ръката му и я стиснах. — Беше ми приятно, Евра Фон.

— Внимавай, Дарън — отвърна той, очите му искряха от страх. Тревожеше се не за себе си, а за мен. — Късмет!

— Не ми трябва късмет — отвърнах смело и извадих ножа. — Нали имам нож!

Стиснах отново ръката на приятеля си, обърнах се и в последния възможен миг се промъкнах вътре, а след това вратата се затвори.

Помещението беше пълно с животински трупове, окачени на куки на тавана. Вътре беше студено, за да се запази месото.

От мириса на кръв ми се замая главата. Знаех, че телата са на животни, но все си представях, че от тавана висят хора.

Лампите бяха силни и затова напредвах бавно — ако някой зърнеше сянката ми, с мен беше свършено. Подът беше хлъзгав — от вода, или пък от кръв, — така че трябваше да внимавам и къде стъпявам.

Месото искреше в странно розово заради силната светлина и кръвта. Вегетарианец едва ли би понесъл гледката на подобно място.

След няколко секунди лъкатушене измежду окачените животни, забелязах господин Крепли и дебелия. Поех след тях и не ги изпусках от поглед.

Дебелият спря пред един труп. Сигурно му беше студено, тъй като духаше в шепите си, макар да беше с ръкавици. Като приключи с огледа, тупна мъртвото животно, при което куката зловещо изскърца и трупят се разлюля напред-назад. След това дебелият си заподсвирква весело.

Продължи нататък.

Скъсих разстоянието между мен и господин Крепли, за да не изостана. Изведнъж дебелият се спря да погледне нещо на земята. Понечих да отстъпя назад, за да не ме забележи, но в този миг видях, че господин Крепли се прокрадва към него.

Изругах наум и също се приближих. Ако вампирът внимаваше, сигурно щеше да ме зърне, но той се взираше в жертвата си.

Спрях на няколко метра от него и извадих ръждясалия нож. Това беше идеалният момент — господин Крепли стоеше неподвижно, впил поглед в човека, без дори да подозира за присъствието ми. Но не можех да го напада. Вампирът трябваше да атакува пръв. Отказвах да повярвам в най-лошото, докато не го видех да напада дебелия. Както беше казал Евра, ако го убиех, после никой нямаше да може да му върне живота. Не биваше да допускам грешки.

Секундите се точеха като часове, дебелият продължаваше да се взира в това, което беше привлякло вниманието му. Накрая сви рамене и се изправи. Чух как господин Крепли си пое дъх и видях как тялото му се напрегна. Вдигнах ножа.

Човекът сигурно също го чу, тъй като вдигна глава, само че погледна в другата посока. В този миг вампирът скочи.

Очаквах го, но въпреки това не успях да реагирам навреме. Ако бях действал веднага, сигурно щях да успея да забия ножа в гърлото му. Но се поколебах за частица от секундата и не уцелих.

Нададох животински вик, крещях с всички сили, отчасти за да го сепна и отчасти защото бях ужасен от това, което върших.

Писькът ми го накара да се обърне. Очите му се разшириха смаяно. И тъй като не гледаше напред, се блъсна в дебелия и двамата паднаха на пода.

Хвърлих се върху господин Крепли и замахнах с ножа. Острието промуши лявото му рамо и потъна дълбоко в плътта. Той изкрещя от болка и се опита да ме отблъсне. Само че беше в неизгодна позиция, по-голямата сила и тежестта му не можеха да му бъдат от помощ. Извадих ножа и замахнах отново за последен смъртоносен удар.

Но когато ръката ми отхвъркна назад, за да набере сила, се опря в някого, който в същия момент беше скочил от тавана. Той изпищя и отскочи светкавично.

За миг напълно забравих за господин Крепли и погледнах през рамо към отдалечаващия се нападател. Не го познавах — само това можех да кажа, докато не спря и не се изправи с лице към мен.

И тогава изведнъж ми се прииска изобщо да не беше спирал, а направо да си беше продължил, докато не изчезне през вратата.

Непознатият представляваше страховита гледка. Висок мъж. Широкоплещест и мускулист. Облечен в бяло от главата до петите, с чисто бял костюм, тук-там с петънца от кръв и прахоляк.

В пълен контраст с белия костюм бяха кожата, косата, очите, устните и ноктите. Кожата беше тъмнолилава и на петна. Всичко останало беше тъмночервено, сякаш потопено в кръв.

Не знаех какво е това създание, но веднага се досетих, че е зло. Личеше отдалеч — по надменната му стойка, по подигравателната усмивка на тъмночервените му устни, които разкриваха големи остри зъби, по налудничавите искрици в неестествено червените очи.

Господин Крепли изруга и понечи да се надигне. Но преди да успее да се изправи на крака, мъжът в белия костюм изръмжа и се хвърли към мен с нечовешка скорост. Заби глава в корема ми и ми изкара въздуха.

Политнах назад, стоварих се върху господин Крепли и отново го съборих на пода.

Съществуването в бяло изпищя доволно, поколеба се за миг, сякаш се чудеше дали да ни нападне, след това сграбчи един труп и се изкатери по него. Оттам скочи и се хвана за перваза на един прозорец — едва сега забелязах, че високо под тавана по протежението на цялата стена имаше прозорци — счупи стъклото и изчезна навън.

Господин Крепли изруга отново и ме блъсна настрани. Покатери се на един труп и като се мръщеше от болка, скочи на

перваза на прозореца, през който беше изчезнал онзи с лилавата кожа. Там застина и се послуша напрегнато. След това сведе глава и раменете му увиснаха.

Дебелият, който през цялото време хленчеше като бебе, се изправи на колене и започна да пълзи. Господин Крепли го видя, хвърли последен отчаян поглед през прозореца, скочи на пода и отиде при него.

Наблюдавах безпомощно как вампирът го вдига и се взира в лицето му. Ако възнамеряваше да го убие, в момента не бих могъл да го спра. Гърдите ме боляха ужасно. Едва си поемах дъх. Дори не можех да помръдна.

Но плановете на господин Крепли бяха други. Издиша малко газ в лицето на дебелия и той се строполи на пода в безсъзнание.

След това вампирът се извърна и пое към мен, за пръв път виждах в очите му да искри такъв гняв. За миг реших, че с мен е свършено. Той ме сграбчи и ме разтърси като парцалена кукла.

— Идиот! Празноглав глупак! Осъзнаваш ли какво направи? А?

— Опитвах се... Исках... — издишах болезнено. — Мислех...

Господин Крепли доближи лице към моето и изръмжа:

— Сега той избяга! Заради твоята намеса един луд убиец отново е на свобода! Това беше единственият ми шанс да го спра, а ти... ти...

Не му достигаха думи, гневът беше парализирал езика му. Хвърли ме на земята, извърна се и седна на пода, но продължи да нарежда и да ме ругае с неприкрито отвращение, на моменти едва ли не плачеше.

Погледът ми на няколко пъти прелетя от него към лежащия в безсъзнание мъж и към счупения прозорец, накрая осъзнах (едва ли беше нужно да си гений, за да го разбереш), че съм допуснал ужасна, може би фатална, грешка.

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА

Възцари се напрегната тишина, минутите бавно се влачеха. Опипах ребрата си — нямаше нищо счупено. Но когато се изправих, ме проряза остра болка и стиснах зъби, за да не изохкам. Щях да я усещам дълго време след това.

Приблжих се до господин Крепли и се прокашлях смутено.

— Кой беше този? — попитах.

Той ме погледна, поклати глава и изръмжа:

— Идиот! Какво правиш тук?

— Опитвах се да ви спра да не го убие — посочих дебелия. Вампирът смаяно се взря в мен и затова поясних: — Чух по телевизията за шестте намерени тела. Помислих си, че вие сте убиецът и ви проследих...

— Помислил си мен за убиеца? — изрева господин Крепли. Кимнах мрачно. — По-глупав си, отколкото смятах! Толкова ли ми нямаш доверие...

— Какво друго да си помисля? — извиках. — Никога нищо не ми казвате. Излизате всяка вечер, дума не обелвате къде ходите. Какво друго да реша, като разбера, че са намерени шест трупа без капчица кръв в тях?

Гневният ми изблик го сепна, но след като поразсъждава малко, вампирът кимна уморено.

— Прав си — въздъхна той. — Човек трябва да се доверява, за да му вярват. Искях да ти спестя мрачните подробности, но това се оказва грешка. Вината е моя.

— Не е само ваша — отвърнах, бях изненадан от умерената му реакция. — И аз не биваше да ви следя така.

Господин Крепли хвърли поглед на ножа.

— Мислеше да ме убиеш ли?

— Да — кимнах смутено.

Изведнъж той се усмихна.

— Дързък младеж си ти, Дарън Шан. Но аз го знаех, когато те взех за чирак. — Изправи се и огледа раната на рамото си. — Май трябва да съм благодарен, че ми се размина само с това.

— Добре ли сте? — попитах.

— Ще оцелея. — Вампирът започна да разтрива слюнка върху раната, за да зарасне по-бързо.

Погледнах счупения прозорец и повторих въпроса си:

— И кой беше този?

— Не кой, а какво — поправи ме господин Крепли. — Това беше *вампализ*. Казва се Мърлок.

— Какво е *вампализ*?

— Дълга история. Сега нямаме време. После ще ти...

— Не — прекъснах го решително. — Преди малко едва не ви убих само защото не знаех какво точно става. Разкажете ми сега, за да няма други недоразумения.

Той се поколеба, после кимна.

— Добре. Може и да няма по-подходящ момент. Тук едва ли някой ще ни обезпокои. Но не бива да се бавим. Трябва да обмисля внимателно развоя на събитията и да реша какво ще правим по-нататък. Ще бъда кратък. Опитай се да не задаваш излишни въпроси.

— Добре — обещах.

— Вампализите са... — замълча за миг, търсеше точните думи. — Едно време вампирите са смятали хората за по-нискостоящи създания и са се отнасяли с тях така, както днес те с животните. Било съвсем обичайно един вампир да изпие кръвта на двама души за седмица. Постепенно обаче се стигнало до мнението, че това не е приемливо, и били приети закони, които забранявали ненужните убийства.

Повечето вампири с готовност ги спазвали — било по-лесно да живеят незабелязани сред хората, ако не оставяли постоянно трупове след себе си, — но други сметнали, че това е предателство спрямо природата ни. Те вярвали, че хората съществуват единствено, за да ни служат за храна.

— Това е лудост! — възкликнах аз. — Нали вампирите произлизат от хората? Що за...

— Моля те — прекъсна ме господин Крепли. — Само се опитвам да обясня възгледите им. Не ги оправдавам.

Преди седемстотин години разделението се задълбочило. Седемдесет вампира се отделили от останалите и се обявили за самостоятелно племе. Нарекли се вампанизите, установили свои правила и начини за избиране на предводителите си.

И до ден-днешен вампанизите смятат, че не е редно да пиеш кръв от човек, без да го убиеш. Те вярват, че е признак на благородство да изсмучат и последната капка от тялото и да погълнат духа на жертвата си — така, както ти стори със Сам Грест. За тях е срамно да пият по малко кръв и ни обвиняват, че сме като паразити, обикновени пиявици.

— Значи винаги убиват жертвите си? — попитах. Той кимна. — Това е ужасно!

— И аз мисля така — рече господин Крепсли. — Такова е било мнението и на повечето вампири, когато вампанизите се отделили. Избухнала война. Голяма част от вампанизите били избити. Загинали и много вампири, но победата клоняла на наша страна. Щели сме да ги изличим от лицето на земята, ако — той се усмихна горчиво — не се намесили хората, които сме се опитвали да защитим.

— Как така?

— По онова време те знаели за съществуването на вампирите. Но не ни закачали, тъй като се страхували от нас. Когато обаче вампанизите се развихрили, те изпаднали в паника и се надигнали срещу нас. За съжаление не правели разлика между вампири и вампанизите и избивали всички наред.

Щели сме да се справим с вампанизите, но срещу хората сме били безсилни. Едва не ни изстребили до крак. Накрая нашите принцове отишли при вампанизите и им предложили споразумение. Ние ги оставяме на мира, а те се задължават да прекратят безотговорните кръвопролития и оттам нататък да убиват само за храна, като се стремят да го правят тайно и да заличават следите си.

Примирието изиграло своята роля. След като си дали сметка, че са в безопасност, хората спрели да ни преследват. Вампанизите заминали надалеч — това било част от споразумението — и през последните седем века с тях не сме поддържали никакви отношения, като изключим някой инцидентен сблъсък или двубой.

— *Двубой ли?*

— Животът на вампирите и вампанизите е суров — отвърна господин Крепсли. — Затова постоянно изпитваме силите си в битки и

състезания. Хората и животните са достойни противници, но ако един вампир иска наистина да провери колко струва, се изправя срещу вампаниз. Често се случва вампир да предизвика вампаниз, или пък обратното, вампаниз да предизвика вампир на двубой до смърт.

— Това е глупаво — поклатих глава.

Той сви рамене.

— Такъв е нашият обичай. С времето външният вид на вампанизите се изменя. Забеляза ли, че косата, ноктите и очите му бяха червени?

— И устните — добавих. — И освен това кожата му беше лилава.

— Тези промени са резултат от поемането на повече кръв. Не всички вампанизи са чак като Мърлок — той пие кръв в опасни количества, — но малко или много, се различават. Младите вампанизи са същите като нас, тъй като са нужни няколко десетилетия, за да се появи оцветяването.

— Значи вампанизите са *лоши*? Заради тях ли вампирите имат толкова лоша слава?

Господин Крепли замислено потърка белега си.

— Не е съвсем вярно, че са лоши. За хората е така, но за вампирите те са по-скоро отклонили се от правия път братовчеди, а не зли чудовища.

— *Какво?* — Не можех да повярвам, че ги защитава.

— Зависи от гледната точка — отвърна той. — Ти вече дори не обръщаш внимание, че пиеш кръв от живи хора, нали?

— Да, но...

— Помниш ли колко категорично отказваше в началото?

— Да, но...

— Следователно, за мнозина ти си лош. Млад вампир, който пие човешка кръв... Смяташ ли, че ще те пощадят, ако разберат какъв си?

Замислено задъвках долната си устна.

— Не ме разбирай погрешно — продължи господин Крепли. — Не одобрявам вампанизите и техните възгледи. Но и не смятам, че са възплъщение на злото.

— Искате да кажете, че няма нищо лошо в убиването на хора? — попитах предпазливо.

— Не — поклати глава той. — Казвам само, че ги разбирам. Вампанизите убиват заради убежденията си, а не защото им е приятно да го правят. Един войник, който убива по време на война, не става автоматично лош човек, нали?

— Не е същото — възразих.

— Попада горе-долу в същите неясни граници. За хората вампанизите са лоши — и точка по въпроса. Но за вампирите, към които и ти вече принадлежиш, не е толкова лесно. Те са наши родственици.

Освен това, вампанизите притежават и редица благородни черти. Те са верни и смели. Никога не нарушават дадената дума — когато някой от тях обещае нещо, той го спазва. Ако излъже и останалите разберат, ще го ликвидират. Имат си своите грехове и лично аз не ги харесвам, но да са въплъщение на *злото*... — Той въздъхна. — Не бих казал.

Намръщих се.

— Но вие възнамерявахте да убиеете този, нали? — напомних му. Господин Крепли кимна.

— Мърлок е друг случай. Той е луд. Изгубил е контрол над себе си и избива безразборно, за да задоволи маниакалната си страст. Ако беше вампир, генералите щяха да го осъдят и екзекутират. Вампанизите обаче са по-милостиви към злощастните си събратя. Те не обичат да убиват себеподобните си.

Ако някой вампаниз полудее, той губи мястото си в йерархията и бива прогонен. И ако се държи далеч от своите, те не се опитват да го спрат или заловят. Той е...

Един тих стон ни накара да подскочим. Обърнахме се, дебелият се беше раздвижил.

— Да вървим — каза господин Крепли. — Ще продължим разговора си по пътя.

Измъкнахме се от хладилното помещение и поехме обратно.

— Мърлок обикаля на свобода от няколко години — обясни вампирът. — Повечето луди вампаниз не оцеляват толкова дълго. Допускат елементарни грешки и хората бързо ги залавят. Но Мърлок е хитър. Запазил е достатъчно здрав разум, за да убива тихомълком и да крие телата. Чувал ли си, че вампирите не могат да влизат в дома ти, ако не ги поканиш?

— Разбира се — кимнах. — Но никога не съм го вярвал.

— И то с основание. Но както с повечето измислици, и в нея има зрънце истина. Вампанизите почти никога не убиват жертвата си в дома ѝ. Причакват я навън, изпиват кръвта ѝ и след това скриват телата или маскират раните, все едно човекът е починал при злополука. За разлика от другите луди вампанизисти, Мърлок не е забравил това основно правило. Затова знаех, че няма да нападне дебелия в апартамента му.

— А как изобщо разбрахте, че се е насочил точно към него? — попитах.

— Вампанизите спазват обичаите си — отвърна той. — Те предварително избират жертвата си. Промъкват се в дома ѝ, когато тя спи и я маркират с три леки драскотини на лявата буза. Забеляза ли ги?

Поклатих глава.

— Не обърнах внимание.

— Ако се беше вгледал, щеше да ги видиш — увери ме господин Крепли. — Те са почти незабележими, човекът спокойно може да си помисли, че се е одраскал по време на сън, но няма как да ги сбъркаш, ако знаеш какво да търсиш: три еднакво дълги резки.

Затова се залепих за дебелия. Преди да го срещна, търсех на сляпо, обикалях из града и се надявах да попадна на следите на Мърлок. Случайно забелязах белезите по лицето на дебелия и го проследих. Бях убеден, че вампанизът ще го нападне или тук, или докато той се прибира след работа и не ми оставаше нищо друго, освен да се спотая и да очаквам Мърлок да се появи. — Той се намръщи. — Но тогава се намеси ти.

В гласа му се прокрадна горчивина.

— Ще успеете ли да намерите отново Мърлок?

Вампирът поклати глава.

— Извадих невероятен късмет, че попаднах на набелязаната жертва. Шансът да се случи отново е нищожен. Освен това, макар и да е луд, Мърлок не е глупав. Той ще изостави другите, на които е хвърлил око, и ще напусне града. — Господин Крепли въздъхна нещастно. — Ще трябва да се задоволя с това.

— Да се *задоволите* ли? — възкликнах. — Няма ли да го преследвате?

Той поклати глава. Спрях на площадката — почти бяхме стигнали пред вратата на помещението с тръбите — и смаяно се взрях в него.

— Защо? Нали е луд? Убива хора! Трябва да...

— Не е моя работа — отвърна тихо вампирът. — Не аз трябва да се грижа за създания като Мърлок.

— В такъв случай защо дойдохте тук? — Направо ми прилоша, като си представих още колко хора щеше да избие лудият вампаниз.

— В такива ситуации вампирските генерали са с вързани ръце — обясни господин Крепли. — Те не смеят да се намесват, тъй като се страхуват да не предизвикат нова война. Както вече споменах, вампанизите са изключително лоялни. Те ще потърсят отмъщение за убийството на някой от своите. Ако вампанизът загине в честен двубой с вампир, това е друго. Но ако някой наш генерал унищожи луд вампаниз, близките му ще се почувстват длъжни да отвърнат на удара.

А аз дойдох тук, защото това е родният ми град. Тук живях като човек. Макар че всичките ми близки отдавна са мъртви, аз съм привързан към него и го смятам за свой дом.

Гавнър Пърл го знае. И затова, когато е научил за Мърлок, дойде при мен. Предположил е — съвсем основателно, — че няма да стоя със скръстени ръце и да оставя луд вампаниз да тероризира града. Малко нечестен ход, но не го виня — на негово място и аз бих постъпил по същия начин.

— Не разбирам — присвих очи объркано. — Нали генералите се стремят да предотвратят войната?

— Да.

— Но ако убиете Мърлок, това няма ли да...

— Не — прекъсна ме той. — Аз не съм генерал. Аз съм обикновен вампир, не съм свързан с другите. Ако научат, че аз съм отговорен за смъртта на Мърлок, вампанизите ще тръгнат след мен, но няма да обвинят генералите. Отмъщението ще е лично и няма да доведе до война.

— Ясно. И сега, когато родният ви град вече е в безопасност, Мърлок не ви интересува, така ли?

— Да — кимна чистосърдечно господин Крепли.

Не бях съгласен с него — аз бих преследвал Мърлок до края на света, — но го разбих. Той защитаваше „своите“. След като

опасността за тях беше преминала, за него вампанизът не представляваше проблем. Типичен пример за вампирската логика.

— И сега какво? — попитах. — Връщаме се в „Циркът на кошмарите“ и забравяме за всичко?

— Да — отвърна той. — От сега нататък Мърлок ще избягва този град. Ще изчезне безследно и с това за мен историята приключва. Ние ще се върнем към обичайния си живот.

— До следващия път — вметнах.

— Родният ми град е един — каза вампирът. — Най-вероятно няма да има следващ път. Хайде да вървим, на другите ти въпроси ще отговоря после.

— Добре. — Направих две крачки и отново се спрях. — А това, което споменахте преди малко, че вече няма да криете важните неща, нали все още е в сила? Ще ми се доверявате ли?

Вампирът се усмихна.

— Ще си вярваме един на друг.

Усмихнах му се в отговор и го последвах в помещението с тръбите.

— А защо не видях стъпките на Мърлок? — попитах, докато вървахме по следите, които бяхме оставили на идване.

— Той не е влязъл от тук — обясни господин Крепсли. — Не исках да се доближавам, докато не нападне, за да не ме види.

Вече се бях промушил през прозореца, когато се сетих за Евра.

— Почакайте! — извиках. — Трябва да вземем Евра.

— И той ли е в играта? — Вампирът се разсмя. — Хайде, побързай. Но не очаквай, че ще повторя цялата история и пред него. Оставям те ти да му я разкажеш по-късно.

Върнах се да потърся приятеля си.

— Евра! — повиках го тихо. Не получих отговор и повиших глас: — Евра!

Къде ли се беше спотаил? Сведох глава и видях следи, които водеха към една плетеница от тръби.

— Евра! — извиках отново и поех по следите. Сигурно ме беше видял да говоря с вампира и се чудеше какво става. — Всичко е наред! Господин Крепсли не е убиецът. Истината е...

Чу се силно хрущене, бях настъпил нещо. Отдръпнах се, наведох се и го вдигнах. Изведнъж сякаш ме прободоха с нож в корема — в

ръката си държах счупен телефон.

— Евра! — изпищях с всички сили и хукнах напред. Видях следи от схватка — прахолякът беше пометен, все едно някой се беше въргалиял по пода. Хиляди пращинки все още се носеха във въздуха.

— Какво става? — попита господин Крепсли и предпазливо се приближи. Показах му смачкания телефон. — На Евра ли е?

Кимнах.

— Сигурно вампанизът е попаднал на него на излизане.

Вампирът въздъхна.

— В такъв случай Евра е мъртъв — пророни той и отклони поглед, когато се разплаках.

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА

Господин Крепли реши веднага да напуснем хотела, тъй като служителите там можеха да забележат изчезването на Евра или пък вампанизът да го принуди да издаде къде сме отседнали.

— А ако успее да избяга? — попитах. — Как ще разбере къде да ни намери?

— Не ми се вярва да успее да избяга — мрачно поклати глава вампирът.

Преместихме се в друг хотел, недалеч от стария. Дори и да се изненада от появата на мрачен мъж с белег на лицето и изплашено момче в пиратски костюм в толкова късен час, човекът на рецепцията си замълча.

Помолих господин Крепли да ми разкаже повече за вампанизите. Той обясни, че те не посягали на вампири, защото кръвта ни била отровна за себеподобните ни и за вампанизите. Живеели малко по-дълго от нас. Почти не се хранели с обикновена храна, предпочитали да пият човешка кръв. Само в краен случай приемали животинска.

Слушах го внимателно. Думите му отвличаха вниманието ми и така ми беше по-лесно да забравя за Евра. Но когато слънцето се появи на хоризонта и вампирът си легна, останах сам с мислите си за случилото се.

Гледах изгрева. Бях уморен, но не можех да заспя. Как да се изправа срещу кошмарите, които щяха да ме връхлетят, щом затворя очи? Направих си богата закуска, но след първата хапка апетитът ми изчезна и я изхвърлих в кофата. Пуснах телевизора, сменях безцелно каналите и дори не осъзнавах какви предавания излъчват.

От време на време ми минаваше мисълта, че сънувам. Евра си е жив и здрав. Заспал съм на покрива, докато дебна господин Крепли и съм сънувал всичко. Ей сега приятелят ми ще ме побутне да се събудя. Ще му разкажа съня си и двамата ще се посмеем. Той ще се усмихне и ще каже: „Няма да се отървеш толкова лесно от мен“.

Но не беше сън. Бях видял лудия вампаниз. Евра беше в ръцете му. Може би дори вече беше мъртъв. Това беше истината и трябваше да я приема.

Само че не смеех да го направя. Страхувах се, че ако го сторя, ще полудея. Затова вместо да се изправя лице в лице с нея и да се примиря, я погребях надълбоко, за да я забравя и излязох да потърся Деби. Може би тя щеше да ме поободри.

Намерих я да играе на площада. През нощта беше навалял нов сняг и сега тя правеше снежен човек с няколко деца от квартала. Изненада се, че се появявам толкова рано, но се зарадва. Запозна ме с приятелите си, които ме огледаха любопитно.

— Искаш ли да се поразходим? — предложих.

— Може ли преди това да си довърша снежния човек? — попита Деби.

— Не — поклатих глава. — Не ме свърта на едно място. Ако искаш, остани да го довършиш, а аз ще се върна след малко.

— Не, ще дойда с теб. — Изглежда ме странно. — Добре ли си? Бял си като платно, а очите ти... Да не си плакал?

— Белих лук — излъгах.

Тя се обърна и махна на останалите.

— До после! — извика тя и ме хвана за ръката. — Някаква идея къде отиваме?

— Не — отвърнах. — Ти води.

Почти не разговаряхме, докато вървахме, но по едно време Деби ме дръпна за ръката и обяви:

— Имам добри новини. Питам мама и татко дали може да дойдеш да ни помогнеш с украсяването на елхите и те се съгласиха.

— Чудесно — насилих се да се усмихна.

— Така ще бъдем заедно на Бъдни вечер — продължи тя. — Мислеха да те поканят на обяд на Коледа, но ти нали планираше да празнувате в хотела. Освен това баща ти едва ли би се съгласил да дойде, нали?

— Да — отвърнах тихо.

— Но Бъдни вечер става, нали? Евра също може да дойде. Ще хапнем рано, към два-три следобед, за да имаме време за украсяването.

Може да...

— Евра няма да дойде — прекъснах я.

— Защо?

Напрегнах се набързо да скалъпя някаква достоверна лъжа.

— Настинал е. Не му дават да излиза — казах накрая.

— Вчера изглеждаше добре — намръщи се Деби. — Видях ви вечерта. Той...

— Къде? — обадох се.

— Гледах през прозореца — обясни тя. — И друг път съм ви виждала навън по тъмно. Не съм го споменавала, защото мислех, че ако искаш да знам, ще ми кажеш къде ходите и какво правите.

— Не е хубаво да шпионираш! — сопнах ѝ се аз.

— Не съм шпионирала! — обиди се Деби. — Случайно ви видях.

Ако ще се държиш така, забрави за Бъдни вечер!

Обърна ми гръб.

— Почакай — хванах я за рамото (като внимавах да не я стисна силно). — Извинявай. В ужасно настроение съм. Не ми е добре. Сигурно съм се заразил от Евра.

— *Наистина* не изглеждаш добре — потвърди тя ѝ погледът ѝ омекна.

— А вечер ходим да посрещаме татко — рекох. — Взимаме го от работа и отиваме да хапнем нещо, или пък на кино. Бих те поканил някой път с нас, но знаеш какъв е баща ми.

— Трябва да ни запознаеш — отвърна Деби. — Сигурна съм, че ще го накарам да ме хареса.

Отново поехме напред.

— Та какво реши за Бъдни вечер? — попита тя.

Поклатих глава. В момента изобщо не ми беше до вечеря с Деби и родителите ѝ.

— Ще ти кажа по-късно — отвърнах. — Не знам дали ще успеем да дойдем. Може и да заминем.

— Но Бъдни вечер е утре! — възкликна Деби. — Баща ти не може да не ти е казал какви са плановете му.

— Той е непредсказуем. Всичко оставя за последната минута. Може сега, като се прибера, да го заваря да приготвя багажа ни.

— Не може да заминете, щом Евра е болен — каза тя.

— Може и ще го направи, ако пожелае — поклатих глава. Деби се намръщи и спря. До нас имаше улична шахта, от която лъхаше топлина. Тя се приближи до нея и стъпи на решетките.

— Нали няма да си тръгнеш, без да ме предупредиш?

— Разбира се — кимнах.

— Ще е ужасно, ако изчезнеш, без да се сбогуваме — добави тя и очите ѝ се насълзиха.

— Обещавам — заклекх се. — Щом разбере, че си тръгваме, веднага ще ти кажа. Честна дума.

— Ела — придърпа ме Деби и ме прегърна силно.

— Защо беше това? — попитах.

— Трябва ли да има причина? — усмихна се тя и посочи надясно. — Нека завием от тук и ще се върнем на площада.

Хванах я за ръката, мислех да я изпратя, но после си спомних, че вече се бяхме преместили. Ако стигнеш до площада и не влезех в хотела, Деби можеше да заподозре нещо.

— Ще се поразходя още малко — рекох. — Довечера или утре сутринта ще ти се обадя да ти кажа дали ще дойда за вечеря.

— Ако баща ти реши да заминете, опитай се да го разубедиш — предложи тя. — Наистина ще се радвам утре вечер да си с нас.

— Ще се опитам — обещах и тъжно я изпратих с поглед, докато се скри зад ъгъла.

В този момент чух кискане. Идваше някъде отдолу. Сведох глава и се взрях през решетките на шахтата. Не видях нищо и реших, че ми се е сторило. Но тогава от там се разнесе глас:

— Хубаво гадже е намерил Дарън Шан! Апетитно парче! Устата ти се пълни със слюнка, като я гледаш. Сигурно е много по-вкусна от другия ти приятел. Много, много по-вкусна от Евра.

Веднага се досетих кой се криеше долу — *Мърлок, лудият вампаниз!*

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТА

Коленичих и се вгледах през решетките на шахтата. Долу беше тъмно, но след няколко секунди успях да различа силуета на едрия вампаниз.

— Как се казва гаджето на Дарън? — продължи Мърлок. — Ан? Катрин? Даяна? Елза? Франи? Джералдин? Хенриета? Айлин? Джоси? — Изведнъж замлъкна за миг и после попита: — Как се пише Айлин? С „ай“ или с „ай“? Има ли женски имена, които да започват с „ай“? Мърлок май не се сеща. А, Дарън Шан? Някакви идеи? Предложения?

Произнасяше името ми странно, така че звучеше като Джарън.

— Как ме откри? — прошепнах.

— Не беше трудно. — Пристъпи напред, като избягваше слънчевите лъчи и опря пръст в слепоочието си. — Младият Мърлок е умен, да, умник е той. Поигра си малко с приятеля на Дарън, змията Фон. И той му каза в кой хотел сте. Мърлок се настани отпред. Наблюдава внимателно. Видя Дарън да минава с гаджето си и ги проследи.

— Какво искаш да кажеш с това „поигра си малко“? — попитах.

Вампанизът се изкикоти.

— Поигра си с ножа! Ах, какъв певец се оказа Змийчето — наслажда за ушите на Мърлок. Дарън чувал ли е за „дует за нож и змийски люспи“? А? Схвана ли? Мърлок е умник, нали? Един глупак не може да измисли такива шеги. Младият Мърлок е умен като...

— Къде е Евра? — Стоварих юмрук по капака на шахтата, не исках да го слушам повече. Опитах се да разклатя решетките, за да му покажа, че мога да скоча долу при него, но те бяха здраво закрепени.

— Евра? Евра Фон? — Мърлок заподскача весело в мрака. — Евра виси надолу с главата. Квичи като прасе. Моли да го пусна.

— Къде е? — извиках отчаяно. — Жив ли е?

— Дарън ще каже ли — продължи той, без да обръща внимание на въпросите ми, — къде е отседнал с вампира? Не са в хотела, нали? Иначе Мърлок щеше да ги види да излизат от там. Какво правеше

Дарън на площада? Не! — изведнъж изкрещя вампанизът. — Замълчи! Дай шанс на Мърлок да понапругне мозъка си! Младият Мърлок е умен. От ушите му направо блика мозък, ха-ха!

Замълча, малките му очички се движеха насам-натам, след това щракна с пръсти и доволно възкликна:

— Момичето! Гаджето на Дарън Шан! То живее на площада, нали? Дарън е искал да я види. Коя е къщата ѝ? Не, не казвай, не казвай! Мърлок сам ще разбере! Ще я проследи. Каква мадама, а? Апетитно парче! Със свежа кръв! Прекрасна солена кръвчица... Мърлок вече усеща вкуса ѝ в устата си...

— Да не си я докоснал! — изкрещях. — Само да я доближиш и ще...

— Млък! — излая вампанизът. — Не заплашвай! Мърлок няма да търпи един гнусен вампир да го заплашва! Само още една дума и си тръгва, и това ще е краят на Змийчето!

Наложих си да се сдържа.

— Това означава ли, че Евра е още жив? — попитах със затаен дъх.

Мърлок се усмихна.

— Може и да е жив, може и да не е. Дарън няма как да бъде сигурен, нали?

— Господин Крепсли каза, че вампанизите държат на думата си — отвърнах. — Ако ми дадеш думата си, че е жив, ще знам със сигурност.

Той кимна.

— Жив е.

— Даваш ли ми дума?

— Дава дума. Змийчето е живо. Омотано с въжета и повесено надолу с главата. Квичи като прасе. Мърлок си го пази за Коледа. За празничния обяд. Змийче вместо пуйка! — Той се изсмя. — На Дарън не му ли е смешно? Змийчето се смее на шегите на Мърлок. То се подчинява на всяка негова заповед. И Дарън щеше да го прави, ако беше на негово място. Повесен надолу с главата. Квичи като прасе.

Мърлок имаше дразнещия навик да повтаря едно и също.

— Виж — обадох се, — пусни Евра. Моля те. Той нищо не ти е направил.

— Обърка плановете на Мърлок! — извика вампанизът. — Мърлок беше готов да изпие кръвта на оня дебелак. Да го одере жив и да окачи трупа му в хладилника при останалите. И така горките невинни хора щяха да станат канибали. Адски забавно, нали?

— Евра не е виновен — заявих. — Аз и господин Крепли ти попречихме. Евра стоеше отвън.

— Отвън или вътре — не беше на *моя* страна. — Вампанизът облиза кървавочервените си устни. — Съвсем скоро змийчето ще се озове вътре... в корема! Мърлок никога досега не е опитвал змия. Умира от нетърпение. Може и да го напълни с нещо, преди да му изпие кръвчицата. Пълнена пуйка за Коледа!

— Ще те убия! — изкрещях и отново се опитах да разтърся решетките. — Ще те хвана и ще те разкъсам на парчета!

— Леле! — разсмя се Мърлок, а след това се престори на уплашен: — О, боже мой! Не наранявай бедния вампаниз, страшен и безсърдечен вампир! Младият Мърлок е добро дете. Пощади го.

— Къде е Евра? — изръмжах. — Доведи го тук, или...

— Млък! — излая вампанизът. — Достатъчно! Мърлок не е дошъл тук, за да му крещат. Млъкни и слушай.

Положих доста усилия да се поуспокоя.

— Добре — изсумтя той. — Така е по-добре. Дарън Шан не е толкова глупав. Умник е той, нали? Но не е толкова умен като Мърлок. Младият Мърлок е по-умен от... Достатъчно! — Вампанизът заби нокти в стената на канала и се изкачи. Изведнъж лудостта изчезна от гласа му. — Чуй ме внимателно. Не знам как сте ме открили, Змийчето не можа да ми каже, колкото и люспи да му остъргах с ножа, а и не ме интересува. Пазете си тайната. Всеки има нужда да пази някаква тайна, нали?

И дебелакът не ме интересува. Има предостатъчно други като него. По улиците е пълно с хора. Мога да пия кръв от когото си поискам.

Дори и *ти* не ме интересува. Вампирските чираци са ми под нивото. Ти просто изпълняваш заповедите на господаря си. Не представляваш заплаха за мен. Готов съм да те оставя жив. Теб, Змийчето и дебелая.

Но вампирът... Лартън Крепли... — Очите му заискриха с омраза. — *Той* ме интересува. Не биваше да застава на пътя ми.

Вампирите и вампанизите се заобикалят отдалеч! — изрева той. — Дори и най-големите глупаци го знаят. Пише го в споразумението. Не си пречим. Крепсли наруши споразумението. И трябва да си плати за това.

— Не го е нарушил — обадох се предизвикателно. — Ти си луд. ТорМОЗИШ целия град. Трябва някой да те спре.

— Луд ли? — Очаквах, че ще избухне, но вампанизът се усмихна. — Това ли ти е казал? Че съм луд? Младият Мърлок не е луд! Той е обикновен здравомислещ вампаниз. Щеше ли да е тук, ако беше луд? Щеше ли да прояви достатъчно разум, да запази живота на Змийчето? Виждаш ли пяна по устата му? Чуваш ли го да пелтечи като идиот? А?

Реших, че няма да е зле да му се подмажа, и отвърнах:

— Може и да не си луд. Даже ми се струваш доста умен.

— Естествено, че Мърлок е умен! Младият Мърлок е умник. След като си умен, не може да си луд, освен ако не хванеш бяс! Да си виждал наоколо бесни кучета?

— Не съм.

— Ето! — възкликна победоносно той. — Щом няма бесни кучета, значи и Мърлок не е луд. Схващаш ли?

— Схващам — повторих тихо.

— Защо се намеси Крепсли? — Сега вампанизът звучеше обиден и наранен. — Мърлок нищо не му е направил. Не му пречеше. Защо му трябваше да се появява и да се бърка в чуждите работи?

— Това е родният му град — обясних. — Живял е тук, когато е бил човек. Смята, че е негов дълг да защити хората.

Мърлок ме зяпна смаяно.

— Направил го е заради тях? — изкрещя той. — Заради кръвоносците? — Разсмя се налудничаво. — Значи той е луд! Мислех, че ги иска всичките за себе си. Или че съм убил някой от близките му. Дори и за миг не ми е минало през ума, че е било заради...

Разкикоти се с цяло гърло.

— Това решава въпроса! Не мога да оставя един луд да се разхожда на свобода. Кой знае какво ще му хрумне следващия път. Чуй, Дарън Шан. Изглеждаш умно момче. Нека сключим сделка. Да решим проблема, а?

— Каква сделка? — попитах подозрително.

— Да направим размяна — отвърна вампанизът. — Мърлок знае къде е Змийчето. Дарън знае къде е вампирът. Единият за другия. Какво ще кажеш?

— Да разменя господин Крепли за Евра? — извиках подигравателно. — Що за сделка е това? Един приятел за друг? Наистина ли смяташ, че...

— Защо не? — прекъсна ме той. — Момчето змия е невинно, нали? Дарън каза, че е най-добрият му приятел. А вампирът го е отвел от семейството му, от дома му. Евра твърди, че Дарън ненавижда Крепли.

— Това беше преди.

— И въпреки това — продължи вампанизът, — ако Дарън трябва да избира между двамата, кого ще предпочете? Ако животът им виси на косъм и той може да спаси само единия, кого ще избере?

Веднага бях готов с отговора.

— Евра — оповестих спокойно.

— Виждаш ли! — възкликна доволно Мърлок.

— Само че сега животът на господин Крепли *не е* в опасност. Ти искаш да го жертвам, за да спася Евра. — Поклатих глава. — Няма да го направя. Няма да го предам и да го примамя в твоя капан.

— Не искам такова нещо — отвърна той. — Само кажи къде е, името на хотела и номера на стаята. Аз ще се справя с останалото. Ще се промъкна, докато Крепли спи, ще си свърша работата и след това ще те заведа при Евра. Давам ти честната си дума, че ще ви пусна и двамата. Помисли хубаво, Дарън Шан. Прецени кое предпочиташ. Вампирът или Змийчето. Ти избираш.

Отново поклатих глава.

— Не. Няма какво да мисля. Готов съм да заема мястото на Евра, ако това...

— *Ти* не ме интересуваш! — изкреця вампанизът. — Искам вампира! За какво ми е един малък глупав вампирски чирак? Дори и кръвта му не става за пиене. Какво ще спечеля, ако те убия? Или господин Крепли, или няма сделка.

— Значи няма сделка — прошепнах и едва не се разплаках, като си дадох сметка какво означават думите ми за Евра.

Мърлок плю с отвращение, но не успя да ме уцели.

— Глупак! — изръмжа той. — Мислех те за умен, но не си. Така да бъде. Сам ще намеря вампира. И гаджето на Дарън Шан. И ще ги убия. След това ще убия и теб. Почакай и ще видиш.

Вампанизът пусна решетките и скочи в мрака.

— Мисли за Мърлок, Дарън Шан — извика той, преди да се скрие в канала. — Мисли за Мърлок, когато на Коледа опитах празничната пуйка. Знаеш ли какво ще сложа аз на масата си? Знаеш ли?

Смехът му отекна зловещо.

— Да, знам — отвърнах тихо. Много добре знаех с какво ще пирува.

Изправих се, избърсах сълзите от лицето си и поех към хотела, за да разкажа на господин Крепли за срещата си с вампаниза. След известно време се качих по аварийното стълбище на една сграда и изминах остатъка от разстоянието по покривите, за да не ме проследи Мърлок.

ГЛАВА ОСЕМНАЙСЕТА

Господин Крепсли не беше изненадан, че Мърлок е наблюдавал хотела — беше го очаквал, — но се смая, че съм бил на площада.

— Къде ти е бил умът?! — извика той.

— Не ме предупредихте да не ходя там — отвърнах.

— Не мислех, че е необходимо — изръмжа вампирът. — Защо изобщо си се върнал?

Реших, че е време да му разкажа за Деби. Той ме изслуша мълчаливо и накрая поклати глава:

— Гадже... И защо смяташ, че ще имам нещо против? Няма причина да не си намериш приятелка. Дори и вампирите понякога се влюбват в хора. Създава доста усложнения и не е за препоръчване, но няма нищо нередно.

— Значи не ми се сърдите?

— Защо да ти се сърдя? Сърдечните ти вълнения не ми влизат в работата. Постъпил си правилно: не си давал напразни обещания и си съзнавал, че връзката ви е краткотрайна. Единственото, което ме тревожи, е намесата на вампаниза.

— Мислите ли, че Мърлок ще се опита да отвлече Деби?

— Съмнявам се — отвърна той. — Според мен, сега ще заобикаля отдалеч площада. Вече знаем, че е бил там и сигурно очаква да отидем да го търсим. Но въпреки това бъди нащрек. Не ходи при нея по тъмно. Влизай през задния вход. Не надничай през прозорците, за да не те види отвън.

— И нямате нищо против да продължа да се виждам с нея? — попитах.

— Разбира се — усмихна се господин Крепсли. — Знам, че ме смяташ за стар досадник, но най-голямата ми радост далеч не е да вгорчавам живота ти.

Благодарих му с усмивка.

— А Евра? Какво ще стане с него?

Лицето на вампира помръкна.

— Не знам. — Помисли малко и добави: — Наистина ли отказа да замениш живота ми за неговия?

Звучеше така, сякаш смяташе, че съм си съчинил цялата история, за да го впечатля.

— Честна дума — отвърнах.

— *Защо?*

Вдигнах рамене.

— Нали си обещахме, че вече ще си имаме доверие?

Господин Крепли извърна глава и се прокашля в шепата си. Когато се обърна отново към мен, изглеждаше засрамен.

— Подценил съм те, Дарън — рече той. — Няма да се повтори. Направил съм по-добър избор, отколкото смятах, когато те взех за чирак. За мен е чест, че си до мен.

Смутих се от комплимента — не бях свикнал вампирът да ме засипва с любезности, — и побързах да повторя въпроса си:

— А Евра?

— Ще направим всичко по силите си да го спасим — заяви господин Крепли. — Жалко, че си отказал предложението на Мърлок. Можехме да му устроим капан. Но сега той знае, че си ми верен, и няма да се съгласи на размяна. Изпуснахме най-добрия си шанс. Въпреки това все още има надежда. Днес е двайсет и трети, а може да сме сигурни, че няма да убие Евра преди двайсет и пети.

— Освен ако не промени решението си — обадох се аз.

— Едва ли. Вампанизите рядко променят плановете си. След като е казал, че ще убие Евра на Коледа, значи ще го направи тогава. Разполагаме с две нощи, за да го намерим.

— Но той може да е къде ли не! — извиках отчаяно.

— Не е точно така — възрази вампирът. — Той не е е града, крие се в каналите под града, за да може да обикаля спокойно далеч от слънцето.

— Няма как да сме сигурни — отбелязах. — Може днес да е слязъл там само за да ме проследи.

— Няма друг начин, освен да рискуваме и да заложим на тази възможност. Ако бърлогата му е в подземните лабиринти на каналите, както предполагам, имаме шанс. Канализационната система не е толкова голяма. Освен това там шумът се чува по-надалеч. Няма да е лесно, но има надежда. Снощи дори и надежда нямахме.

А ако не успеем и се върнем с празни ръце... — Лицето му се свъси. — Ще открия кръвожадния си братовчед и ще му предложи сделката, която ти си отказал.

— Искате да кажете...

— Да — кимна той мрачно. — Ако не открием Евра навреме, ще разменя своя живот за неговия.

Оказа се, че канализационната система е много по-голяма, отколкото предполагаше господин Крепли. Под земята имаше безкраен лабиринт от проходи и тунели. Каналите вървяха във всички посоки, все едно бяха прокарани без никакъв план. Някои бяха толкова големи, че можеш да вървя прав, а в други едва се провирах пълзешком. Много бяха наполовина пълни с вода и нечистотии, други бяха стари, изсъхнали и напукани.

Вонята беше непоносима. Едно беше сигурно: можеше и да успеем да чуем или зърнем Мърлок или Евра, но за нищо на света нямаше да ги подушим!

Навсякъде беше пълно с плъхове, паяци и буболечки. Бързо разбрах, че ако не им обръщаш внимание, те също се правеха, че не те забелязват.

— Не мога да разбера за какво са им толкова много канали — измърмори мрачно господин Крепли след няколко часа безплодно обикаляне. Струваше ми се, че сме прекосили половината град, но когато той подаде глава на повърхността, за да провери къде се намираме, се оказа, че сме изминали не повече от километър.

— Сигурно са правени по различно време — предположих. Баща ми работеше в строителна фирма и ми е обяснявал за подземната канализация. — След определен период тръбите се износват и е по-лесно да се прокарат нови, отколкото да се закърпват старите.

— Какво прахосничество — изсумтя недоволно вампирът. — Цял град може да се построи на мястото на проклетите тръби. А и в тези тук има повече дупки, отколкото бетон. Чудно как улицата отгоре още не е пропаднала.

След малко спря и изруга.

— Искате ли да си починем? — попитах.

— Не — въздъхна той, — няма да спираме. По-добре да вървим, отколкото да седим на едно място и да чакаме. Така поне ни остава илюзията, че вършим нещо.

Носехме фенери, тъй като дори и вампирите не виждат в непрогледна тъмнина. Разбира се, Мърлок можеше да забележи светлината, но нямаше как да избегнем този риск.

Пълзенето и ходенето приведен беше доста изморително и след малко все пак спряхме да си починем.

— Няма ли как да го откриете по телепатичен път? — попитах.

Вампирът поклати глава.

— Нямам връзка с Мърлок. За да стигна до него, трябва да познавам мисловните му вълни. Да речем, че това съм аз — вдигна показалците си на около метър един от друг и размърда десния, — а това е господин Длъгнест — присви левия. — Преди години двамата се научихме да улавяме мисловните си вълни. Сега ако искам да го откроя, започвам да излъчвам сигнали като радар. — Той започна да свива и изправя десния си показалец. — Когато те стигнат до Хайбърниъс, съзнанието му автоматично праща отговор, без той дори да си дава сметка за това.

— Искате да кажете, че можете да го откриете и против волята му?

Господин Крепли кимна.

— Затова повечето хора разкриват личните си вълни само на онези, на които имат абсолютно доверие. С мен могат да се свържат едва седем-осем души от целия свят. — Усмихна се накриво. — Излишно е да казвам, че нито един от тях не е вампаниз.

Не бях сигурен дали съм разбрал всичко за мозъчните вълни, но в общи линии ми стана ясно, че те нямаше да ни помогнат да спасим Евра.

Така отпадна още една надежда.

Но от разговора ми хрумна нова идея. Бях сигурен, че има начин да увеличим шансовете си. Планът на господин Крепли — да обикаляме каналите с надежда да се натъкнем на Мърлок — имаше много недостатъци. Но какво друго можехме да направим? Нямаше ли как да заложим капан и да го примамим в него?

Съсредоточих се в издирването — ако все пак попаднем на лудия вампаниз, не биваше да съм разсеян, — но с част от съзнанието

си продължих да размишлявам по въпроса.

Нещо от казаното от Мърлок беше важно, но не можех да се сетя какво точно. Припомних си внимателно разговора ни. Първо беше станало дума за Евра и за господин Крепли, за Деби и сделката...

Деби!

Беше се опитал да ме предизвика със заплахата, че ще я убие и ще изпие кръвта ѝ. Тогава не му бях обърнал внимание, но колкото повече размишлявах, толкова по-вероятно ми се струваше, че наистина ще нападне Деби.

Сигурно беше гладен, но не смееше да се покаже на повърхността. Беше свикнал редовно да пие кръв. А ние нарушихме графика му. Спомена, че очаква с нетърпение да опита кръвта на Евра, но дали тя щеше да му допадне? Змийската кръв беше отровна за вампирите и бях готов да се обзаложа, че това важи и за вампанизите. И дори и да го убиеше на Коледа, Мърлок нямаше да успее да засити глада си с неговата кръв. На няколко пъти беше нарекъл Деби „апетитна“. Дали това не подсказваше, че Евра *не* му се струва вкусен?

Размишлявах дълго и упорито. Не казах нищо, когато господин Крепли ме извика да се връщаме на повърхността (той имаше невероятно точен усет за времето и не се нуждаеше от часовник), защото се страхувах, че Мърлок може да ни следи и да ни подслушва. Мълчах си, когато се измъкнахме от каналите и поехме по улиците, а след това и по покривите. Мълчах, докато не се спуснахме през прозореца в хотелската ни стая и уморени, недоволни и мрачни не седнахме в креслата.

И тогава нерешително се покашлях да привлека вниманието на вампира.

— Май имам план — обявих и внимателно му го обясних.

ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСЕТА

Звъннах в дома на Деби, вдигна баща ѝ. Попитах дали може да говоря с нея.

— Стига да беше станала — засмя се той. — Знаеш ли колко е часът?

Погледнах часовника — още нямаше седем сутринта.

— О — възкликнах смутено, — извинявай. Не съобразих. Събудих ли те?

— Не, тръгнал съм към офиса, днес е работен ден за мен. Хвана ме на вратата.

— Ще работиш на Бъдни вечер?

— Който не си е свършил работата... — засмя се Джеси. — Имам да довърша нещо преди коледните празници. Ще се прибера навреме за обяд. Теб да те чакаме ли?

— Да — отвърнах, — тъкмо затова се обаждах, да потвърдя.

— Чудесно! — Той звучеше искрено зарадван. — А Евра?

— Няма да дойде, все още е на легло.

— Жалко. Да събудя ли Деби, или...

— Не, не — прекъснах го. — Просто ѝ предай, че ще се видим после. В два часа?

— Да, в два — потвърди Джеси. — До после, Дарън.

— Чао.

Затворих и направо си легнах. Главата ми още жужеше от разговора с господин Крепли, но се насилих да затворя очи и да си представя нещо хубаво. В следващия миг умореното ми тяло потъна в сън и спях непробудно до един на обед, когато звънна часовникът.

Ребрата ме боляха, там, където Мърлок ме беше ударил с глава, коремът ми беше синьо-лилав. Като се пораздвижих, болката поотшумя, но внимавах да не се извъртам рязко и да не се навеждам.

Изкъпах се, избърсах се с хавлията и се напръсках с дезодорант, за да прикрия полепналата по мен воня от каналите. Облякох се и взех

бутилката вино, която господин Крепли беше купил, за да занесе за обяда у Деби.

Заобиколих и почуках на задната врата, както ме беше посъветвал вампирът. Отвори ми Дона.

— Дарън! — извика тя и ме целуна по двете бузи. — Весела Коледа!

— Весела Коледа.

— Защо не мина отпред? — попита Дона.

— За да не цапам килимите — отвърнах и избърсах крака в изтривалката. — Навън е страшна киша.

— Глупчо — усмихна се тя. — Че кой го е грижа за килимите на Коледа? Деби! Един красив пират е дошъл при теб!

— Здравей! — Деби слезе по стълбите и също ме целуна по двете бузи. — Татко ми каза, че си се обадил. Какво носиш?

Извадих бутилката с вино.

— За обяда — рекох. — Баща ми го праща.

— Много мило — отвърна Дона. Взе бутилката и я показа на Джеси. — Виж какво носи Дарън.

— А, вино! — очите му грейнаха. — По-добро е от нашето. Улучили сме кого да поканим. Трябва да идваш по-често. Къде е тир бушонът?

— Не бързай толкова — засмя се Дона. — Обядът още не е готов. Ще прибера бутилката в хладилника. А вие идете във всекидневната. Ще ви извикам, когато дойде време да подреждаме масата.

Докато чакахме, Деби ме попита дали баща ми е решил кога ще тръгваме. Отговорих, че заминаваме довечера.

— Довечера? — повтори тя смаяно. — Никой не пътува на Бъдни вечер. Освен ако не бърза да се прибере у дома. Ще отида в хотела да му кажа...

— Ние се прибираме у дома — прекъснах я. — Мама ще си дойде за Коледа, за да ни види. Искали са да ни изненадат, но сутринта чух татко да говори с нея по телефона. Затова ти се обадох толкова рано, бях развълнуван.

— О! — Очевидно новината изненада Деби, но тя се опита да я посрещне смело. — Прекрасно. Това е най-хубавият подарък, за който може да си мечтаеш. Току-виж изгледят отношенията си и се съберат отново.

— Може.

— Значи това е последният ви следобед заедно — отбеляза Джеси. — Съдбата обрича на раздяла двамата влюбени.

— Стига, татко! — извика Деби и го удари по рамото. — Не говори така. Смущаваш ме!

— Това е ролята на бащите — ухили се Джеси. — Наш дълг е да смуцаваме дъщерите пред техните гаджета.

Тя му се изплези, но си личеше, че ѝ е приятно.

Обядът беше невероятен. И това беше съвсем естествено, тъй като Дона имаше дългогодишен опит като професионален готвач. Пуйката се топеше в устата. Печените картофи бяха хрупкави, а зеленчуците сладняха все едно бяха намазани с мед. Всичко изглеждаше страшно апетитно и беше удивително вкусно.

Джеси разказа няколко вица, на които всички се смяхме, а Дона ни показа как може да балансира геврече на носа си. Деби отпи глътка вода и с гъргорене изпълни мелодията на „Тиха нощ, свята нощ“. Дойде и моят ред да измисля нещо забавно.

— Всичко е толкова вкусно — въздъхнах. — Мога да изям дори и вилиците и лъжиците.

Тримата се засмяха, а аз взех една лъжица, отхапах горната част, сдъвках и глътнах.

Те така се ококориха, че очите им едва не изскочиха от орбитите.

— Как го направи? — изпищя Деби.

— Като обикаляш по пътищата, няма как да не научиш един-два номера — намигнах ѝ.

— Това не беше истинска лъжица! — обади се Джеси. — Изпързала ни.

— Дай ми твоята — заповядах аз. Той се поколеба, провери дали лъжицата е истинска и ми я връчи. След миг-два цялата беше в стомаха ми, здравите ми вампирски зъби за нула време се справиха с нея.

— Невероятно! — извика Джеси и заръкопляска. — А можеш ли и черпака?

— Стига! — спря го Дона, когато той се пресегна през масата да го вземе. — Като ми развалиш сервиза, откъде ще намеря други като тях? Сигурно след малко ще му дадеш да глътне и порцелановите чинии от баба ми.

— Защо не? — усмихна се Джеси. — И без това никога не съм ги харесвал.

— Внимавай — потупа го по носа Дона, — че иначе ще те накарам *ти* да ги изядеш!

Деби се усмихна и ме погали по ръката.

— Ожаднях от тези лъжици — казах и се изправих. — Време е за малко вино.

— Ето това се казва приказка! — възкликна Джеси.

— Ще го донеса — надигна се Дона.

— Недей — нежно я бутнах обратно на стола. — Цял следобед беше в кухнята. Редно е някой да те отмени.

— Чухте ли? — извика доволно Дона. — Ще взема да заменя Деби за Дарън. Поне ще има кой да ми помага у дома.

— Край! — изсумтя Деби. — Никакви подаръци за *теб*!

Извадих виното от хладилника и свалих фолиото. Тирбушонът беше на мивката. Отворих бутилката. Подуших аромата — не разбирах от вина, но мирисът ми хареса — и намерих четири чисти чаши. Бръкнах в джоба, извадих това, което бях донесъл и сипах по малко в три от чашите. След това налях виното и се върнах на масата.

— Ура! — извика Джеси, когато ме видя на прага.

— Защо се забави толкова? — попита Деби. — Вече се чудехме дали да не тръгнем да те търсим.

— Трудно извадих тапата — излъгах. — Не съм свикнал.

— Трябваше да отхапеш гърлото на бутилката — пошегува се Джеси.

— Не се сетих — отвърнах сериозно. — Следващия път ще го направя. Благодаря за съвета.

Той ме погледна разколебано.

— За малко щях да се вържа! — изведнъж се разсмя Джеси и размаха пръст. — За малко щях да се вържа!

Повторението ме подсети за Мърлок, но бързо прогоних от главата си вампаниза и вдигнах чаша:

— Вдигам тост — обявих. — За семейство Хемлок! Името им може да е отровно, но гостоприемството им е невероятно. Наздраве!

Бях си измислил думите предварително и както и очаквах, те пожънаха успех. Тримата се разсмяха и вдигнаха чаши да се чукнем.

— Наздраве! — рече Деби.

— Наздраве! — включи се и Дона.
— До дъно! — усмихна се Джеси.
И четиримата пресушихме чашите.

ГЛАВА ДВАЙСЕТА

Бъдни вечер. Долу в каналите.

Обикаляхме само от няколко часа, но имах чувството, че сме прекарали тук целия ден. Бяхме потни, покрити с мръсотия, с подгизнали обувки и панталони. Движехме се бързо и вдигахме колкото се може повече шум. Вече почти не обръщах внимание на острата болка, която прерязваше гърдите ми, когато се навеждах, извивах и пълзях.

— По-бавно! — изсъска на няколко пъти господин Крепли. — Ще ни чуе! Внимавай!

— По дяволите предпазливостта! — извиках. — Времето ни изтича. Трябва да обиколим навсякъде. Не ме интересува колко шум вдигаме.

— Но ако Мърлок ни чуе... — поде вампирът.

— Ще му отрежем главата и ще я натъпчем с чесън! — изръмжах и продължих устремено напред.

След малко стигнахме един широк проход. В повечето канали нивото на водата се беше повишило заради топящия се на повърхността сняг, но този беше сух. Вероятно беше някакво допълнително разклонение, в случай че другите прелеят.

— Нека си починем тук — свлече се на земята господин Крепли. На него вървенето му беше по-трудно, тъй като беше по-висок и постоянно трябваше да ходи наведен.

— Нямаме време за почивка — отвърнах ядосано. — Да не мислите, че Мърлок почива?

— Дарън, успокой се — отвърна той. — Разбирам тревогата ти, но ако се поддадем на паниката, с нищо няма да помогнем на Евра. И двамата сме уморени. Няколко минути повече или по-малко нямат никакво значение.

— Значи изобщо не ви е грижа за Евра, така ли? — обвиних го аз. — Евра е някъде тук, измъчван, останал без кръв, а вие само хленчите колко сте стар и уморен.

— Може и да съм стар и уморен — изръмжа вампирът, — но и ти едва ли си по-бодър от мен. Седни и не се дръж като дете. Ако е писано да открием Евра, ще го открием. Ако не...

Озъбих се и пристъпих към него.

— Дайте ми фенера! — Бях изтървал своя и той се счупи. — Продължавам сам. А вие си стойте и си почивайте. И сам ще намеря Евра.

— Престани — бутна ме господин Крепли. — Прекаляваш! Успокой се...

Дръпнах с всички сили и фенерът излетя от ръката му. Не успях да го хвана и той се разби на парчета на пода. Потънахме в непрогледна тъмнина.

— Идиот! — изрева вампирът. — Сега трябва да се връщаме за нов фенер. Видя ли, още повече ни забави. Нали ти казах да се успокоиш?

— Млъкнете! — изкрещях и го бутнах в гърдите. Той падна и аз се отдръпнах назад в мрака.

— Дарън! — извика господин Крепли. — Къде отиваш?

— Да намеря Евра.

— Недей! Почакай! Ела ми помогни, изкълчих си крака. Ще отидем за по-силни фенери и тогава ще вървим по-бързо. Не можеш да търсиш без светлина.

— Слухът ми е добър — отвърнах. — Както и другите сетива. А освен това мога да викам. Евра! — изкрещях. — Евра! Къде си? Дарън е!

— Престани! Мърлок ще те чуе. Върни се тук и мълчи!

Чух как вампирът се изправя. Поех си дълбоко дъх и хукнах. След като се отдалечих достатъчно, забавих крачка и намерих по-тясна тръба, която водеше настрани. Вмъкнах се в нея и запълзях. Виковете на господин Крепли заглъхваха. Стигнах до друг канал и поех по него. После по друг. И по друг. След пет минути вампирът вече напълно изгуби следите ми.

Бях сам. В мрака. Под земята.

Потреперих. После обаче си спомних защо бях тук и какъв беше залогът. Затърсих по-широк канал, като опипвах пътя си.

— Евра! — Гласът ми се чу едва-едва. Прокашлях се и извиках с цяло гърло: — Евра! Аз съм Дарън! Чуваш ли ме? Дръж се, идвам!

Евра! Евра!

Не спирах да крещя, пристъпвах напред с разперени ръце като слепец и напразно наострях слух — идеалната жертва на чудовищата, които се спотайваха в мрака.

Не знам колко обикалях. В каналите нямаше начин да преценя колко време е изминало. Не знаех и накъде вървя. Нищо чудно и да се бях въртял в кръг. Просто не спирах, крещях името на Евра, опипвах стените, усещах как краката ми стават безчувствени от студената вода.

Понякога до ноздрите ми достигаше лек свеж полъх и ми напомняше за външния свят. В такива моменти ускорявах крачка, тъй като се страхувах смелостта да не ме напусне и да не изскоча навън.

Влизах все по-навътре в лабиринта от канали. Чудех се колко ли души са минавали от тук през изминалите години. Едва ли бяха много. Сигурно бях първият човек (е, всъщност *получовек*), който от десетилетия насам стъпваше в някои от по-старите канали. Ако имах време, щях да си направя труда да издълбая инициалите си на стената.

— Евра? Чуваш ли ме? Евра?

До този момент не бях получил никакъв отговор. Но точно това и очаквах. Дори и случайно да попаднеш на бърлогата на Мърлок, приятелят ми най-вероятно щеше да е със запушена уста. Вампанизът едва ли би направил такъв сериозен пропуск.

— *Евра!* — едва-едва изписуках с пресипнал глас. — Чуваш ли ме?

Изведнъж нечия ръка се стовари на рамото ми и ме просна на пода. Изкрещях и се завъртях по гръб, за да зърна нападателя, но напразно налягах очите си — беше тъмно като в рог.

— Кой е там? — попитах треперливо. Отвърна ми тих кикот. — Кой е? Господин Крепли? Вие ли сте? След мен ли сте вървели?

— Не — прошепна в ухото ми Мърлок. — Не е господин Крепли.

В очите ми грейна лъч на фенер.

Светлината ме заслепи. Изпъшках и затворих очи, дори не помислих да се отбранявам. Точно това чакаше вампанизът. Хвърли се напред, отвори уста и издиша към мен дъха на живите мъртъвци, от който хората губеха съзнание.

Опитах се да се отдръпна, но беше твърде късно. Вече бях вдишал дъха му. Той премина по ноздрите надолу към гърлото и изпълни дробовете ми, присвих се на две и се закашлях.

Последното, което си спомням, е как политам напред и забивам лице в босите лилави нозе на Мърлок.

А след това... мрак.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЪРВА

Щом се свестих и отворих очи, пред мен се появи череп. Не беше стар — по него все още имаше плът и едното око си беше на мястото.

Изкрещях и се опитах да се отдръпна, но не успях да помръдна. Вдигнах поглед (защо гледах *нагоре*, а не *надолу*?) към тялото си и видях, че е плътно омотано с въжета. След няколко секунди на объркване и паника забелязах друго въже около глезените си и осъзнах, че съм повесен с главата надолу.

— Светът изглежда по-различно оттам, нали? — обади се Мърлок. Извърнах се към него — не можех да движа крайниците си, но можех да се полюшвам. Вампанизът стоеше отстрани и си гризеше ноктите. Протегна крак и подритна черепа. Усмихна се. — Поздрави Евра.

— *Не!* — изкрещях и се залюлях напред, оголил зъби, за да го ухапя. За съжаление, въжето се оказа късо. — Нали обеща, че няма да го убиеш преди Коледа!

— Коледа *не е ли* днес? — попита невинно Мърлок. — Опа! Извинявай! Какъв лош късмет, а?

— Ще те убия! — заклех се. — Ще...

Изведнъж чух тих стон и замълчах. Обърнах се и видях, че не съм сам. На няколко метра от мен висеше още някой с главата надолу.

— Кой е там? — попитах, макар да бях сигурен, че е господин Крепли. — Кой си ти?

— Ддарън? — отвърна тих глас.

— *Евра!* — ахнах.

Мърлок се разсмя и светна с прожектор. След няколко секунди очите ми се приспособиха към силната светлина и различих познатите очертания на момчето змия. Евра изглеждаше изтощен, прегладнял и уплашен, но поне беше жив.

Евра беше жив!

— Върза се, а? — изкикоти се Мърлок и се приближи.

— Какво правиш тук, Дарън? — прошепна Евра. Лицето му беше насинено и разранено, дясната му ръка и рамото, където вампанизът беше одрал люспиците, бяха морави. — Как ме...

— Достатъчно, влечуго! — изръмжа вампанизът и го ритна.

— Престани! — изревавах.

— Накарай ме, де! — разсмя се Мърлок и отново се обърна към момчето змия: — Дръж си езика зад зъбите. Ако отново се обадиш без позволение, това ще са последните ти думи. Ясно?

Евра кимна немощно. Не му бяха останали никакви съпротивителни сили. Беше жалка гледка. Но поне беше жив. Това беше важното.

Огледах се внимателно. Намирахме се в голяма пещера. Беше тъмно и не можех да кажа дали е природно образуване, или е дело на човешка ръка. С Евра висяхме от един железен лост. По пода бяха разпилени кости и черепи. Отнякъде се чуваше капене на вода, в единия ъгъл имаше нещо като легло.

— Защо ме домъкна тук? — попитах.

— На Змийчето му беше самотно и Мърлок реши, че ще е хубаво да му правиш компания, нали?

— Как ме намери?

— О, не беше трудно — отговори той. — Изобщо не беше трудно. Отдалеч чух как се приближавате с вампира. И ви последвах. Мърлок познава тези канали като кътните си зъби. Младият Мърлок е умен. Не си губи времето с глупости.

— И защо не ни нападна? Нали искаше да си отмъстиш на господин Крепсли?

— *Ще* го убия! Когато му дойде времето. Чаках подходящия момент. А после Дарън избяга и съвсем улесни нещата. Младият Мърлок не би подминал подобен подарък. Ще види сметката на вампира после. Засега Дарън му стига. Дарън и Змийчето.

— Господин Крепсли е бил сам — заядох го аз. — Без фенер. В тъмното. А ти си решил да тръгнеш след мен. Ти си страхливец! Страх те е да се изправиш срещу някой от твоята категория. Не ставаш за...

Юмрукът му се стовари върху челюстта ми и пред очите ми заплуваха звезди.

— Само го повтори — изсъска той — и Мърлок ще ти отреже ушите!

Изгледах го презрително, но си замълчах.

— Мърлок не се страхува от нищо! Още по-малко от стар немощен вампир като Крепсли. Що за вампир би тръгнал да се занимава с деца, а? Не си струва да се занимавам с него. После ще му видя сметката. Ти си по-смел. Кръвта ти кипи. — Вампанизът се приведе и ме ощипа по бузата. — Мърлок обича горещата кръв.

— Не можеш да пиеш от мен — отвърнах. — Аз съм наполовина вампир. Забранено е.

— Забраните не засягат Мърлок. Той е абсолютно свободен. Не се подчинява на никого. Тук долу законите на вампанизите не важат. Мърлок ще прави, каквото си поиска.

— Ще се натровиш! — заплаших го. — Кръвта на вампирите е отровна за вампанизите.

— Така ли?

— Да. Както и змийската кръв. Не можеш да пиеш нито от мен, нито от Евра.

Той се намръщи и измърмори:

— Прав си за змийската кръв. Пробвах я — съвсем малко, глътчица, само за да проверя — и след това повръщах.

— Нали ти казах! — извиках тържествуващо. — Кръвта ни не става за пиене.

— Така е — кимна вампанизът, — но пък става за *проливане*! Все пак може да ви убия и да ви изям!

Залюля ни силно и така ни завъртя, че ми се зави свят.

След това изчезна за малко. Върна се с два големи ножа. Когато ги видя, Евра простена.

— А, Змийчето не ги е забравило — изсмя се злокобно Мърлок. Поглади остриетата в едно друго, от зловещото звънтене ми настръхна косата. — Доста се позабавлява с тях, нали?

— Извинявай, Дарън — проплака Евра. — Накара ме да издам в кой хотел сме отседнали. Не издържах. Режеше люспите ми и...

— Спокойно — отвърнах тихо. — Не си виновен. На твоє място и аз щях да проговоря. Освен това той не ме залови в хотела. Ние веднага се изнесохме.

— И в бързината сте забравили главите си там — обади се вампанизът. — Наистина ли вярвахте, че можете да се спуснете тук, да намерите леговището ми, да спасите момчето змия и да си тръгнете

весели и доволни? Изобщо ли не ви мина през ума, че Мърлок е господарят на подземното царство и ще направи всичко по силите си, за да ви спре?

— Напротив, мина ни.

— И въпреки това дойдохте?

— Евра ми е приятел — отвърнах. — Готов съм на всичко, за да му помогна.

Вампанизът поклати глава и изсумтя.

— Още си личи човекът в теб. Ако беше истински вампир, никога не би го направил. Изненадан съм, че Крепли те следва толкова дълго, преди да те изостави и да си плюе на петите.

— Не ти вярвам!

— Последвах го до повърхността. Затова не те нападнах веднага. Крепли бягаше така, все едно слънцето грееше във врата му.

— Лъжеш! — изкрещях. — Той не би избягал. Не би ме изоставил.

— Така ли? — ухили се вампанизът. — Не го познаваш толкова добре, колкото си мислиш, момчето ми. Забрави за Крепли. Той вече е извън играта. Замина си с подвита опашка.

Изведнъж скочи и замахна с двата ножа към лицето ми. Изпищях и затворих очи, очаквах да усетя пробождането на студената стомана. Остриетата обаче спряха на милиметри от кожата ми, той погали ушите ми с тях и ги отдръпна.

— Само те проверявам. Да видя колко смелост имаш. Не е много, нали? Изобщо не е много. Змийчето започна да пици чак на четвъртия или петия път. С теб няма да е толкова забавно. Може и да не си играя с теб. Защо направо да не те убия? Ще си доволен ли? Това е най-доброто за теб — без болка, без страдания, без кошмари. Змийчето вече постоянно сънува кошмари. Разкажи му за кошмарите си, влечуго! Кажи му как се будиш с писъци и хленчиш като бебе.

Евра стисна устни.

— Охо! — усмихна се подигравателно вампанизът. — Правиш се на смел пред приятеля си, а? Изведнъж ти дойде кураж, така ли? Не се тревожи, набързо ще ти го избием от главата.

Отново поглади остриетата едно в друго и ни заобиколи, така че да не го виждаме.

— От кого да започна? — измърмори той, подскачайки зад нас.
— Кого да избира... Защо не... — Замълча. Усецах как косъмчетата по
врата ми настръхват. И след това изкрещя: — *Теб!* — и се хвърли
към... *мен.*

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ВТОРА

Мърлок дръпна главата ми назад и опря върха на ножа в гърлото ми. Застинах, очаквах всеки миг да го забие в плътта ми. Бях парализиран от страх, дори не можех да изпищя. Това беше краят. Колко глупава и ненужна смърт...

Но вампанизът само ме измъчваше. Бавно отдръпна ножа и се изсмя подигравателно. Разполагаше с достатъчно време. Нямахше защо да бърза. Искаше да си поиграе с нас.

— Не биваше да идваш — прошепна Евра. — Глупаво е. — Замълча и след това добави: — Но въпреки това ти благодаря.

— На мое място *ти* щеше ли да *ме* изоставиш? — попитах.

— Да — отвърна той, но бях сигурен, че лъже.

— Не се тревожи — прошепнах. — Все ще намерим начин да се измъкнем.

— Да *се* измъкнете ли? — избоботи Мърлок. — Я не говори глупости! Как възнамеряваш да избягаш? Като прегризеш въжетата ли? Не че не може да се направи, но няма как да стигнеш до тях със зъби. Като ги скъсаш с изключителната си вампирска сила? Няма смисъл да се напъваш. Те са изключително здрави, аз сам ги изпробвал.

Приеми истината, Дарън Шан — вече си пътник. Никой няма да ти се притече на помощ. Никой не би могъл да те открие тук. Още дълго ще се забавлявам с теб, ще те накълцам на парчета и ще ги разпръсна из целия град, а ти не можеш да направиш нищо, за да ме спреш!

— Поне пусни Евра — примолих се. — Нали хвана мен? Той не ти е нужен. Помисли си колко зле ще се чувства, ако го освободиш: ще трябва да живее с мисълта, че съм умрял вместо него. Това е непоносим товар. Ще е по-зле, отколкото ако просто го убиеш.

— Може и така да е — изсумтя вампанизът. — Но обичам простичките удоволствия. Идеята ти не е лоша, но предпочитам да го накълцам бавно и мъчително. По-лесно е.

— Моля те — едва не се разплаках. — Пусни го. Готов съм на всичко. Ще ти дам... ще ти дам дори господин Крепсли.

Той избухна в смях.

— Не става! Проигра шанса си, не помниш ли? Освен това, вече няма как да ме отведеш при него. Крепсли сигурно отново е сменил хотела. Ако изобщо е останал в града.

— Сигурно все има нещо, което искаш! — извиках отчаяно. — Трябва да има някакъв начин...

Замълчах. Вампанизът наостри уши.

— Какъв начин? — попита той заинтригувано. — Какво щеше да кажеш?

— Замълчи! — извиках. — Мисля.

Усещах погледа на Евра върху себе си — изпълнен с надежда и в същото време примирен с неизбежната ни участ.

— Побързай — сръчка ме Мърлок и застана пред мен. Лилавото му лице не се виждаше ясно в тъмното подземие, очите и устните му приличаха на три носещи се в мрака червени топчета, а косата му напомняше на чудовищен прилеп. — Нямах цяла нощ на разположение. Говори, докато още можеш.

— Просто си мислех, че след това ще трябва да заминеш, нали?

— Мърлок да *замине*? — изрева той. — Да изостави любимите си канали? Никога! Тук му харесва. Чувства се така, все едно е вътре в тялото на града. Каналите са вените, по които тече кръвта, а тази пещера е сърцето. — Вампанизът се усмихна и за пръв път усмивката му не беше подигравателна и злобна. — Представяш ли си го? Да живееш вътре в тялото и да се носиш по вените — по реки от кръв — накъдето поискаш.

— Все пак — възразих дръзко, — *ще* трябва да заминеш.

— Какви са тези глупости? — бодна ме той с ножа. — Започваш да ме ядосваш.

— Просто разсъждавам разумно — отвърнах. — Не можеш да останеш тук. Господин Крепсли знае къде се криеш. И ще се върне.

— Този страхливец? Съмнявам се. Той е твърде...

— И ще доведе *подкрепление* — прекъснах го. — Други вампири.

Вампанизът се разсмя.

— Генералите ли?

— Да.

— Глупости. Няма да посмеят да нарушат споразумението. Не могат да се намесват. Крепсли не е генерал, нали?

— Така е — отвърнах, — не е.

— Видя ли! — извика победоносно той. — Иначе нямаше да тръгне срещу Мърлок. Такива са законите и обичаите ни. Те важат както за вампирите, така и за вампанизите.

— И въпреки това генералите *ще* дойдат — настоях. — Преди нямаше как да го направят, но вече могат. Ще се появят още тази вечер, най-късно утре. Вероятно точно такъв е бил замисълът на господин Крепсли.

— Какви ги дърдориш? — изгледа ме разтревожено вампанизът.

— Преди малко ти сам каза колко си бил изненадан, че господин Крепсли е слязъл с мен в каналите. Тогава не ти обърнах внимание, но като помислих, съм съгласен: наистина е странно. Смятах, че го е направил, за да помогне на мен и на Евра, но сега...

— *Какво?* — подкани ме Мърлок и заплашително вдигна ножа. — Говори или...

— В споразумението между вампирите и вампанизите пише, че едната страна не може да се меси в делата на другата, нали?

— Точно така — кимна той.

— *Освен* ако не е при самозащита или за отмъщение.

— Да.

Насилих се да се усмихна.

— Толкова ли не можеш да схванеш? Аз съм наполовина вампир. Ако ме убиеш, генералите ще получат претекст да тръгнат след теб. Вероятно точно такъв е бил замисълът на господин Крепсли от самото начало. — Поех си дълбоко дъх и го погледнах в очите. — Позволил ти е да ме проследиш. *Искал* е да ме хванеш. И да ме убиеш.

Вампанизът се облеци и смаяно прошепна:

— Не! Не би го направил!

— Той е вампир — отвърнах. — Няма скрупули. Това е неговият град. Аз съм само чирак. *Ти* кое би жертвал?

— Но... но... — Той напрегнато се почеса по лицето и извика: — Аз не съм виновен! *Ти* първи ме нападна!

Поклатих глава.

— *Господин Крепли* беше. Аз нищо не съм ти направил. Ако ме убиеш, теб ще държат отговорен. Генералите ще ти се нахвърлят и нито един вампаниз няма да те защити.

Мърлок обмисли думите ми мълчаливо, след това заподскача насам-натам, като ругаеше бясно. Изчаках да излее гнева си и се обадох:

— Все още не е късно. Пусни ме. Пусни и Евра. Замини. И тогава нищо не могат да ти направят.

— Но Мърлок обича каналите!

— И си готов да умреш заради тях?

Той присви очи:

— Дарън Шан на умник ли се прави?

— Не, не — побързах да го уверя. — Ако бях умен, нямаше да съм тук. Но не отричам истината, когато я видя под носа си. Ако ме убиеш, подписваш смъртната си присъда.

Раменете му се отпуснаха и тайно в себе си въздъгнах с облекчение — бях сигурен, че съм спасен. Оставаше да измъкна и Евра...

— А Змийчето? — обади се заплашително Мърлок. — Той не е вампир. *Него* мога да го убия, нали?

— Не! — извиках. — Ако го направиш, ще отида при генералите и ще им кажа...

— *Какво* ще им кажеш? — прекъсна ме вампанизът. — Мислиш ли, че ще ти обърнат внимание? Че ще рискуват отново да избухне война заради едно влечуго? — Той се изсмя. — Младият Мърлок жадува за кръв! Може и да не получи малкия вампир, но на Змийчето няма да му се размине. Гледай, Дарън Шан, гледай как Мърлок ще му направи още една устичка... *на корема!*

Сграбчи въжетата, с които беше омотан Евра и го завъртя. С другата ръка вдигна ножа и го доближи към тялото му.

— Почакай! — спрях го. — Не го прави! Недей!

— Защо? — изсумтя той.

— Готов съм да се разменим — отвърнах. — Вземи мен, вместо Евра.

— Не печеля нищо — поклати глава вампанизът. — Ти си вампир. Не става.

— Ще ти дам някой друг! Някой, когото желаш повече!

— Кого? — изсмя се той. — Кого би могъл да ми даде Дарън Шан?

— Ще ти дам... — поех си дълбоко дъх, затворих очи и прошепнах името.

— Какво? — подозрително наклони глава Мърлок. — Какво каза?

— Казах... — Облизах устни и повторих името по-силно: — Деби. Казах, че ще ти дам приятелката си. Ако пощадиш Евра, ще ти дам *Деби*!

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ТРЕТА

Възцари се тягостна тишина. Първи се обади Евра:

— Не! — извика той. — Не го прави! Не бива!

— Деби за Евра — продължих, без да му обръщам внимание. — Съгласен ли си?

— Деби? — Вампанизът замислено потърка буза. Трябвах му няколко секунди, за да се сети за кого става въпрос, и очите му заблестяха. — А, Деби! Апетитното гадже на Дарън Шан!

— Ще ти е по-полезна, отколкото Евра — рекох. — Ще можеш да изпиеш кръвта й. Нали каза, че го искаш? Че кръвта й е хубава?

— Да — кимна той. — Солена. Сочна. — Отстъпи крачка назад. Размишляваше на глас. — Но защо Мърлок да избира? Защо да не вземе и двамата? Да убие Змийчето сега, а след това да отиде при момичето? Няма да е трудно да я намери. Ще наблюдава площада през деня, ще разбере къде живее и през нощта...

— Нямах време — отвърнах. — Трябва да заминеш още тази нощ. Не можеш да чакаш.

— Защо продължаваш да дърдориш за заминаване? — изсумтя вампанизът. — Ако те пусна, няма защо да бягам.

— Напротив — възразих. — Генералите няма как да разберат веднага, че съм жив. Когато дойдат, ще се спуснат право в каналите. И ако те хванат, преди да са ме намерили, ще те убият.

— Няма да посмеят! — изрева Мърлок. — Така ще предизвикат война!

— Но те няма да го знаят. Ще са убедени, че постъпват правилно. Ще платят скъпо за грешката си, но това няма да е кой знае каква утеха за теб. Затова трябва да заминеш. След няколко седмици може да се върнеш, но ако сега останеш тук, смъртта ти е сигурна.

— Младият Мърлок не иска да заминава — нацупи се вампанизът. — Тук му харесва. Не иска да си ходи! Но Дарън е прав — въздъхна. — Мърлок трябва да се махне поне за няколко нощи. Да се свие в някое изоставено мазе и да не си подава носа навън.

— Затова Деби е по-подходяща от Евра — притиснах го. — Сигурно си гладен. Не е зле да хапнеш нещо, преди да тръгнеш.

— О, да — той потърка петнистия си корем.

— Но да си намериш храна, без да си го планирал е опасно. Вампирите го умеят, но не и вампанизите, нали?

— Да — кимна Мърлок. — Вампанизите са по-умни от вампирите. Предварително обмислят всичко. Планират. Бележат жертвите си отрано.

— Но сега няма как да го направиш — напомних му. — Нуждаеш се от нещо за хапване, което да засити глада ти, докато се криеш. И аз мога да ти го осигуря. Приеми условията ми и ще получиш Деби. Ще те вмъкна в дома ѝ и ще те изведе обратно, без никой да забележи.

— Дарън! Престани! — извика Евра. — Не го искам! Не може да...

Вампанизът го удари силно в корема и момчето змия млъкна.

— Може ли да ти се доверя? — изсъска той. — Как да съм сигурен, че няма да ме изиграеш?

— А аз? — отвърнах. — Вържи ми ръцете зад гърба. Опри нож в гърлото ми. Остави Евра тук — ще се върна за него, след като вземеш Деби и си тръгнеш. Така ще обрека и двама ни, ако се опитам да ти изиграя номер. Не съм глупав. Знам какъв е залогът.

Вампанизът си тананикаше фалшиво, докато обмисляше.

— Не бива да го правиш! — простена Евра.

— Това е единственият начин — отвърнах тихо.

— Не искам да жертваш живота на Деби заради мен — каза той. — Предпочитам аз да умра.

— Едва ли ще си на същото мнение утре — изсумтах.

— Как можеш да го направиш? — попита смаяно приятелят ми. — Как можеш да я продадеш така, все едно е просто...

— Човек — заявих грубо.

— Щях да кажа: „животно“.

Усмихнах се горчиво.

— За вампирите това е едно и също. Ти си най-добрият ми приятел, Евра. Деби е просто човек. Макар че ми е симпатична.

— Не мога да те позная — измърмори той тъжно и се извърна настрани.

— Добре! — обяви вампанизът, който най-сетне беше взел решение. Замахна с ножа и аз потръпнах, но острието преряза въжето около глезените ми и тупнах на пода като чувал. — Приемам предложението ти. Но само една погрешна стъпка и...

— Не се тревожи — измърморих и станах. — Само че първо искам да ми дадеш думата си.

— Какво?

— Все още не си обещал, че после ще освободиш мен и Евра. Без това никъде няма да тръгна.

Той се усмихна.

— Дарън е умен, а? Добре. Давам ти думата си — момичето за Змийчето. Деби за Евра. Това стига ли ти?

Поклатих глава.

— Обещай, че ще ме пуснеш, когато свършиш с Деби. И че няма да ми попречиш да се върна да освободя Евра. И че няма да ни направиш нищо лошо след това.

Вампанизът се разсмя.

— Голям умник си, Дарън Шан. Почти колкото младия Мърлок. Много добре. Ще те пусна. Няма да ти попреча да се върнеш, нито ще ти сторя нещо лошо след това. — Вдигна пръст. — Но ако някога пак дойдеш тук или пътищата ни се пресекат отново, това ще е краят ти. Сключваме временно примирие, а не вечен мир. Съгласен?

— Съгласен.

— Добре тогава. Да тръгваме!

— Няма ли да свалиш някои от въжетата? — попитах. — Едва мога да вървя така.

— „Едва“ е напълно достатъчно — изкикоти се той. — Няма да рискувам. Нещо ми подсказва, че Дарън не би пропуснал шанса си да ми изиграе някой номер.

Бутна ме силно в гърба. Залитнах, но после си възвърнах равновесие и се запрепъвах напред.

Хвърлих поглед към Евра и извиках:

— Потърпи още малко. Ще се върна преди зазоряване и двамата заедно ще се приберем в „Циркът на кошмарите“.

Той не отговори. Дори не ме и погледна.

Въздъгнах, обърнах се и поех към изхода. Докато се провирахме през плетеницата от канали, Мърлок подскочаше край мен, припяваше

си отвратителни песнички и подробно ми обясняваше какво ще направи с Деби, щом тя падне в мръсните му лапи.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Движихме се доста бързо. Мърлок бележеше пътя, като драскаше стените със здравите си нокти. В началото отказа, но аз го заплаших, че иначе няма да го заведе при Деби. По този начин на връщане щях да следвам знаците — много по-лесно, отколкото да се опитвам да запомня всеки завой.

Когато се налагаше да пълзим или да се катерим, вампанизът ме носеше на гръб. Направо ми прилошаваше от вонящия му на кръв дъх, но нямах друг избор. За нищо на света не искаше да разхлаби въжетата около ръцете ми.

Излязохме от каналите през шахта близо до площада. Мърлок ме изтегли на повърхността и веднага след това ме просна на асфалта, тъй като край нас мина кола.

— Внимавай — изсъска той. — Откакто откриха телата, градът се напълни с полиция. Ужасно досадно. От сега нататък ще трябва да крия труповете по-добре. — Изправи се, отърси праха от белия си костюм, но не си направи труда да изтупа и мен. Изцъка ядосано: — Когато се върна, трябва да си намеря нови дрехи. Пфу, колко го мразя! Няма как да отида при един и същи шивач два пъти, нали?

— Защо? — попитах объркано.

Той вдигна едната си вежда:

— Лесно ли би забравил това лице? — посочи лилавата си кожа. — Едва ли. Затова убивам шивачите, след като ми ушийт костюма. Предпочитам да крада от магазина, но нищо готово не ми става. — Потупа огромния си корем и се разсмя. — Хайде, води. Ще минем през задния вход, за да не ни забележат.

По улиците нямаше жива душа — беше Бъдни вечер, снегът се топеше и газехме до глезените в киша. Всеки път, когато към нас се зададеше кола, Мърлок ме буташе на земята и тъй като нямаше как да се подпра на ръце, винаги забивах нос в калта. Вампанизът само се смееше на мърморенето ми и повтаряше:

— Дарън трябва да заякне малко. Да направи мускули.

Най-накрая стигнахме дома на Деби. Мърлок се спря в сенките край задната врата и подозрително се огледа. Къщите наоколо бяха потънали в тъмнина, но въпреки това той се колебаеше дали да влезе. За миг се изплаших, че ще се откаже.

— Страх ли те е? — попитах тихо.

— Младият Мърлок не го е страх от нищо! — изсъска вампанизът.

— Какво чакаш тогава?

— Дарън Шан май нещо прекалено гори от желание да ме заведе при гаджето си — измърмори той недоверчиво.

Въпреки че бях омотан с въжета, се опитах да свия рамене.

— Колкото повече се бавим, толкова по-зле — отбелязах. — Знам какво предстои. Не ми харесва и след това ще се чувствам ужасно, но сега искам само да приключи, така че да взема Евра и да се приберем някъде на топло. Краката ми са ледени.

— Горкото вампирче — изсмя се Мърлок и след това с острите си нокти изрязва парче от стъклото на вратата. Пресегна се вътре, отключи и ме бутна да вляза.

Ослуша се внимателно.

— Колко души живеят тук?

— Трима — отвърнах. — Деби и родителите й.

— Братя и сестри? — Поклатих глава. — Наематели?

— Само тримата са.

— Мърлок може да опита и някой от старите, когато свърши с момичето — измърмори той.

— Това го нямаше в сделката ни! — изсъсках.

— И какво толкова? Мърлок не е обещавал да пощади и тях. За тази вечер момичето ще му стигне, но може да се върне някоя друга нощ. Накрая ще си помислят, че е някакво проклятие над семейството — изкикоти се той.

— Отвратителен си! — изръмжах.

— Глупости! Защо не си признаеш, че искаш да си като Мърлок? — ухили се вампанизът и след това изведнъж отново стана сериозен. — Хайде! Нагоре по стълбите. Първо спалнята на родителите, за да сме сигурни, че спят.

— Разбира се, че ще спят — измърморих. — Посред нощ е. Ако бяха будни, щеше да ги чуеш.

— Не обичам изненадите — каза той.

— Добре — въздъгнах, — щом искаш да провериш Джеси и Дона, ще те заведе при тях. Но само си губиш времето. Не е ли по-добре направо тихомълком да си свършим работата и да си тръгнем?

Вампанизът се замисли.

— Добре — кимна той. — Но ако старите се появят, ще убия и тях и тогава *ти* ще си виновен.

— Хубаво — кимнах и поех по стълбите.

Изкачването беше дълго и трудно. Тъй като бях омотан с въжета, не можех да ходя внимателно и понякога стъпалата под краката ми изскърцаваха. Мърлок също беше напрегнат: при всеки шум той си поемаше рязко дъх, ръцете му трепереха.

Стигнах до вратата на Деби, опрях глава в стената и мрачно обявих:

— Тук е!

— Дръпни се! — заповяда вампанизът и ме бутна настрани. Подуши внимателно и се усмихна. — Да. Усецам мириса на кръвта й. И ти също, нали?

— Да — кимнах.

Завъртя дръжката и бутна вратата. Вътре беше тъмно, но очите ни бяха свикнали с непрогледния мрак в каналите и бързо се приспособиха. Мърлок огледа набързо стаята — гардеробите, скриновете, няколкото плаката и елхата под прозореца.

Под завивките се очертаваше тялото на Деби, тя потръпваше леко, все едно сънуваше кошмар. Въздухът беше пропит с аромата на кръвта й.

Вампанизът пое напред, но после си спомни за мен. Завърза ме за дръжката на вратата, стегна здраво възела, приближи лицето си към моето и се ухили:

— Виждал ли си смъртта, Дарън Шан?

— Да — отвърнах.

— Прекрасна е, нали?

— Не — отвърнах дръзко. — Ужасна е.

Той въздъгна.

— Явно си сляп за красотата й. Няма значение. Млад си още. Като пораснеш, ще се научиш. — Лилавите му пръсти вдигнаха

брадичката ми. — Мърлок иска да гледаш как ще разпори гърлото ѝ. Как ще изпие кръвта и ще открадне душата ѝ.

Опитах се да отклоня глава, но той ме стисна по-здраво и ме насили да го погледна в очите.

— Ако не гледаш — изсъска вампанизът, — след това ще отида право в спалнята на родителите ѝ и ще убия и тях. Разбра ли?

— Ти си чудовище! — отвърнах тихо.

— *Разбра ли?* — повтори той заплашително.

— Да — рязко отметнах глава. — Ще гледам.

— Добро момче — усмихна се Мърлок. — Умник е Дарън Шан. Знае ли човек — може и да му хареса. Може това да го преобрази и да реши да тръгне с Мърлок. Какво ще каже Дарън Шан? Защо не изостави досадния дърт вампир и не стане чирак на младия Мърлок?

— Хайде, свършвай по-бързо — подканих го, без да крия презрението си.

Вампанизът бавно и безшумно прекоси стаята. Извади двата ножа и ги подхвърли самоуверено във въздуха. Дори си заподсвирква, но толкова тихо, че само някой с вампирски слух можеше да го чуе.

Тялото под завивките продължаваше да се движи.

Наблюдавах с присвист стомах как Мърлок се приближава към жертвата си. Дори и да не ми беше заповядал да го гледам, няхах сили да отклоня очи от ужасяващия, но пленителен спектакъл. Все едно да гледаш как паяк се насочва към муха. Само дето *този* паяк беше въоръжен с ножове, ядеше хора и беше оплел в мрежата си целия град.

Спря се на половин метър от леглото и извади от джоба си някаква торбичка. Отвори я, напълни шепата си с нещо като сол и го разпръсна по пода. Искеше ми се да попитам какво е това, но не смеех да се обадя. Предположих, че е някакъв ритуал на вампанизите, който изпълняват в дома на жертвата. Господин Крепсли беше споменал, че те си падат по ритуалите.

Мърлок обиколи и от другата страна, разпръсваше солта и си шепнеше. Когато приключи, застана в единия край на леглото, извърна се да провери дали го гледам и изведнъж — с бързо, почти неуловимо движение, — скочи отгоре, разкрачен над спящото момиче, дръпна завивките и замахна с двата ножа към гърлото на Деби.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЕТА

Ножовете изсвистяха във въздуха, но вместо да прережат гърлото на Деби, потънаха в меките възглавници и матрака.

Защото Деби я нямаше.

Мърлок смаяно зяпна вързаното в леглото животно, което също като мен беше омотано с въжета от муцуната до опашката.

— Това е... това е... — челюстта му потрепери. Не можеше да произнесе думата.

— *Коза* — обадох се аз с мрачна усмивка.

Вампанизът се обърна бавно.

— Но... но... но...

Докато той заекваше и се опитваше да схване ситуацията, вратичката на единия гардероб се отвори и отвътре изскочи господин Крепсли.

С кървавочервения си плащ, оранжевата коса и грозния белег на лицето вампирът изглеждаше дори по-зловещ от вампаниза.

Когато го видя, Мърлок застина. Разшири червените си очи и лилавата му кожа леко изсветля.

Очаквах дълъг и ожесточен двубой като по филмите. Мислех, че първо ще си поговорят, след това господин Крепсли ще извади нож или меч и двамата ще започнат да се дуелират, ще обикалят из стаята, като в началото ще си разменят леки удари и ще си нанасят повърхностни рани, постепенно нещата ще станат сериозни и накрая ще се стигне до смъртта на единия от тях.

Но не стана така. Това беше схватка между супербързи нощни хищници, чиято единствена цел беше да убият врага си, а не да впечатлят жадната за зрелище публика. В нея имаше само четири действия и всичко свърши за не повече от две секунди.

Първото действие беше на господин Крепсли. Дясната му ръка се стрелна напред, един къс нож профуча във въздуха и се заби в гърдите на вампаниза няколко сантиметра над сърцето. Мърлок се сви и си пое дъх да изкрещи.

Но още докато устата му се отваряше, вампирът скочи и се озова до леглото.

Това беше второто действие в двубоя.

Третото беше на Мърлок. Той панически замахна към господин Крепли с ножа в лявата си ръка. Острието проблесна във въздуха с невероятна скорост и ако беше улучило целта си, вампирът щеше да загине. За щастие то прелетя на шест-седем сантиметра над главата му. Господин Крепли веднага се възползва от разкрилата се пролука в защитата на вампаниза и с голата си дясна длан — от която като пет остриета стърчаха здравите нокти — нанесе убийствен удар в корема на Мърлок.

Съвсем в буквалния смисъл в корема на вампаниза.

Мърлок издиша и застина. Ножът падна от ръката му, а очите му се втренчиха надолу. В следващия миг господин Крепли дръпна рязко ръката си и измъкна кълбо преплетени вътрешности. От зейналия отвор рукна поток тъмна кръв.

Вампанизът изстена и се строполи на колене до козата, след това политна и падна на пода, завъртя се по гръб и се опита да затвори раната със слюнка, която бързо плюеше в шепите си.

Но дупката беше голяма. Лековитата слюнка нямаше да му помогне. Мърлок не можеше да направи нищо, за да затвори раната и да спре изтичането на кръвта. С него беше свършено.

Господин Крепли отстъпи настрана, дръпна един чаршаф и се избърса. Лицето му беше каменно. Не изглеждаше нито доволен, нито натъжен от стореното.

След няколко секунди Мърлок осъзна, че положението му е безнадеждно. Завъртя се по корем и запълзя към мен, оголил зъби от болка.

— Господин Крепли? — обадох се изплашено.

Вампирът хвърли поглед към него и поклати глава:

— Спокойно. Вече нищо не може да ти направи.

Въпреки това се приближи, срязва въжетата и остана до мен, готов да се намеси, ако се наложи.

Вампанизът продължаваше да пълзи към мен в агония. Едва не го съжалих, но като си спомних за овесения надолу с главата Евра и какво възнамеряваше да направи с Деби, сметнах, че си е получил заслуженото.

На няколко пъти Мърлок спираше да пълзи и си мислех, че ще умре, но той явно държеше да каже последната си дума и отново поемаше напред, макар сигурно да си даваше сметка, че така само ускорява смъртта си.

Просна се по корем в нозете ми, като дишаше тежко. От устата му прокапа кръв, краят му беше близо. Вдигна треперещ пръст и ми даде знак да се наведе.

Погледнах въпросително господин Крепли.

Вампирът сви рамене.

— Не може да ти навреди. Ти решаваш.

Беше ми любопитно да разбера какво искаше да ми каже умиращият вампаниз. Коленичих и наведох глава към него. Оставаха му още само няколко секунди.

Червените очи се въртяха в орбитите. С невероятно усилие се спряха върху мен и устните се разтвориха в последна подигравателна усмивка. Повдигна леко глава и прошепна нещо.

— Какво? — попитах. — Говори по-силно.

Мърлок облиза устни, изплю кръв, за да си поеме въздух. След това с последния си дъх произнесе думите, които смяташе за толкова важни:

— Ууу...мник, ааа? — прошепна той, усмихна се и главата му падна.

Беше мъртъв.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ШЕСТА

Напъхахме трупа в голям черен чувал, за да го изхвърлим в кървавите реки в каналите, които Мърлок толкова обичаше. Подходящ гроб за него.

В друг чувал сложихме козата, която бях откраднал от детския кът в зоологическата градина, и пробихме няколко дупки, за да диша. Господин Крепли искаше да я вземем в „Циркът на кошмарите“ — от нея щеше да излезе чудесна закуска за змията на Евра или за Малките хора, — но аз го убедих да я пуснем на свобода.

След това почистихме. От вампаниза беше изтекла доста кръв и трябваше да я почистим. Ако я видеха, семейство Хемлок щяха да започнат да се чудят какво се е случило в дома им. Работехме бързо, без да се мотаем, но въпреки това ни отне няколко часа.

След като приключихме, се качихме на тавана да вземем спящите Джеси, Дона и Деби и да ги върнем в леглата.

Всичко беше планирано предварително. Във виното, което поднесох, имаше приспивателно. Бях добавил едно прахче, приготвено от господин Крепли, някаква смес без вкус и аромат, която приспа и тримата за десетина минути. Щяха да спят непробудно още няколко часа и да се събудят с главоболие, но иначе нямаше да им има нищо.

Представих си как щяха да се изненадат, щом се събудеха в леглата си напълно облечени и без никакви спомени от предишната нощ. Никога нямаше да разрешат тази загадка.

Планът ни не беше свършен. Много неща можеха да се объркат. Първо, нямаше никаква гаранция, че Мърлок ще чуе как се караме с господин Крепли и ще ме последва, нито пък че няма направо да ме убие.

Можеше да ми запуши устата, след като ме залови и така нямаше да успея да го убедя, че трябва да запази живота ми. Или пък можеше да не обърне внимание на заплахата ми с вампирските генерали — в думите ми имаше логика, само че Мърлок беше луд. Не можехме да

бъдем сигурни как ще реагира лудият вампаниз. Можеше просто да ми се изсмее и да ми отреже главата.

Но най-трудното беше да го убедя да замени Евра за Деби. Трябваше да го изиграя великолепно, за да ми се върже. Ако направо му го предложех, можеше да заподозре нещо и да не скочи в капана. Ако беше с всичкия си, едва ли *щеше* да лапне въдицата, така че в случая лудостта му беше в наша полза.

И естествено, нямаше никакви гаранции как ще свърши всичко. *Можеше* Мърлок да победи господин Крепли. В такъв случай щяхме да загинем и шестимата: вампирът, аз, Евра, Деби, Дона и Джеси.

Поехме голям риск и постъпихме нечестно със семейство Хемлок, които дори не подозираха за отредената им роля, но понякога се налага човек да рискува. Беше ли оправдано да рискуваме пет живота за един? Вероятно не. Но беше *човешко*. Ако не друго, от срещата си с лудия вампаниз научих, че дори и живите мъртъвци можеха да постъпват човешки. Така и *трябваше* да бъде — без нотката човечност щяхме да бъдем като Мърлок, обикновени кръвожадни чудовища.

Завих Деби с новите чаршафи. На левия ѝ глезен имаше малък белег — от там господин Крепли беше източил малко кръв. С нея беше намазал козата, за да заблуди Мърлок.

Вдигнах поглед към вампира:

— Чудесно се справихте — казах. — Благодаря.

Той се усмихна.

— Направих това, което трябваше. Планът беше *твой*. Може би аз трябваше да благодаря, ако именно заради теб Мърлок не ми се беше измъкнал първия път. Това изравнява резултата, така че сме квит.

— Какво ще стане, когато вампанизите разберат за смъртта му? — попитах. — Ще искат ли да си отмъстят?

Господин Крепли въздъхна.

— Ако имаме късмет, няма да открият тялото. В противен случай може само да се надяваме, че няма да го свържат с нас.

— А ако го направят? — настоях.

— Ще ни преследват до края на света — отвърна той. — И ще ни убият. Няма да имаме никакъв шанс. Ще ни се нахвърлят като глутница, а генералите няма да искат да ни помогнат.

— О! По-добре да не бях питал.

— Нима предпочиташ да те бях излъгал?

Поклатих глава.

— Не. Край на лъжите. — Усмихнах се. — Но ще е по-добре да не казваме на Евра. Няма как да се тревожи за нещо, което не знае. А и без това ми е сърдит. Той реши, че наистина възнамерявам да го разменя за Деби. И е бесен.

— Щом разбере истината, ще му мине — рече уверено господин Крепли. — Да вървим ли да го вземем?

Поколебах се, погледнах Деби.

— Може ли да ме оставите сам за няколко минути? — попитах.

— Разбира се — отвърна той. — Но не се бави, нощта е към края си, а не искам да се озовем хванати в капан за цял ден в проклетите канали.

Вампирът излезе.

Погледнах часовника. Почти четири сутринта. Вече бяхме двайсет и пети декември. Коледа.

Действах бързо. Преместих елхата до леглото, отворих кутията с играчките и украсих клоните с искрящи топки, малки фигурки, гирлянди и лампички. След това обърнах Деби с лице към нея, така че когато се събуди сутринта, първо да види елхата.

Чувствах се виновен, че си заминавам, без да се сбогувам. Но се надявах, че по този начин ще ѝ се реванширам. Когато Деби отвореше очи и видеше елхата, щеше да разбере, че не съм си тръгнал просто ей така. Щеше да разбере, че съм мислел за нея и може би нямаше да ми се разсърди.

Застанах до нея и се вгледах в лицето ѝ. Най-вероятно я виждах за последен път. Изглеждаше толкова мила. Изкушавах се да потърся фотоапарат и да я снимам, но и без това завинаги щях да я запомня така. Образът ѝ щеше да се нареди сред тези на родителите, сестра ми, Сам — любимите лица, които никога нямаше да избледнеят в паметта ми.

Приведох се, отметнах един кичур от очите ѝ и я целунах по челото.

— Весела Коледа, Деби — прошепнах, обърнах се и поех към каналите да спасим Евра.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.